

Liahona

Generalkonferencetaler

Præsident Nelson opfordrer familier til at **søge ophøjelse**

Nye generalautoriteter og halvfjerdsere og nyt hovedpræsidentskab for Søndagsskolen opretholdt

8 nye templer bekendtgjort, templer fra pionertiden skal renoveres

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES KVORUM I BESØGSCENTRET VED TEMPLET I ROM.

»For over 2.000 år siden betjente vor Frelser, Jesus Kristus, verden, etablerede sin kirke og sit evangelium. Han kaldte apostle og befalede dem: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple« (Matt 28:19). I vore dage er Herrens kirke blevet gengivet. Frelseren står i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Som Jesu Kristi apostle i vore dage bringer vi det samme budskab i dag, som apostlene fortalte for længe siden – at Gud lever, og at Jesus er Kristus.«

– Præsident Russell M. Nelson, da han var i Italien til indvielsen af templet i Rom i marts.

Mødet lørdag formiddag

- 6 **Hvordan kan jeg forstå?**
Ældste Ulisses Soares
- 9 **Omhyggelig versus overfladisk**
Becky Craven
- 11 **Svar på bønner**
Ældste Brook P. Hales
- 15 **Missionering: Del, hvad I har på hjerte**
Ældste Dieter F. Uchtdorf
- 19 **Akkurat som han gjorde**
Biskop W. Christopher Waddell
- 22 **Et hjem, hvor Herrens Ånd er**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet lørdag eftermiddag

- 26 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Dallin H. Oaks
- 27 **Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2018**
Kevin R. Jergensen
- 28 **Jesu Kristi sande, rene og enkle evangelium**
Præsident M. Russell Ballard

31 Søg kundskab ved Ånden

- Ældste Mathias Held*
- 34 **Troens øje**
Ældste Neil L. Andersen
- 38 **Tag for jer af Kristi ord**
Ældste Takashi Wada
- 41 **Hør hans røst**
Ældste David P. Homer
- 44 **Se, dér er Guds lam**
Ældste Jeffrey R. Holland

Præstedømmets møde

- 47 **Jeres drejebog for præstedømmet**
Ældste Gary E. Stevenson
- 51 **Kvorummet: Et tilhørssted**
Ældste Carl B. Cook
- 54 **Se hen til Jesus Kristus**
Ældste Kim B. Clark
- 58 **Kraften ved at opretholde med tro**
Præsident Henry B. Eyring
- 60 **Hvor vil det føre hen?**
Præsident Dallin H. Oaks
- 67 **Vi kan gøre det bedre og være bedre**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet søndag formiddag

- 70 **Rig på velsignelse**
Ældste Dale G. Renlund
- 73 **Kristus: Lyset, der skinner i mørket**
Sharon Eubank
- 76 **Stor kærlighed til vor Faders børn**
Ældste Quentin L. Cook
- 81 **Forberedelse til Herrens tilbagekomst**
Ældste D. Todd Christofferson
- 85 **Jesu Kristi forsoning**
Tad R. Callister
- 88 **»Kom og følg mig«**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet søndag eftermiddag

- 91 **Renset ved omvendelse**
Præsident Dallin H. Oaks
- 95 **Træning af vores åndelige muskler**
Ældste Juan Pablo Villar
- 97 **Den gode Hyrde, Guds Lam**
Ældste Gerrit W. Gong
- 101 **Forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt**
Ældste David A. Bednar
- 105 **Guds umiddelbare godhed**
Ældste Kyle S. McKay
- 107 **Byg en fæstning af åndelighed og beskyttelse**
Ældste Ronald A. Rasband
- 111 **Afsluttende bemærkninger**
Præsident Russell M. Nelson

- 63 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 112 **Statistisk rapport 2018**
- 113 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 114 **Kirkenyt**
- 127 **Kom og følg mig - Lær af generalkonferencetaler**

Aprilkonferencen 2019

Lørdag formiddag, 6. april 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks
Indledningsbøn: Ældste Steven E. Snow
Afslutningsbøn: Ældste Wilford W. Andersen
Musik ved Tabernakelkoret på Tempelpladsen; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81, arrangement af Wilberg; »Der er solskin i min sjæl i dag«, *Salmer og sange*, nr. 149, arrangement af Wilberg; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Kære barn, din Gud er nær dig«, *Salmer og sange*, nr. 44, arrangement af Wilberg; »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195, arrangement af Murphy; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28, arrangement af Murphy.

Lørdag eftermiddag, 6. april 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring
Indledningsbøn: Ældste Brent H. Nielson
Afslutningsbøn: Lisa L. Harkness
Musik ved et fælleskor fra Brigham Young University; Rosalind Hall and Andrew Crane, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »O, kom, du Konge, kom«, *Salmer og sange*, nr. 21, arrangement af Kasen; »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114, arrangement af Jessop; »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30; »Jesus vil i herlighed«, *Salmer og sange*, nr. 118, arrangement af Kasen; »Jesus, Lover of My Soul«, *Hymns*, nr. 102, arrangement af Staheli.

Lørdag aften, 6. april 2019, præstedømmets møde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks
Indledningsbøn: Ældste John C. Pingree jun.
Afslutningsbøn: Ældste Brian K. Taylor
Musik ved et fælleskor af aronske præstedømmebærere fra stave i Layton i Utah; Stephen Shank, dirigent; Brian Mathias, organist: »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36, arrangement af Wilberg; »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161, arrangement af Kasen; »Zions ungdom«, *Salmer og sange*, nr. 172; »Beautiful Savior«, *Children's Songbook*, s. 62, arrangement af Shank.

Søndag formiddag, 7. april 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dallin H. Oaks
Indledningsbøn: Ældste Bradley D. Foster
Afslutningsbøn: Jean B. Bingham
Musik ved Tabernakelkoret på Tempelpladsen; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Brian Mathias, organister: »Sing Praise to Him«, *Hymns*, nr. 70; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, arrangement af Wilberg; »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes sangbog*, s. 42, arrangement af Cardon; »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20; »O, du salighedens klippe«, *Salmer og sange*, nr. 171, arrangement af Wilberg; »Frelseren bød«, *Salmer og sange*, nr. 62, arrangement af Wilberg.

Søndag eftermiddag, 7. april 2019, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring
Indledningsbøn: Ældste Taniela B. Wakolo
Afslutningsbøn: Ældste Claudio R.M. Costa
Musik ved Tabernakelkoret på Tempelpladsen; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »Det er så skønt, min Gud, min Drot«, *Salmer og sange*, nr. 83, arrangement af Murphy; »Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60,

arrangement af Murphy; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176; »Jeg ved, Frelseren elsker mig«, Creamer og Bell, arrangement af Murphy; »Jeg trænger til din trøst«, *Salmer og sange*, nr. 51, arrangement af Wilberg.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.ChurchofJesusChrist.org og vælg et sprog. Talerne er også tilgængelige på appen Evangelisk bibliotek. Generelt bliver videoer og lydoptagelser på engelsk også tilgængelige i distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.ChurchofJesusChrist.org.

På omslaget

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson.
Bagsiden: Foto: Matthew Reier.

Foto ved konferencen

Foto i Salt Lake City blev taget af Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matthew Reier og Christina Smith.

**MAJ 2019, ÅRGANG 168, NR. 5
LIAHONA 18605 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk

Det Første Præsidentskab: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De Tolv Apostles Kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Randy D. Funk

Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubanks, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Camila Castrillón

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Fitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Ledende art director: J. Scott Knudsen

Art director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret: Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution: Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Ålingsås, Sverige

Abonnementoplysninger Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller Danske Bank: 4073-6532136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2019 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre andet er angivet må enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse er anført restriktioner. Spørgsmål om ophavsret bør rettes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; eller send e-mail til: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada: May 2019 Vol. 168 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 001-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Andersen, Neil L., 34
Ballard, M. Russell, 28
Bednar, David A., 101
Callister, Tad R., 85
Christofferson, D. Todd, 81
Clark, Kim B., 54
Cook, Carl B., 51
Cook, Quentin L., 76
Craven, Becky, 9
Eubank, Sharon, 73
Eyring, Henry B., 22, 58
Gong, Gerrit W., 97
Hales, Brook P., 11
Held, Mathias, 31
Holland, Jeffrey R., 44
Homer, David P., 41
Jergensen, Kevin R., 27
McKay, Kyle S., 105
Nelson, Russell M., 67, 88, 111
Oaks, Dallin H., 26, 60, 91
Rasband, Ronald A., 107
Renlund, Dale G., 70
Soares, Ulisses, 6
Stevenson, Gary E., 47
Uchtdorf, Dieter F., 15
Villar, Juan Pablo, 95
Wada, Takashi, 38
Waddell, W. Christopher, 19

Emneindeks

Accept, 73
Aktivering, 19
Aronske Præstedømme, 19, 47, 51
Barmhjertighed, 91
Broderskab, 51
Bøn, 11, 22, 58, 70
Cook, Quentin, 81
Dom, 91, 111
Eksempel, 6
Faderrollen, 22, 58
Familie, 34, 58, 76, 88
Forandring, 67
Forberedelse, 101, 107
Forsoning, 44, 85, 91, 97
Fred, 28
Frelsesplanen, 60
Fristelse, 47
Fysisk død, 85
Glæde, 28, 60, 88
Guddommelighed, 60
Gud Faderen, 11
Helligånden, 22, 31, 38, 41
Hjem, 22, 101, 107
Håb, 6, 91, 105
Indførelse i fællesskabet, 51
Indsamling, 81, 97
Inspiration, 31, 41
Jesus Kristus, 6, 19, 22, 28, 34, 38, 44, 54, 67, 73, 81, 85, 88, 91, 95, 97, 101, 105, 107
Joseph Smith, 22, 85, 101
Kirkeledere, 58
Konvertering, 19, 31, 38
Kristi lys, 73
Kundskab, 31, 41
Kærlighed, 11, 15, 22, 28, 58, 73, 76
Livet som discipel, 6, 9, 15, 28, 47, 54, 67, 107, 111
Lydighed, 70
Lykke, 9, 22

Læring, 6, 28, 101
Medier, 76
Mirakler, 15
Missionering, 15, 22, 51, 76, 95
Mod, 15
Modgang, 34, 73, 85
Mormons Bog, 51, 81
Nadveren, 44
Det andet komme, 81
Omsorg, 19, 28, 54, 97
Omvendelse, 22, 67, 73, 85, 91
Ophøjelse, 88
Opretholdelse, 58
Opstandelsen, 81, 91
Ordinancer, 85, 88
Pagter, 9, 54, 73, 88, 101
Personlig værdi, 38
Profeter, 34
Præstedømmekvorummer, 47, 51
Præstedømmet, 54, 58, 67
Sabbatten, 28
Sandhed, 34, 107
Skriftstudium, 38
Slægtshistorie, 76, 81
Søndagsskolen, 101
Tempeltjeneste, 76, 81, 101
Templer, 22, 111
Tilgivelse, 22
Tjeneste, 19
Tro, 6, 22, 34, 58, 70, 95, 107
Trøst, 105
Tålmodighed, 70, 105
Udfrielse, 105
Undervisning, 6, 28, 76
Valg, 60
Velsignelser, 70, 105
Venlighed, 105
Vidnesbyrd, 107
Ærbødighed, 44
Åbenbaring, 31, 38, 41
Åndelig død, 85
Åndelighed, 70, 47, 95, 107

Højdepunkter fra aprilkonferencen 2019

Siden præsident Russell M. Nelson blev opretholdt som præsident for Kirken er en række vigtige forandringer blevet bekendtgjort ved generalkonferencer.

Så det var kun naturligt, at medlemmer kunne forvente flere forandringer ved denne konference. Men Kirkens ledere fokuserede på en anden form for forandring – den forandring, som Frelseren kan udvirke i hver enkelts indre.

En profets bøn

»Når Jesus derfor beder jer og mig om at »omvende sig«, opfordrer han os til at ændre vores sind,« sagde præsident Nelson ...

Identificer, hvad der *afholder* jer fra at omvende jer. Og forandr jer så! Omvend jer! Vi kan alle gøre det bedre og være bedre end nogensinde før.«

- Læs præsident Nelsons opfordring til omvendelse (side 67)
- Lær mere om, hvordan vi kan nyde velsignelserne ved omvendelse i taler af:

- Præsident Dallin H. Oaks (side 91)
- Præsident Henry B. Eyring (side 22)
- Tad R. Callister (side 85)

Forandringer i Kirken

Mange talere omtalte tidligere bekendtgjorte forandringer. Præsident M. Russell Ballard opfordrede os til ikke at lade de »åndelige formål ... gå tabt i begejstringen over selve ændringerne.«

- Læs præsident Ballards opfordring til at fokusere på evangeliets enkle sandheder (side 28).
- Lær fra ældste Jeffrey R. Holland, hvordan ændringen i mødeplanen bør forbedre vores fokus på nadveren (side 44).
- Hør fra ældste David A. Bednar de ønskede resultater af at fokusere på hjemmebaseret læring (side 101).
- Se en forkortet liste over bekendtgjorte ændringer, siden præsident Nelson blev opretholdt som

præsident, og overvej deres åndelige formål (side 121).

Nye og renoverede templer

Præsident Nelson afsluttede konferencen med at bekendtgøre otte nye templer og større planlagte forandringer for templer fra pionertiden. Men han understregede behovet for personlig renovering. »Må vi rense vores liv gennem vores tro på og tillid til ham,« sagde han.

- Læs præsident Nelsons afsluttende bemærkninger (side 111).
- Find listen over nye templer (side 124).
- Lær mere om planerne for templet i Salt Lake City på ChurchofJesusChrist.org/go/05194. (Se andre sprog på news.ChurchofJesusChrist.org). ■

Mødet lørdag formiddag

ÆLDSTE ULISSES SOARES
De Tolv Apostles Kvorum

Hvordan kan jeg forstå?

Når vi inderligt, energisk, bestemt og oprigtigt stræber efter at lære om Jesu Kristi evangelium og undervise hinanden om det, så kan disse lærdomme forandre hjerter.

Mine kære brødre og søstre, sikke en stor glæde det er atter at være sammen her til generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige under ledelse af vores elskede profet, præsident Russell M. Nelson. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi har det privilegium at høre vor Frelser, Jesu Kristi, røst gennem undervisning fra dem, der beder, synger og taler om behovene i vor tid til denne konference.

Som der står i Apostlenes Geringer, underviste evangelisten Filip en vis etiopier, der var en hofmand, som forvaltede alle de skatte, der tilhørte etiopiernes dronning, om evangeliet.¹ Da han havde tilbudt i Jerusalem, læste han Esajas' bog. Tilskyndet af Ånden kom Filip tættere hen til ham og sagde: »Forstår du også det, du læser?»

[Hofmanden] svarede: »Hvordan skal jeg kunne det, når der ikke er nogen, der vejleder mig?» ...

Filip tog så til orde, og han begyndte med dette skriftsted og forkyndte evangeliet om Jesus for ham.«²

Spørgsmålet, som den etiopiske mand stillede, er en påmindelse om det guddommelige hverv, vi alle har til at

søge at lære om og undervise hinanden i Jesu Kristi evangelium.³ Vi er faktisk sommetider lidt som etiopieren i forbindelse med at lære og undervise i evangeliet – vi har brug for hjælp fra en trofast og inspireret lærer, og vi er sommetider som Filip – vi har brug for at undervise og styrke andre i deres omvendelse.

Når vi søger at lære og undervise om Jesu Kristi evangelium, må vores formål være at øge tro på Gud og hans guddommelige plan for lykke og på Jesus Kristus og hans sonoffer og at opnå evigtvarende omvendelse. En sådan større tro og omvendelse vil hjælpe os til at indgå og holde pagter med Gud, så vores ønske om at følge Jesus således styrkes, og der sker en ægte åndelig forandring i os – med andre ord, så vi forandrer os til en ny skabning, som Paulus taler om i sit brev til korintherne.⁴ Denne forandring vil give et gladere, mere produktivt og sundere liv og hjælpe os til at bibeholde et evigt perspektiv. Er det ikke præcist det, der skete for den etiopiske hofmand, da han havde lært om Frelseren og var blevet omvendt til hans evangelium? I skrifterne står der, at »han fortsatte sin rejse med glæde.«⁵

Buddet om at lære om evangeliet og at undervise hinanden derom er ikke nyt, det er konstant blevet gentaget siden begyndelsen af menneskehedens historie.⁶ Da Moses og hans folk var

på Moabs sletter, før de gik ind i det forjættede land, inspirerede Herren ham ved en særlig lejlighed til at formane folket om deres ansvar for at lære de love og pagter, de havde modtaget af Herren, og for at undervise deres efterkommere,⁷ hvoraf mange ikke personligt havde oplevet at krydse Det Røde Hav eller de åbenbaringer, der blev givet på Sinajbjerget.

Moses formanede sit folk:

»Og nu, Israel, lyt til de love og retsregler, som jeg lærer jer, og følg dem, for at I må leve og komme ind og tage det land i besiddelse, som Herren, jeres fædres Gud, vil give jer ...

Fortæl det til dine sønner og dine sønnesønner.«⁸

Moses afsluttede så med at sige:

»Hold derfor hans love og befalinger, som jeg giver dig i dag, for at det må gå dig og dine børn efter dig godt, og for at du må få et langt liv på den jord, som Herren din Gud vil give dig for al fremtid.«⁹

Guds profeter har konstant fortalt os, at vi skal opdrage vores familie i Herrens tugt og formaning¹⁰ og »lys og sandhed.«¹¹ Præsident Nelson har for nyligt sagt: »I disse tider med voldsom umoral og vanedannende pornografi har forældre et helligt ansvar for at undervise deres børn i vigtigheden af at have Gud og [Jesus Kristus] i deres liv.«¹²

Brødre og søstre, vores elskede profets advarsel er en yderligere påmindelse om vores individuelle ansvar for at søge at lære og undervise vores familie om, at der er en Fader i himlen, der elsker os, som har udarbejdet en guddommelig plan for lykke for sine børn, at Jesus Kristus, hans Søn, er verdens Forløser og at frelse kommer ved tro på hans navn.¹³ Vores liv må være grundfæstet på vor Forløser, Jesu Kristi, klippe, hvilket kan hjælpe os

enkeltvis og som familie til at få vores egne åndelige indtryk indprentet i hjertet, hvilket hjælper os til at holde ud i vores tro.¹⁴

I husker måske Johannes Døbers to disciple, der fulgte Jesus Kristus, da de havde hørt Johannes bære vidnesbyrd om, at Jesus var Guds Lam, Messias. Disse gode mænd tog imod Jesu opfordring: »Kom og se!«¹⁵ og blev hos ham den dag. De kom til kundskab om, at Jesus var Messias, Guds Søn, og fulgte ham resten af deres liv.

På samme måde må vi, når vi accepterer Frelserens opfordring: »Kom og se« blive hos ham, fordybe os i skrifterne, fryde os over dem, lære hans lære og stræbe efter at leve på den måde, som han levede. Kun da vil vi lære ham, Jesus Kristus, at kende og genkende hans røst og vide, at vi, når vi kommer til ham og tror på ham, aldrig skal sulte eller tørste.¹⁶ Vi vil blive i stand til at skelne sandheden til alle tider, ligesom det skete for de to disciple, der blev hos ham den dag.

Brødre og søstre, det sker ikke ved en tilfældighed. Tilpasning af os selv til den størst mulige guddommelige indflydelse er ikke nogen let opgave. Det kræver, at vi kalder på Gud og lærer, hvordan vi gør Jesu Kristi evangelium til kernen i vores liv. Hvis vi gør det, lover jeg, at Helligåndens indflydelse vil bringe sandhed til vores hjerte og sind og bære vidnesbyrd om den¹⁷ og lære os alt.¹⁸

Etiopierens spørgsmål: »Hvordan skal jeg kunne [forstå], når der ikke er nogen, der vejleder mig?« har også en særlig betydning i forbindelse med vores ansvar for at omsætte de evangeliske principper, vi har lært, til praksis. I etiopierens tilfælde handlede han for eksempel ud fra den sandhed, han lærte af Filip. Han bad om at blive døbt. Han erfarede, at Jesus Kristus er Guds Søn.¹⁹

Brødre og søstre, vores handlinger må afspejle det, vi lærer og underviser om. Vi må vise vores tro i den måde, vi lever på. Den bedste lærer er en god rollemodel. At undervise om noget, som vi virkelig efterlever, kan gøre en forskel i hjertet hos dem, vi underviser. Hvis vi ønsker, at folk, uanset om det er familie eller ej, med glæde gemmer skrifterne og de nulevende apostles og profeters lærdomme, må de se vores sjæl glæde sig over dem. Hvis vi på samme måde gerne vil have dem til at vide, at præsident Russell M. Nelson er vore dages profet, seer og åbenbarer, må de se os løfte vores hånd for at opretholde ham og se, at vi følger hans inspirerede lærdomme. Som den velkendte amerikanske talemåde lyder: »Handlinger taler højere end ord.«

Måske er der nogle af jer, der i dette øjeblik spørger: »Ældste Soares, jeg har gjort alle disse ting og har fulgt dette forbillede, både personligt og i min familie, men desværre har nogle af mine venner og kære distanceret sig fra Herren. Hvad skal jeg gøre?« De af

jer, der lige nu oplever disse følelser af sorg, smerte og måske fortrydelse, skal vide, at de ikke er helt fortabt, for Herren ved, hvor de er, og han våger over dem. Husk, at de også er hans børn!

Det er svært at forstå alle grunde til, at nogle mennesker tager en anden sti. Det bedste, vi kan gøre under disse omstændigheder, er bare at elske og favne dem, bede for deres velbefindende og søge Herrens hjælp for at vide, hvad vi skal gøre og sige. Glæd jer oprigtigt med dem i deres succes, vær deres ven og se efter det gode i dem. Vi bør aldrig opgive dem, men bevare vores forhold. Vi må aldrig afvise eller fejlbedømme dem. Bare elsk dem!

Lignelsen om den fortabte søn lærer os, at når børn indser den situation, de er i, så ønsker de ofte at komme hjem. Hvis det sker for jeres kære, så fyld jeres hjerte med barmhjertighed, løb dem i møde, fald dem om halsen og kys dem, ligesom den fortabte søns far gjorde.²⁰

Bliv i sidste ende ved med at leve et værdigt liv, vær et godt eksempel for dem på det, I tror på, og kom vor Frelser, Jesus Kristus, nærmere. Han kender og forstår jeres dybe sorg og smerte, og han vil velsigne jeres bestræbelser og hengivenhed for jeres kære, hvis ikke i dette liv, så i det næste liv. Brødre og søstre, husk altid, at håb er en vigtig del af evangeliets plan.

Gennem mange års tjeneste i Kirken har jeg set trofaste medlemmer, der vedholdende har anvendt disse principper i deres liv. Det er tilfældet med en enlig mor, som jeg vil omtale som

»Mary«. Desværre gik Mary gennem en svær skilsmisse. På det tidspunkt indså Mary, at hendes vigtigste beslutninger angående hendes familie ville være åndelige. Ville bøn, skriftstudium, faste og at komme i kirken og i templet fortsat være vigtigt for hende?

Mary havde altid været trofast, og ved denne kritiske skillevej besluttede hun sig for at holde fast ved det, som hun allerede vidste var sandt. Hun fandt styrke i »Familien: En proklamation til verden«, som blandt mange andre vidunderlige principper lærer os, at »forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed« og at undervise dem i altid at holde Guds bud.²¹ Hun søgte konstant efter svar fra Herren og delte dem med sine fire børn, når de var sammen. De talte ofte om evangeliet og fortalte hinanden om deres oplevelser og deres vidnesbyrd.

På trods af de svære tider, de gik igennem, udviklede hendes børn en kærlighed til Kristi evangelium og et ønske om at tjene og dele det med andre. Tre af dem har trofast været på fuldtidsmission, og den yngste tjener nu i Sydamerika. Hendes ældste datter, som jeg kender temmelig godt, der nu er gift og stærk i troen, sagde: »Jeg har aldrig følt, at vores mor opdragede os alene, for Herren var altid i vores hjem. Når hun bar sit vidnesbyrd om ham for os, begyndte vi hver især at vende os til ham med vores egne spørgsmål. Jeg er så taknemmelig for, at hun gjorde evangeliet levende.«

Brødre og søstre, denne gode mor var i stand til at gøre sit hjem til et centrum for åndelig læring. Ligesom etiopierens spørgsmål spurgte Mary flere gange sig selv: »Hvordan kan mine børn lære, medmindre en mor vejleder dem?«

Mine kære trosfæller i evangeliet, jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at når vi inderligt, energisk, bestemt og oprigtigt søger at lære om Jesu Kristi evangelium og undervise hinanden derom i reel hensigt og under Åndens indflydelse, kan disse lærdomme forandre hjerter og indgyde et ønske om at leve i overensstemmelse med Guds sandheder.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er verdens Frelser. Han er Forløseren, og han lever. Jeg ved, at han leder sin kirke ved sine profeter, seere og åbenbarere. Jeg bærer også vidnesbyrd om, at Kristus lever, og at han elsker os. Han ønsker, at vi kommer tilbage i hans nærhed – os allesammen. Han hører vores bønner. Jeg bærer mit vidnesbyrd om disse sandheder i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se ApG 8:27.
2. ApG 8:30-31, 35.
3. Se L&P 88:77-78, 118; 130:18-19; 131:6.
4. Se 2 Kor 5:17.
5. ApG 8:39.
6. Se Moses 6:52, 57-58; 5 Mos 4:5, 14; 5:1; L&P 43:8-9; 130:18-19; 136:32.
7. Se 5 Mos 4:10.
8. 5 Mosebog 4:1, 9.
9. 5 Mos 4:40.
10. Ef 6:4; En 1:1.
11. L&P 93:40.
12. Russell M. Nelson, »Frelse og ophøjelse«, *Liahona*, maj 2008, s. 7-8.
13. Se Mosi 3:9.
14. Se Hel 5:12.
15. Se Joh 1:38-39.
16. Se Joh 6:35.
17. Se Joh 16:13.
18. Se Joh 14:26.
19. Se ApG 8:37-38.
20. Se Luk 15:20.
21. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.

BECKY CRAVEN
Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Omhyggelig versus overfladisk

Eftersom verden i større grad tager det ugudelige til sig, må vi med al flid stræbe efter at blive urokkeligt på den sti, der fører os sikkert til vor Frelser.

Jeg så engang et skilt i et forretningsvindue, hvor der stod: »Lykke, 100 kroner«. Jeg blev så nysgerrig efter at vide, hvor meget lykke jeg kunne købe for 100 kroner, at jeg gik indenfor for at se efter. Det, jeg fandt, var en masse billige nipsgenstande og souvenirs. Ikke en eneste ting af det jeg så, kunne på nogen måde give mig den slags lykke, skiltet havde antydnet! Gennem årene har jeg mange gange tænkt på det skilt, og hvor nemt det kan være at lede efter lykke i ting, der er billige eller midlertidige. Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er vi velsignede ved at vide, hvordan og hvor man finder sand lykke. Den findes ved omhyggeligt at efterleve det evangelium, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, har givet os, og ved at stræbe efter at blive mere som ham.

Vi har en god ven, som var lokomotivfører. Da han en dag kørte et tog på sin rute, så han en bil, der var stoppet på sporet foran sig. Det gik hurtigt op for ham, at bilen sad fast og ikke kunne krydse sporet. Han trak straks i nødbremsen, hvilket indbefattede bremserne på alle godsvogne, der strakte sig godt en

kilometer bagud, og havde en last på knap 6.000 ton. Der var ikke skyggen af chance for, at toget ville kunne stoppe, før det ramte bilen, hvilket det gjorde. Heldigvis for personerne i bilen hørte de togets advarselsfløjte og var flygtet fra bilen før sammenstødet. Da lokomotivføreren talte med den betjent, der stod for undersøgelsen af ulykken, kom en vred kvinde hen mod dem. Hun råbte, at hun havde set hele ulykken og bekræftede derefter, at lokomotivføreren end ikke

havde prøvet at vige uden om for ikke at ramme bilen!

Selvfølgelig ville føreren og hele hans tog være gået tabt i en afsporing, hvis han havde kunnet undvige og forlade sporet for at undgå en ulykke, og togets videre fremfærd ville være blevet brat afbrudt. Heldigvis for ham holdt sporets skinner, som hans tog kørte på, togets hjul i støt bevægelse mod dets destination uanset forhindringen på hans vej. Heldigvis for os er vi også på et spor, en pagtssti vi forpligtede os til, da vi blev døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Selv om vi lejlighedsvis kan møde hindringer på vores vej, vil denne sti holde os i bevægelse mod vores skattede, evige destination, hvis vi bliver urokkeligt på den.

Synet om livets træ viser os, hvordan følgerne af overfladiskhed kan føre os væk fra pagtsstien. Tænk over, at jernstangen og den lige og snævre sti, eller pagtsstien, førte direkte hen til livets træ, hvor alle de velsignelser, Frelseren og hans forsoning tilvejebragte, er tilgængelige for de trofaste. I synet var der også en flod med vand, der repræsenterede verdens tilsølethed. Skrifterne beskriver, at denne flod »løb langs med« stien og alligevel kun

løb »nær ved« træet, ikke hen *til* det. Verden er fyldt med forstyrrelser, der kan bedrage selv de udvalgte og få dem til være overfladiske, når de lever op til deres pagter, og således lede dem hen nær ved træet, men ikke hen *til* det. Hvis vi ikke er omhyggelige med at leve nøjagtigt op til vores pagter, kan vores bestræbelser i sidste ende lede os ind på forbudne stier eller få os til at tilslutte os dem, der allerede er gået ind i den store og rummelige bygning. Hvis vi ikke er omhyggelige, kan vi endog drukne i en tilsølet flods dybder.¹

Der er en omhyggelig måde og en overfladisk måde at gøre alting på, herunder at efterleve evangeliet. Når vi overvejer vores forpligtelse mod Frelseren, er vi så omhyggelige eller overfladiske? Bortforklarer vi på grund af vores kødelige natur ikke somme tider vores adfærd og tilskriver til tider vores handlinger til at være i *gråzonen*, eller blander noget godt med noget, der ikke er så godt? Hver gang vi siger »jamen,« »undtagen« eller »men«, når det drejer sig om at følge vores profeters råd eller efterleve evangeliet omhyggeligt, siger vi i virkeligheden: »Det råd gælder ikke for mig.« Vi kan bortforklare, alt det vi vil, men faktum er, at *der findes ikke en rigtig måde at gøre det forkerte på!*

De unges tema for 2019 er taget fra Johannes 14:15, hvor Herren anviser: »Elsker I mig, så hold mine bud.« Hvis vi elsker ham, som vi hævder, kan vi så ikke vise den kærlighed ved at være lidt mere omhyggelige med at efterleve hans bud?

At være omhyggelig med at efterleve evangeliet betyder ikke nødvendigvis

at være formel eller gammeldags. Det, det betyder, er at have passende tanker og adfærd som Jesu Kristi disciple. Når vi tænker over forskellen på at være omhyggelig og overfladisk i vores efterlevelse af evangeliet, følger her nogle tanker til overvejelse:

Er vi omhyggelige med vores tilbedelse på sabbatten og med vores forberedelse til at deltage i nadveren hver uge?

Kunne vi være mere omhyggelige med vores bønner og skriftstudium eller være mere aktivt engagerede i *Kom og følg mig – For enkeltpersoner og familier?*

Er vi omhyggelige med vores templetjeneste, og efterlever vi omhyggeligt og bevidst de pagter, vi indgik både ved dåben og i templet? Er vi omhyggelige i vores fremtoning og ærbare i vores påklædning, særligt på hellige steder og under hellige forhold? Er vi omhyggelige med, hvordan vi bærer den hellige tempelklædning? Eller dikterer verdens mode en mere overfladisk holdning?

Er vi omhyggelige med, hvordan vi tjener andre, og med, hvordan vi udfylder vores kaldelse i Kirken, eller er vi ligegyldige eller overfladiske i vores kald med at tjene?

Er vi omhyggelige eller overfladiske med det, vi læser, og det, vi ser på tv og vores mobile enheder? Er vi omhyggelige med vores sprog? Eller tager vi overfladisk det grove og vulgære til os?

Hæftet *Til styrke for de unge* indeholder standarder, der, når de følges omhyggeligt, vil medføre rige velsignelser og hjælpe os til at blive på pagtens sti. Selv om det blev skrevet til gavn for de unge, udløber dets standarder ikke,

når vi forlader Unge Mænds og Unge Pigers program. De gælder for os alle til alle tider. En gennemgang af disse standarder kan inspirere os til andre måder, vi kan være mere omhyggelige på, når vi efterlever evangeliet.

Vi sænker ikke vores standarder for at passe ind eller for at få en anden til at føle sig godt tilpas. Vi er Jesu Kristi disciple, og derfor har vi til opgave at højne andre, løfte dem til et højere, mere helligt sted, hvor de også kan høste større velsignelser.

Jeg opfordrer os alle til at søge Helligåndens vejledning for at vide, hvilke tilpasninger vi har brug for, så vi kan blive mere omhyggeligt afstemt med vores pagter. Jeg beder jer indtrængende om ikke at være kritiske over for andre, der foretager den samme rejse. »Dommen er min, siger Herren.«² Vi er alle i en proces med udvikling og forandring.

Historien i Mormons Bog om de frafaldne amlicitter er interessant for mig. Deres måde at lade andre vide, at de ikke længere tilhørte Jesus Kristus og hans kirke, var at sætte et særligt rødt mærke i panden, alle kunne se.³ Som en modsætning hertil og som Jesu Kristi disciple, hvordan afmærker vi da os selv? Kan andre let se hans billede i vores ansigt og vide, hvem vi repræsenterer, ved den måde hvorpå vi omhyggeligt lever vores liv?

Som pagtsfolk er det ikke meningen, vi skal falde i med resten af verden. Vi er blevet kaldt »et ejendomsfolk«⁴ – sikken kompliment! Eftersom verden i højere grad tager det ugudelige til sig, må vi med al flid stræbe efter at blive urokkeligt på den sti, der fører os sikkert til Frelseren, og som udvider afstanden mellem vores efterlevelse af pagter og verdens måde.

Når jeg reflekterer over at opnå varig lykke, indser jeg, at vi somme

ÆLDSTE BROOK P. HALES
De Halvfjerds

tider befinder os i gråzonen. Tåger af mørke er uundgåelige, når vi rejser ad pagtens sti. Fristelser og overfladiskhed kan medføre, at vi umærkeligt omlægger vores kurs mod den mørke verden og væk fra pagtens sti. De gange, det måtte ske, har vores elskede profet, præsident Russell M. Nelson, indtrængende bedt os om at komme tilbage på pagtens sti og at gøre det hurtigt. Hvor er jeg taknemmelig for omvendelsens gave og for kraften i vor Frelseres forsoning.

Det er umuligt at leve et fuldkomment liv. Kun én mand var i stand til at leve fuldkomment, mens han levede på denne telestiale planet. Det var Jesus Kristus. På trods af at vi ikke er fuldkomne, søskende, kan vi være værdige: Værdige til at tage nadveren, værdige til templets velsignelser og værdige til at modtage personlig åbenbaring.

Kong Benjamin bar vidnesbyrd om de velsignelser og den lykke, som de mennesker, der omhyggeligt følger Frelseren, får: »Endvidere ønsker jeg af jer, at I skal tænke på den velsignede og lykkelige tilstand for alle dem, der holder Guds befalinger. For se, de er velsignede i alt, både timeligt og åndeligt; og hvis de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen, så de derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke.«⁵

Kan lykke købes for 100 kroner? Nej, det kan den ikke. Indre og varig lykke kommer ved bevidst og omhyggeligt at efterleve Jesu Kristi evangelium. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Ne 8; 15.
2. Morm 8:20.
3. Se Alma 3:4.
4. 1 Pet 2:9.
5. Mosi 2:41.

Svar på bønner

Faderen interesserer sig for os, kender vores behov og vil hjælpe os på fuldkommen vis.

En vigtig og trøstende lære i Jesu Kristi evangelium er, at vor himmelske Fader har en fuldkommen kærlighed til sine børn. Takket være denne fuldkomne kærlighed velsigner han os ikke blot i overensstemmelse med vores ønsker og behov, men også i overensstemmelse med sin uendelige visdom. Som profeten Nefi ganske enkelt udtrykte det: »Jeg ved, at [Gud] elsker sine børn«.¹

Et aspekt ved denne fuldkomne kærlighed er vor himmelske Faders medvirken i detaljerne i vores liv, selv når vi måske ikke er bevidste om det eller forstår det. Vi søger Faderens guddommelige vejledning og hjælp gennem inderlig, oprigtig bøn. Når vi ærer

vores pagter og stræber efter at blive mere som vor Frelser, er vi berettigede til en konstant² strøm af guddommelig vejledning ved Helligåndens indflydelse og inspiration.

Skrifterne lærer os: »Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det«,³ og han »kender alt, for alt er nærværende for [hans] øjne«.⁴

Profeten Mormon er et eksempel på det. Han oplevede ikke resultaterne af sit arbejde. Dog forstod han, at Herren omhyggeligt vejledte ham. Da Mormon følte sig inspireret til at medtage Nefis små plader i sin optegnelse, skrev han: »Og jeg gør dette med et vist formål; for således er det blevet hvisket til mig

ved tilskyndelsen fra Herrens Ånd, som er i mig. Og se, jeg kender ikke alt, men Herren kender alt det, der skal komme, derfor tilskynder han mig til at handle efter sin vilje.«⁵ Skønt Mormon ikke kendte til det fremtidige tab af de 116 manuskriptsider, gjorde Herren og forberedte en måde at klare den forhindring på, længe før den opstod.

Faderen interesserer sig for os, kender vores behov og vil hjælpe os på fuldkommen vis. Somme tider får vi den hjælp øjeblikkeligt eller i det mindste kort tid efter, vi har bedt om guddommelig hjælp. Somme tider besvares vores mest oprigtige og værdige ønsker ikke på den måde, vi håber på, men vi bliver klar over, at Gud har større velsignelser i vente. Og somme tider bliver vores retfærdige ønsker ikke skænket i dette liv. Jeg vil gennem tre forskellige beretninger illustrere, hvordan vor himmelske Fader kan besvare vores oprigtige bønner til sig.

Vores yngste søn blev kaldet til at tjene som missionær i Paris-missionen i Frankrig. Som forberedelse til at tjene tog vi med ham ud for at købe de sædvanlige skjorter, jakkesæt, slips, sokker og en overfrakke. Desværre var den overfrakke, han ønskede, ikke umiddelbart på lager i den størrelse, han skulle bruge. Men ekspedienten sagde, at frakken ville komme om et par uger og ville blive leveret til missionærskolen i Provo, før vores søn tog af sted til Frankrig. Vi betalte for frakken og skænkede den ikke mere en tanke.

Vores søn ankom til missionærskolen i juni, og overfrakken blev leveret blot få dage før hans planlagte afgang i august. Han prøvede ikke frakken, men pakkede den hurtigt ned i sin bagage sammen med sit tøj og andre ting.

Da vinteren nærmede sig i Paris, hvor vores søn tjente, skrev han til os, at han havde taget overfrakken frem og prøvet den, men havde fundet ud af, at den var alt for lille. Vi var derfor nødt til at sætte ekstra penge ind på hans bankkonto, så han kunne købe en anden frakke i Paris, hvilket han gjorde. Med en vis irritation skrev jeg til ham og bad ham om at give den første frakke væk, eftersom han ikke kunne bruge den.

Vi fik senere denne e-mail fra ham: »Det er meget, meget koldt her ... Det er som om vinden går lige igennem os, selv om min nye frakke er alletiders og ret tung ... Jeg gav min gamle til [en anden missionær i vores lejlighed], som sagde, at han havde bedt om en måde at få en bedre frakke på. Han blev omvendt for nogle år siden, og han har kun sin mor ... og den missionær, der døbtte ham, som støtter ham på hans mission, så frakken var et svar på en bøn, så det gjorde mig meget glad.«⁶

Vor himmelske Fader vidste, at denne missionær, som tjente i Frankrig omkring 10.000 km væk hjemmefra, ville få et presserende behov for en ny overfrakke til en kold vinter i Paris, men at denne missionær ikke ville have penge til at købe en. Vor himmelske

Fader vidste også, at vores søn ville modtage tøjet fra forretningen i Provo i Utah, en overfrakke der ville være alt for lille. Han vidste, at disse to missionærer skulle tjene sammen i Paris, og at frakken ville blive et svar på en ydmyg og oprigtig bøn fra en missionær, der havde et aktuelt behov.

Frelseren sagde:

»Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den.

Men på jer er selv alle hovedhår talt.

Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.«⁷

I andre situationer, når vi ikke får vores værdige ønsker på den måde, vi havde håbet på, kan det i sidste ende rent faktisk være til vores gavn. Fx hadede og misundte Jakobs sønner deres bror Josef i en sådan grad, at de planlagde at myrde ham. I stedet solgte de ham som slave til Egypten.⁸ Hvis et menneske nogen sinde måtte have følt, at hans bønner ikke blev besvaret på den måde, han havde håbet, kan det have været Josef. I virkeligheden resulterede hans tilsyneladende ulykke i store velsignelser til ham og reddede hans familie fra sult. Senere, efter at være blevet en betroet leder i Egypten, sagde han med stor tro og visdom til sine brødre:

»Vær nu ikke bedrøvede og skamfulde over, at I solgte mig hertil. Gud har sendt mig i forvejen til livets opretholdelse.

Der har nu været hungersnød i landet i to år, og der vil gå fem år til uden pløjning og høst.

Men Gud sendte mig i forvejen for at holde jer i live som en rest i landet og lade jer overleve i stort antal.

Det er ikke jer, der har sendt mig hertil, men Gud.«⁹

Mens vores ældste søn studerede, fik han et meget eftertragtet studiejob på

deltid, der havde potentiale til at føre til et fantastisk, fast job efter afgangseksamen. Han arbejdede hårdt i sit studiejob i fire år, blev yderst kvalificeret og nød anseelse blandt sine kolleger og ledere. Ved slutningen af hans sidste år, næsten som om himlen havde arrangeret det hele (i det mindste efter vores søns hoved), blev den faste stilling slået op, og han var spidskandidat, hvor alt pegede på, at han rent faktisk ville få jobbet.

Men han blev ikke ansat. Ingen af os forstod det. Han havde forberedt sig godt, gjort det godt til interviewet, var den bedst kvalificerede kandidat og havde bedt med stort håb og høje forventninger! Han blev fortvivlet og var knust, og hele episoden fik os alle til at klø os i nakken. Hvorfor havde Gud ladet ham i stikken i hans retfærdige ønske?

Det var først adskillige år senere, svaret blev meget tydeligt. Hvis han havde fået drømmejobbet efter sin eksamen, ville han være gået glip af en afgørende, skelsættende mulighed, der nu har vist sig at blive til evig gavn og velsignelse for ham. Gud kendte enden fra begyndelsen (som han altid gør), og i dette tilfælde var svaret på mange retfærdige bønner nej til fordel for et langt bedre resultat.

Og somme tider får vi ikke i dette liv svaret på bønner, som vi så retfærdigt, desperat og oprigtigt søger.

Søster Patricia Parkinson blev født med et normalt syn, men som syvårig begyndte hun at blive blind. Som niårig begyndte Pat at gå på Utah-skolerne for døve og blinde i Ogden i Utah, omkring 150 km fra sit hjem, hvilket nødvendiggjorde, at hun flyttede ind på skolen, der igen medførte al den hjemve, en niårig overhovedet kunne opleve.

Som 11-årig havde hun fuldstændig mistet synet. Pat flyttede hjem igen som

15-årig for at gå på den lokale high school. Hun læste videre på college og bestod med en bachelorgrad i kommunikationsforstyrrelser og psykologi, og efter en brav kamp med universitetets tvivlende optagelsesmedarbejdere, kom hun ind på et kandidatstudium og færdiggjorde en kandidatgrad i talepædagogik. Pat arbejder nu med 53 folkeskoleelever og leder fire talepædagoger i sit skoledistrikt. Hun har eget hus og egen bil, som venner og familiedømmeder kører, når hun har brug for transport.

Pat skulle som 10-årig have endnu en operation for at gøre noget ved hendes svigtende syn. Hendes forældre havde

altid nøjagtigt fortalt hende, hvad der skulle ske i forbindelse med hendes lægebehandling, men af en eller anden grund fortalte de hende ikke om lige denne operation. Da hendes forældre så fortalte hende om den planlagte operation, blev Pat med sin mors ord »helt ulykkelig«. Pat løb ind i det andet værelse, men kom senere tilbage og sagde med en vis indignation til sine forældre: »Nu skal jeg sige jer noget. Jeg ved det, Gud ved det, og I kan lige så godt også få det at vide. Jeg kommer til at være blind resten af mit liv!«

For mange år siden tog Pat til Californien for at besøge noget familie, som boede der. Mens hun stod udenfor med

sin treårige nevø, sagde han til hende: »Faster Pat, hvorfor beder du ikke bare vor himmelske Fader om at give dig nye øjne? For hvis du spørger vor himmelske Fader, vil han give dig, lige hvad du ønsker dig. Du skal bare spørge ham.«

Pat sagde, at spørgsmålet kom bag på hende, men hun svarede: »Altså, nogle gange arbejder vor himmelske Fader ikke på den måde. Nogle gange har han brug for at lære dig noget, og derfor giver han dig ikke alt, hvad du ønsker dig. Nogle gange må man vente. Vor himmelske Fader og Frelseren ved bedst, hvad der er godt for os, og hvad vi har brug for. Derfor vil de ikke give dig alt, hvad du ønsker dig, i det øjeblik, du ønsker dig det.«

Jeg har kendt Pat i mange år og fortalte hende for nylig, at jeg beundrede hende for, at hun altid er positiv og glad. Hun svarede: »Jamen, du har ikke været hjemme hos mig, vel? Jeg har mine stunder. Jeg har haft temmelig alvorlige perioder med depression, og jeg har grædt en masse.« Men hun tilføjede: »Siden dengang jeg begyndte at miste mit syn, det var lidt mærkeligt, men jeg vidste, at min himmelske Fader og Frelseren var med min familie og mig. Vi håndterede det efter bedste

evne, og efter min opfattelse håndterede vi det på den rigtige måde. Jeg er endt med at blive en ganske succesrig person, og generelt har jeg været en glad person. Jeg husker det som, at hans hånd har været med i alt. Til dem, der spørger mig, om jeg er vred, fordi jeg er blind, svarer jeg: »Hvem skulle jeg være vred på? Min himmelske Fader er i dette sammen med mig, jeg er ikke alene. Han er med mig hele tiden.«

I dette tilfælde bliver Pats ønske om at få sit syn tilbage ikke opfyldt i dette liv. Men hendes motto, som hun lærte af sin far, er: »Også dette får en ende.«¹⁰

Præsident Henry B. Eyring har sagt: »Faderen [er] i dette øjeblik ... opmærksom på jer, jeres følelser og de åndelige og timelige behov, der er blandt alle omkring jer.«¹¹ Denne storslåede og trøstende sandhed kan findes i de tre beretninger, jeg har fortalt.

Søskende, somme tider besvares vores bønner hurtigt med det resultat, vi håber på. Andre gange besvares vores bønner ikke på den måde, vi havde håbet på, og dog lærer vi med tiden, at Gud havde forberedt større velsignelser til os, end vi oprindeligt havde forventet. Og somme tider opfylder Gud ikke vores retfærdige ønsker i

dette liv.¹² Som ældste Neal A. Maxwell sagde: »Tro omfatter også tillid til Guds timing.«¹³

Vi har en forsikring om, at vor himmelske Fader på sin egen måde og i sin egen tid vil velsigne os og tage hånd om alle vores bekymringer, uretfærdigheder og skuffelser.

Lad mig citere kong Benjamin: »Og endvidere ønsker jeg af jer, at I skal tænke på den velsignede og lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger. For se, de er velsignede i alt, både timeligt og åndeligt; og hvis de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen, så de derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke. O husk, husk, at dette er sandt, for Gud Herren har talt det.«¹⁴

Jeg ved, at Gud hører vores bønner.¹⁵ Jeg ved, at han som en alvidende, kærlig Fader besvarer vores bønner med fuldkommenhed i overensstemmelse med sin uendelige visdom og på måder, der i sidste ende vil være til gavn og velsignelse for os. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Ne 11:17; se også 1 Joh 4:8.
2. Se Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 93-96.
3. Matt 6:8.
4. L&P 38:2.
5. MormO 1:7.
6. Personlig brevveksling.
7. Matt 10:29-31.
8. Se 1 Mos 37:20, 26-28.
9. 1 Mos 45:5-8.
10. Fra et personligt interview med Patricia Parkinson, 10. dec. 2018.
11. Henry B. Eyring, »Så hans Ånd må være med jer«, *Liahona*, maj 2018, s. 88-89.
12. Se Jeffrey R. Holland, »En yppersteprest for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 42-45.
13. Neal A. Maxwell, »For at I ikke skal blive trætte og modløse i jeres sjæle«, *Stjernen*, juli 1991, s. 85.
14. Mosi 2:41.
15. Se »Power of Prayer«, www.mormon.org/beliefs/power-of-prayer.

ÆLDSTE DIETER F. UCHTDORF
De Tolv Apostles Kvorum

Missionering: Del, hvad I har på hjerte

Hvor end I er på jorden, er der masser af muligheder for at dele det gode budskab om Jesu Kristi evangelium.

I sidste måned inviterede vores kære profet, præsident Russell M. Nelson, De Tolv til at rejse med ham til indvielsen af templet i Rom i Italien. Mens vi rejste, tænkte jeg på apostlen Paulus og hans rejser. På hans tid ville det tage ca. 40 dage at rejse fra Jerusalem til Rom. Nu om dage tager det mindre end 3 timer i et af mine yndlingsfly.

Bibelkyndige mener, at Paulus befandt sig i Rom, da han skrev flere af sine breve, hvilket dengang som nu var afgørende for at styrke Kirkens medlemmer.

Paulus og andre medlemmer af den oprindelige kirke, *de første dages hellige*, var meget velkendte med ofre. Mange af dem blev udsat for alvorlig forfølgelse, nogle til døde.

I de sidste 200 år har medlemmer af den genoprettede Jesu Kristi Kirke, *de sidste dages hellige*, også oplevet forfølgelser i mange afskygninger. Men til trods for den forfølgelse (og sommetider på grund af den) er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blevet ved med at vokse, og nu findes den overalt på kloden.

Der er så meget at gøre

Men inden vi bager kage, kaster konfetti og lykønsker os selv med denne forunderlige succes, ville vi stå os godt ved at sætte denne vækst i perspektiv.

Der er rundt regnet syv og en halv milliard mennesker i verden, og sammenlignet med de ca. 16 millioner medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det i sandhed en meget lille flok.¹

Imidlertid krymper antallet af kristne troende i visse dele af verden.²

Selv i Herrens genoprettede kirke er der – selvom medlemstallet fortsætter med at vokse – for mange, der ikke gør krav på velsignelserne ved regelmæssig kirkedeltagelse.

Med andre ord, hvor end I er på jorden, er der masser af muligheder for at dele det gode budskab³ i Jesu Kristi evangelium med de mennesker, I møder, studerer, bor og arbejder sammen med eller omgås.

I løbet af det seneste år har jeg haft den spændende mulighed for at fordybe mig i Kirkens verdensomspændende missionsaktiviteter. Jeg har ofte grundet over og bedt om det store hverv, Frelseren gav sine disciple – os, hans børn – om, at »gå ... hen og gør[e] alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn«.⁴

Jeg har tumlet med spørgsmålet: »Hvordan kan vi, som medlemmer og Kristi disciple, bedst opfylde det store hverv i vores hverdag?«

I dag opfordrer jeg jer til at grunde over det samme spørgsmål i jeres hjerte og sind.⁵

En gave for missioneringen

Kirkens ledere har lagt vægt på den kraftige appel »Hvert medlem en missionsanfører!« i årtier.⁶

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har – både i tidligere tider såvel som i vor egen – entusiastisk og glædeligt fortalt venner og bekendte om evangeliet. Deres hjerte gløder af vidnesbyrdet om Jesus Kristus, og de har et oprigtigt ønske om, at andre skal opleve den samme glæde, som de har fundet i Frelserens evangelium.

Nogle medlemmer synes at have en gave for dette. De elsker at være ambassadører for evangeliet. De tjener glade og gerne og leder arbejdet som medlemsmissionærer.

Andre af os er dog mere tilbageholdende. Når der drøftes missionering på Kirkens møder, bøjes hovederne langsomt, indtil de forsvinder bag dem, der sidder foran, øjnene rettes stift mod skriften eller lukkes i dyb meditation for at undgå øjenkontakt med andre medlemmer.

Hvorfor? Måske føler vi os skyldige over ikke at gøre mere for at dele evangeliet. Måske føler vi os usikre på, hvordan det gøres. Eller også bliver vi

frygtsomme for at skulle ud af vores tryghedszone.

Det forstår jeg.

Men husk, Herren har aldrig krævet en kyndig, pletfri missionsindsats. Nej, »Herren kræver hjertet og et villigt sind«.⁷

Hvis I allerede glædeligt missionerer, så fortsæt endelig, og vis andre et godt eksempel. Herren vil velsigne jer.

Men dersom I føler, at I må slæbe jer af sted, når det kommer til at dele budskabet om evangeliet, må jeg så foreslå fem ting, som alle kan gøre, uden at få dårlig samvittighed, for at tage del i Frelserens store opgave med at samle Israel?

Fem enkle forslag

For det første, drag jer tæt på Gud.

Det første store bud er at elske Gud.⁸ Det er den primære årsag til, at vi er her på jorden. Spørg jer selv: »Tror jeg virkelig på vor himmelske Fader?«

»Elsker og stoler jeg på ham?«

Jo nærmere I drager jer på vor himmelske Fader, jo mere vil hans lys og glæde skinne ud fra jer. Andre vil bemærke, at der er noget unikt og særligt ved jer. Og de vil spørge jer om det.

For det andet, fyld jeres hjerte med kærlighed til andre. Det er det andet store bud.⁹ Prøv virkelig at se alle omkring jer som Guds børn. Drag omsorg for dem – uanset om deres navn er på jeres liste over dem, I skal drage omsorg for eller ej.

Grin med dem. Fryd jer med dem. Græd med dem. Respekter dem. Helbred, løft og styrk dem.

Prøv at efterligne Kristi kærlighed og hav medfølelse for andre – selv dem, der er uvenlige imod jer, dem, der håner jer og ønsker at skade jer. Elsk dem og behandl dem som medmennesker eller »medbørn« af Gud.

For det tredje, stræb efter at vandre ad disciplens sti. Når jeres kærlighed til Gud og hans børn bliver dybere, så vokser jeres ønske om at følge Jesus Kristus også.

I lærer om hans vej ved at tage for jer af hans ord og give agt på og anvende nutidsprofeters og apostles belæring. I vokser i selvtillid og mod til at følge hans vej, når I kommunikerer med vor himmelske Fader med et lærevilligt, ydmygt hjerte.

Det kræver øvelse at vandre ad disciplens vej – hver dag, lidt efter lidt »nåde for nåde«,¹⁰ »linje på linje«.¹¹

Sommetider er det to skridt frem og ét tilbage.

Det vigtigste er, at I ikke giver op, bliv ved med at gøre det rette. I vil med tiden blive bedre, lykkeligere og mere ægte. Det vil blive normalt og naturligt for jer at tale med andre om jeres tro. Rent faktisk vil evangeliet blive sådan en essentiel og dyrebar del af jeres liv, at det ville føles helt unaturligt *ikke* at tale med andre om det. Det sker måske ikke lige på en studs – det er en livslang proces. Men det vil ske.

For det fjerde, del, hvad I har på hjerte. Jeg beder jer ikke om at stå på et gadehjørne med en megafon og råbe skriftsteder ud fra Mormons Bog. Det, jeg beder jeg om, er, at I altid ser efter muligheder for at bringe jeres tro på banen på naturlige og normale måder med andre mennesker – både personligt og online. Jeg beder jer om at »stå som ... vidner«¹² om evangeliets kraft til alle tider – og om nødvendigt bruge ord.¹³

Fordi »evangeliet ... er Guds kraft til frelse for enhver«, kan I være fulde af selvtillid, mod og ydmyghed, når I fortæller om det.¹⁴ Selvtillid, mod og ydmyghed kan synes som modstridende egenskaber, men det er de ikke. De afspejler Frelserens opfordring til ikke at sætte evangeliets værdier og principper under en skæppe, men at lade jeres lys skinne, så jeres gode gerninger kan tjene jeres Fader i himlen til ære.¹⁵

Der er mange normale og naturlige måder at gøre dette på, fra daglige venlige handlinger til aflæggelse af personlige vidnesbyrd på YouTube, Facebook, Instagram eller Twitter til enkle samtaler med folk, I møder. I år lærer vi om Det Nye Testamente i vores hjem og i Søndagsskolen. Det er en vidunderlig mulighed for at invitere venner og naboer med i kirke og ind i jeres hjem for at lære om Frelseren sammen med

jer. Del appen Evangelisk bibliotek med dem, hvor de kan finde *Kom og følg mig*. Hvis I kender unge mennesker og deres familie, så giv dem hæftet *Til styrke for de unge* og indbyd dem til at komme og se, hvordan vores unge stræber efter at leve efter de principper.

Hvis nogle spørger jer om, hvordan jeres weekend var, så tøv ikke med at tale om, hvad I oplevede i kirken. Fortæl om de små børn, der stod foran forsamlingen og af karsken bælg sang om, hvordan de prøver at blive som Jesus. Fortæl om den gruppe af unge, der brugte tid på at hjælpe de ældre på plejehjemmet med at samle deres personlige historie. Fortæl om de nylige ændringer i vores søndagsmødeplan, og hvordan det velsigner jeres familie. Eller forklar, hvorfor vi fremhæver, at dette er Jesu Kristi Kirke, og at vi er sidste dages *hellige*, akkurat som medlemmer af den oprindelige kirke også blev kaldt *hellige*.

Fortæl på de måder, der nu falder jer naturligt og normalt, folk om, hvorfor Jesus Kristus og hans kirke er vigtige for jer. Indbyd dem: »*Kom og se!*«¹⁶ Tilskynd dem så til at *komme og hjælpe*. Der er utallige muligheder for folk for at hjælpe i vores kirke.

Bed ikke blot om, at missionærerne må finde de udvalgte. Bed dagligt af hele jeres hjerte om, at I må finde dem, der vil *komme og se, komme og hjælpe og komme og blive*. Husk at involvere fuldtidsmissionærerne. De er som engle, klar til at hjælpe!

Når I deler det gode budskab, Jesu Kristi evangelium, så gør det med kærlighed og tålmodighed. Hvis vi blot omgås folk i den forventning, at de snart trækker i en hvid dragt og spørger, hvor det nærmeste dåbsbassin er, så gør vi noget forkert.

Nogle, der vil komme og se, vil måske aldrig slutte sig til Kirken, nogle

vil måske gøre det senere. Det er deres valg. Men det ændrer ikke ved vores kærlighed til dem. Og det ændrer ikke ved vores entusiastiske indsats for at blive ved med at indbyde enkeltpersoner og familier til at *komme og se, komme og hjælpe og komme og blive*.

For det femte, stol på, at Herren kan udføre mirakler. Forstå, at det ikke er jeres opgave at omvende folk. Det er Helligåndens opgave. Jeres opgave er at dele, hvad I har på hjerte og leve i overensstemmelse med jeres overbevisninger.

Så bliv ikke skuffet, hvis nogle ikke straks tager imod evangeliet. Det er ikke en personlig fiasko.

Det er et anliggende mellem den enkelte og vor himmelske Fader.

Det er jeres ansvar at elske Gud og elske jeres næste, hans børn.

Tro, kærlighed og handling.

Følg den vej, og Gud vil udvirke mirakler igennem jer til velsignelse for sine dyrebare børn.

Disse fem forslag vil hjælpe jer til at gøre det, som Jesu Kristi disciple har gjort siden fordums tid. Hans evangelium og hans kirke er en vigtig del af

jeres liv, hvem I er, og hvad I gør. Indbyd derfor andre til at *komme og se* og *komme og hjælpe*, og Gud vil udføre sit frelsende værk, og de vil *komme og blive*.

Men hvad nu, hvis det er svært?

»Men,« siger I måske, »hvad nu, hvis jeg gør alt det her, og folk reagerer dårligt på det? Hvad hvis de er kritiske over for Kirken? Hvad hvis de ikke vil være venner med mig mere?«

Jo, det sker. Siden tidernes morgen er Jesu Kristi disciple ofte blevet forfulgt.¹⁷ Apostlen Peter sagde: »Glæd jer, når I deler Kristi lidelser.«¹⁸ De første hellige frydede sig, »fordi de var blevet anset for værdige til at blive vanæret for Jesu navns skyld.«¹⁹

Husk, at Herren arbejder på forunderlige måder. Det kan ske, at jeres kristuslignende reaktion på en afvisning kan blødgøre et forhærdet hjerte.

Som Jesu Kristi apostel velsigner jeg jer med *selvtilliden* til at være et levende eksempel på evangeliske værdier, med *modet* til altid at blive anerkendt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og med *ydmtygheden* til at bistå i hans værk som et udtryk for jeres kærlighed til vor himmelske Fader og hans børn.

Mine kære venner, I vil finde glæde i at vide, at I er en væsentlig del af den

længe forudsagte indsamling af Israel og forberedelsen til Kristi komme i »magt og stor herlighed sammen med alle de hellige engle.«²⁰

Vor himmelske Fader kender jer. Herren elsker jer. Gud vil velsigne jer. Dette arbejde er forordnet af ham. I kan klare det. Vi kan alle gøre det sammen.

Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Den store profet Nefi så i et syn, at selvom Guds Lams kirke ville blive spredt »overalt på jordens overflade«, så ville »dens antal [være] lille på grund af ugudeligheden og vederstyggelighederne« (1 Ne 14:12; se også Luk 12:32).
2. For eksempel viste et nyere studie på Pew Research Center, at i USA er »procentdelen af voksne (18 år og derover), der beskriver sig selv som kristne, faldet med næsten otte procentpoint på blot syv år, fra 78,4 % i ... 2007 til 70,6 % i 2014. I den samme periode er procentdelen af amerikanere, der ikke tilhører nogen bestemt trosretning – der beskriver sig selv som ateister, agnostikere eller »ikke noget bestemt« – steget med mere end seks procentpoint fra 16,1 % til 22,8 % («America's Changing Religious Landscape», Pew Research Center, 12. maj 2015, pewforum.org).
3. Ordet *evangelium* betyder »det glædelige budskab«. Det glædelige budskab er, at Jesus Kristus har udvirket en fuldkommen forsoning, som løskøber hele menneskeheden fra graven og belønner enhver i forhold til vedkommendes gerninger. Forsoningen begyndte med hans kald i den førjordiske

verden, fortsatte under hans liv på jorden og kulminerede med hans glørværdige opstandelse. De bibelske optegnelser, der beretter om hans liv på jorden, tjenestegerning og offer kaldes evangelier: Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.

4. Matt 28:19.

5. »Videre, sandelig siger jeg jer, mine venner: Jeg efterlader jer disse ord til at grunde over i jeres hjerte« (L&P 88:62).

»Men se, jeg siger dig, at du må gennemtænke det i dit sind; dernæst må du spørge mig, om det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, således skal du føle, at det er rigtigt« (L&P 9:8).

6. Præsident David O. McKay opfordrede »hvert medlem [til at være] en missionær«, da han præsiderede over Den Europæiske Mission fra 1922-1924, og han kom med samme budskab til hele Kirken ved en generalkonference så tidligt som i 1952 (se »Every Member a Missionary« Motto Stands Firm Today«, *Church News*, 20. feb. 2015, news.ChurchofJesusChrist.org).

7. L&P 64:34.

8. Se Matt 22:37-38.

9. Se Matt 22:39.

10. L&P 93:12.

11. 2 Ne 28:30.

12. Mosi 18:9.

13. Denne tanke tilskrives ofte Frans af Assisi; se også Joh 10:36-38.

14. Rom 1:16.

15. Se Matt 5:15-16.

16. Joh 1:46; fremhævelse tilføjet.

17. Se Joh 15:18.

18. 1 Pet 4:13; se også mere i vers 1-19 om, hvordan Kristi tilhængere bør betragte det at lide for evangeliets sag.

19. ApG 5:41.

20. L&P 45:44.

BISKOP W. CHRISTOPHER WADDELL
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Akkurat som han gjorde

Når vi søger at yde omsorg, »akkurat som han gjorde«, vil vi få muligheder for at glemme os selv og opløfte andre.

For omkring 18 måneder siden i efteråret 2017 fortalte min 64-årige bror Mike mig, at han var blevet diagnosticeret med kræft i bugspytkirtlen. Han fortalte mig også, at han havde fået en præstedømmevelsignelse af sin hjemmelærer, og at han havde mødtes med sin biskop. Han sendte mig senere en sms med et billede af templet i Oakland i Californien, der var taget fra det hospital, hvor han blev behandlet, med teksten: »Se, hvad jeg kan se fra min hospitalsstue.«¹

Jeg var lige så overrasket over hans bemærkninger om hjemmelærere, præstedømmevelsignelser, biskopper og

templer, som jeg var over kræften. Ser I, Mike, der var præst i Det Aronske Præstedømme, var ikke kommet regelmæssigt i Kirken i næsten 50 år.

Som familie var vi næsten lige så fascineret af hans åndelige fremgang, som vi var af hans fremgang med at bekæmpe kræften, i høj grad på grund af hans nu hyppige spørgsmål om Mormons Bog, beseglingsmagten og livet efter døden. Da månederne gik og kræften havde spredt sig, bragte et behov for yderligere og mere specialiseret behandling til sidst Mike til Utah til Huntsman Cancer Institute.

Kort tid efter Mikes ankomst blev han besøgt af John Holbrook, missionslederen i den menighed, der tog sig af det plejecenter, hvor han nu boede. John sagde, at »det var tydeligt for mig, at Mike var Guds søn«, og at de hurtigt udviklede et bånd og et venskab, hvilket førte til, at John blev Mikes de facto omsorgsgivende bror. Der kom straks en invitation til at få besøg af missionærerne, hvilket min bror høfligt afslog, men en måned inde i deres venskab spurgte John igen og forklarede Mike: »Jeg tror, at du vil nyde at høre evangeliets budskab.«² Denne gang blev der taget imod invitationen, hvilket førte til møder med missionærerne, såvel som besøg af biskoppen, Jon Sharp, hvis samtaler til sidst førte til, at Mike modtog sin patriarkalske velsignelse, 57 år efter sin dåb.

I begyndelsen af december sidste år, efter måneders behandling, besluttede Mike at stoppe kræftbehandlingen, som forårsagede alvorlige bivirkninger, og bare lade naturen gå sin gang. Lægen fortalte os, at Mike havde omkring 3 måneder tilbage at leve i. I mellemtiden fortsatte spørgsmålene om evangeliet – og det gjorde besøgene og støtten fra hans lokale præstedømmeledere også. Når vi besøgte Mike, så vi ofte en åben Mormons Bog på sengebordet, når vi talte om gengivelsen af evangeliet, præstedømmets nøgler, tempelordinancer og menneskets evige natur.

I midten af december virkede det faktisk som om, at Mike, der havde sin patriarkalske velsignelse i hånden, blev stærkere, og hans prognose på mindst tre måneder syntes sandsynlig. Vi lagde endda planer om, at han skulle være sammen med os i julen, nytårsaften og også efter. Den 16. december ringede biskop Sharp uventet til mig for at lade mig vide, at han og stavspræsidenten havde interviewet Mike, havde fundet

ham værdig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og spurgte, hvornår jeg kunne være med. Ordningen blev planlagt til den fredag den 21. december.

Da dagen kom, ankom min hustru, Carol, og jeg til plejecentret, og på gangen uden for hans værelse fik vi med det samme at vide, at Mike ikke havde nogen puls. Vi gik ind på hans stue og så, at patriarken, hans biskop og hans stavspræsident allerede ventede – og så åbnede Mike sine øjne. Han genkendte mig og tilkendegav, at han kunne høre mig og var parat til at modtage præstedømmet. 50 år efter, at Mike var blevet ordineret til præst i Det Aronske Præstedømme, havde jeg det privilegium, assisteret af hans lokale ledere, at overdrage Det Melkisedekske Præstedømme og ordinere min bror til embedet som ældste. Fem timer senere gik Mike bort og gik gennem sløret for at møde vores forældre som bærer af Det Melkisedekske Præstedømme.

For blot et år siden kom præsident Russell M. Nelson med et kald til hver af os om at tage os af vores brødre og søstre på en »højere og helligere måde«.³ Præsident Nelson talte om Frelseren og sagde, at »eftersom det er hans kirke, vil vi som hans tjenere drage omsorg for den enkelte, akkurat som han gjorde. Vi vil drage omsorg i hans navn, med hans magt og myndighed og med hans kærlige venlighed.«⁴

Som svar på den indbydelse fra en Guds profet finder en utrolig indsats for at drage omsorg for den enkelte sted over hele verden, i både en koordineret indsats, når medlemmer trofast udfører deres omsorgsopgaver, men også i det, som jeg vil kalde »impromptu«-omsorg, hvor så mange viser kristuslignende kærlighed som reaktion på uventede muligheder. I vores familie oplevede vi denne form for omsorg tæt på.

John, der var Mikes ven, omsorgsgivende bror og en tidligere missionspræsident, plejede at sige til sine missionærer, at »hvis nogen er på en liste, hvor der står »ikke interesseret«, skal de ikke give op. Folk forandrer sig.« Han sagde derpå til os: »Mike ændrede sig utrolig meget.«⁵ John var først en ven, der hyppigt opmuntrede og støttede – men hans omsorg stoppede ikke ved venskabelige besøg. John vidste, at en omsorgsgiver er mere end en ven, og at venskab bliver højnet, når vi yder omsorg.

Det er ikke nødvendigt, at nogen skal lide ligesom min bror af en livstruende sygdom for at have brug for omsorg. Disse behov kommer i forskellige former, størrelser og vilkår. En enlig forælder, et mindre aktivt par, en teenager, der kæmper, en overbebyrdet mor, en trosprøve, økonomiske problemer, helbredsproblemer eller problemer i ægteskabet – listen er næsten

endeløs. Men ligesom med Mike, så er ingen kommet for langt væk, og det er aldrig for sent til, at Frelseren kærligt kan nå jer.

På Kirkens hjemmeside for omsorg står der, at »selvom der er mange formål med at drage omsorg, bør vores indsats være styret af ønsket om at hjælpe andre til dybere omvendelse og blive mere som Frelseren.«⁶ Ældste Neal L. Andersen beskrev det således:

»En godhjertet person kan hjælpe med at ordne et dæk, tage en nabo med til lægen, spise frokost med en, der er trist til mode, eller smile og sige hej for at gøre dagen lysere.

Men følger man det første bud, vil man naturligt føje noget til disse vigtige tjenestegerninger.«⁷

Når vi udformer vores omsorg efter Jesus Kristus, er det vigtigt at huske, at hans indsats for at vise kærlighed, opløfte, tjene og velsigne tjente et højere formål end blot at afhjælpe det umiddelbare behov. Han kendte tydeligvis til deres daglige behov, og han havde medfølelse med dem i deres lidelser, når han helbredte, tilgav og underviste. Men han ønskede at gøre mere end at tage sig af i dag. Han ønskede, at dem omkring ham skulle følge ham, kende ham og opnå deres guddommelige potentiale.⁸

Når vi søger at yde omsorg, akkurat som han gjorde,⁹ vil vi få muligheder for at glemme os selv og opløfte andre. Disse muligheder kan ofte komme ubelejlighedsfuldt og teste, om det er vores ønske at blive mere ligesom Mesteren, hvis største tjeneste af alle, hans uendelige forsoning, var alt andet end belejlig. I Matthæus kapitel 25 bliver vi mindet om, hvordan Herren føler for os, når vi, ligesom han, er opmærksomme på de kampe, prøvelser og udfordringer, som så mange står over for, men som ofte kan blive overset:

»Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig ...

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke?

Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig[?] ...

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«¹⁰

Uanset om vi tjener som omsorgsgivende brødre eller søstre, eller bare når vi bliver klar over nogen, der er i nød, så opfordres vi til at søge Åndens vejledning og anvisning – og derpå handle. Vi kan overveje, hvordan vi bedst tjener, men Herren ved det, og gennem hans Ånd, vil vi blive ledt i vores bestræbelser. Ligesom Nefi, der »blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad [han] skulle gøre«,¹¹ vil vi også blive ledt af Ånden, når vi stræber efter at blive redskaber i Herrens hænder for at velsigne hans børn. Når vi søger Åndens vejledning og stoler på Herren, vil vi blive sat i situationer og omstændigheder, hvor vi kan handle og velsigne – med andre ord, yde omsorg.

Der kan være andre tider, hvor vi kan se et behov, men vi føler os utilstrækkelige til at reagere, idet vi formoder, at det, vi kan tilbyde, ikke er nok. At gøre akkurat som han gjorde¹² er imidlertid at yde omsorg ved at give det, vi er i stand til at give, og at stole på, at Herren vil højne vores indsats på at velsigne vores »rejsefæller på denne rejse gennem livet.«¹³ For nogle kan det være at give af sin tid og sine talenter,

for andre kan det være et venligt ord eller en stærk ryg. Selvom vi føler, at vores bestræbelser er utilstrækkelige, talte præsident Dallin H. Oaks om et vigtigt princip angående »små og enkle ting«. Han sagde, at små og enkle gerninger er fulde af kraft, fordi de »indbyder til Helligåndens ledsagelse«,¹⁴ en ledsager, der velsigner både giveren og modtageren.

Idet min bror Mike vidste, at han skulle dø, sagde han: »Det er fantastisk, hvordan kræft i bugspytkirtlen kan få dig til at fokusere på det, der er allermost vigtigt.«¹⁵ Takket være vidunderlige mænd og kvinder, der så et behov, som ikke dømte, og som viste omsorg som Frelseren, var det ikke for sent for Mike. For nogle kommer forandringen før, for andre måske først på den anden side af sløret. Men vi må huske på, at det aldrig er for sent, og at ingen nogensinde er vandret så langt væk fra stien, at han eller hun ikke er inden for rækkevidde af Jesu Kristi altomfattende forsoning, der er uden grænser i sin varighed og rækkevidde.

Ved sidste oktoberkonference sagde ældste Dale G. Renlund, at »uanset

hvor længe vi har været væk ... hjælper Gud os med at komme tilbage i det øjeblik, hvor vi beslutter os for at ændre os.«¹⁶ Beslutningen om at ændre os er dog ofte et resultat af en invitation, såsom: »Jeg tror, at du vil nyde at høre evangeliets budskab.« Ligesom det aldrig er for sent for Frelseren, så kan det aldrig gå hurtigt nok for os med at invitere folk.

Denne påsketid giver os atter en vidunderlig mulighed for at reflektere over vor Frelser Jesu Kristi store sonoffer, og hvad han gjorde for os alle med sådan en kolossal pris, en pris, som han selv erklærede, »fik [ham], selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte«. »Dog«, siger han, »så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.«¹⁷

Jeg bærer vidnesbyrd om, at der altid er håb, fordi han »fuldendte«. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlig samtale.
2. Samtale med John Holbrook.
3. Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 6.
4. Russell M. Nelson, »Vis omsorg med Guds kraft og myndighed«, *Liahona*, maj 2018, s. 69.
5. Samtale med John Holbrook.
6. »Principper for omsorg: Formålet, der vil ændre vores omsorg«, *Liahona*, jan. 2019, s. 8; se også ministering.ChurchofJesusChrist.org.
7. Neal L. Andersen, »A Holier Approach to Ministering«, foredrag på Brigham Young University, 10. apr. 2018, s. 3; speeches.byu.edu.
8. Se »Formålet, der vil ændre vores omsorg«, s. 8-10.
9. Se 3 Ne 17:9-10, 20-21.
10. Matt 25:34-35, 37-38, 40.
11. 1 Ne 4:6.
12. Se 3 Ne 17:9-10, 20-21.
13. Thomas S. Monson, »Kærlighed – kernen i evangeliet«, *Liahona*, maj 2014, s. 91.
14. Dallin H. Oaks, »Små og enkle ting«, *Liahona*, maj 2018, s. 90.
15. Personlig samtale.
16. Dale G. Renlund, »Vælg i dag«, *Liahona*, nov. 2018, s. 106.
17. L&P 19:18-19.

PRÆSIDENT HENRY B. EYRING
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Et hjem, hvor Herrens Ånd er

I vil finde nogle af jeres største glæder i jeres bestræbelser på at gøre jeres hjem til et sted for tro på Herren Jesus Kristus og et sted, der er gennemsyret af kærlighed.

Mine kære brødre og søstre, jeg er taknemmelig for at være blevet bedt om at tale til jer ved denne aprilkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. På denne dato i 1830 organiserede Joseph Smith Kirken under Herrens ledelse. Det skete i familien Whitmers hjem nær Fayette i New York. Der var seks medlemmer og omkring 50 andre interesserede mennesker til stede den dag.

Selvom jeg ikke ved, hvad profeten Joseph sagde, eller hvordan han så ud, da han stod foran den lille gruppe, så ved jeg, hvad disse folk med tro på Jesus Kristus følte. De følte Helligånden, og de følte, at de var et helligt sted. De følte helt sikkert, at de var forenede.

Denne mirakuløse følelse er, hvad vi alle ønsker i vores hjem. Det er en følelse, der kommer af at gøre, som Paulus beskrev det, som »Ånden vil«.¹

Min hensigt i dag er at undervise om det, jeg ved, om hvordan vi oftere kan kvalificere os til den følelse og indbyde den til at forblive længere i vores familie. Som I af erfaring ved, er det ikke

let at gøre. Strid, stolthed og synd skal holdes i ave. Kristi rene kærlighed må komme ind i hjertet hos vores familie.

Adam og Eva, Lehi og Sarija og andre forældre, vi kender fra skrifterne, fandt, at det var en svær udfordring. Men der er opmuntrende eksempler på vedholdende lykke i familier og hjem til

at berolige os. Og disse eksempler lader os se, hvordan det kan ske for os og vores familie. I husker sikkert beretningen fra 4 Nefi:

»Og det skete, at der ikke var nogen strid i landet på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte.

Og der var ingen misundelse eller stridigheder eller optøjer eller utugtigheder eller løgne eller mord eller nogen slags uterlighed, og visselig kunne der ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.

Der fandtes ingen røvere eller mordere, ej heller var der lamanitter eller nogen form for -itter; men de var alle ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige.

Og hvor velsignede var de ikke! For Herren velsignede dem i alle deres gerninger; ja, de blev velsignet og havde fremgang, indtil et hundrede og ti år var gået; og det første slægtled fra Kristus var gået bort, og der var ingen strid i hele landet.«²

Som I ved, varede den lykkelige tid ikke evigt. Beretningen i 4 Nefi beskriver de eventuelle symptomer

på åndeligt forfald blandt en gruppe gode mennesker. Det er et mønster, der gennem tiderne har vist sig blandt hele folkeslag, i forsamlinger og mest bedrøveligt i familier. Ved at studere det mønster kan vi se, hvordan vi kan beskytte og tilmed øge følelsen af kærlighed i vores familie.

Her er forfaldets mønster, som det viste sig efter 200 år med den fuldkomne fred, som evangeliet bringer:

Stolthed sneg sig ind.

Folket stoppede med at dele det, de havde, med hinanden.

De begyndte at se sig selv som værende i klasser, der var over eller under hinanden.

Deres tro på Jesus Kristus begyndte at blive mindre.

De begyndte at hade.

De begyndte at begå alle slags synder.

Kloge forældre vil være årvågne nok til at lægge mærke til disse symptomer, når de viser sig i deres familie. De vil selvfølgelig blive bekymrede. Men de vil vide, at den underliggende grund er Satans indflydelse, der prøver at lede gode folk ned ad en sti til synd, så de derved mister Helligåndens indflydelse. Så den kloge forælder vil se, at muligheden ligger i at lede hvert barn, og sig selv, til mere fuldt ud at tage imod Herrens indbydelse om at komme til ham.

I oplever måske begrænset succes ved at kalde et barn til at omvende sig fra for eksempel stolthed. I kan måske prøve at overtale børn til at dele det, de har, mere gavmildt. I kan bede dem om at holde op med at føle, at de er bedre end de andre i familien. Men så kommer I til det symptom, der tidligere er beskrevet som: »Deres tro på Jesus Kristus begyndte at blive mindre.«

Deri ligger nøglen til at lede jeres familie til at rejse sig til det åndelige sted, I ønsker for dem – og hvor I

ønsker at være sammen med dem. Når I hjælper dem til at vokse i deres tro på, at Jesus Kristus er deres kærlige Forløser, vil de føle et ønske om at omvende sig. Når de gør det, vil ydmyghed begynde at erstatte stolthed. Når de begynder at føle, hvad Herren har givet dem, vil de ønske at dele mere gavmildt. Rivaliseringen for at være kendt eller for anerkendelse vil svinde. Had vil blive drevet ud af kærlighed. Og ligesom det skete for folket, der blev omvendt af kong Benjamin, så vil ønsket om at gøre godt til sidst styrke dem mod fristelsen til at synde. Kong Benjamins folk bar vidnesbyrd om, at de »ikke mere [havde] tilbøjelighed til at gøre ondt.«³

Så at opbygge tro på Jesus Kristus er begyndelsen til at afvende åndelig nedgang i jeres familie og i jeres hjem. Der er større sandsynlighed for, at troen medfører omvendelse end jeres

forkyndelse mod hvert symptom på åndeligt forfald.

I leder bedst ved eksemplets magt. Jeres familie og andre må se jer vokse i jeres egen tro på Jesus Kristus og hans evangelium. I har for nylig fået stor hjælp. Forældre i Kirken er blevet velsignet med inspireret materiale til familier og enkeltpersoner. Når I bruger det, vil I opbygge jeres tro og jeres børns tro på Herren Jesus Kristus.

Voks i tro

Jeres tro på Frelseren er vokset ved at følge præsident Russell M. Nelsons forslag om at læse Mormons Bog igen. I markerede skriftsteder og ord, der henviste til Frelseren. Jeres tro på Jesus Kristus voksede. Men ligesom en ny plante, så vil en sådan tro på Jesus Kristus visne, medmindre I fortsat beslutter jer for at grunde og bede for at øge den.

Jeres eksempel på at vokse i tro bliver måske ikke fulgt af alle medlemmer af jeres familie nu. Men I kan få håb fra Alma den Yngres oplevelse. I sit smertefulde behov for omvendelse og tilgivelse huskede han sin fars tro på Jesus Kristus. Jeres børn husker måske jeres tro på Frelseren på et tidspunkt, hvor de står i desperat behov for omvendelse. Alma sagde om et sådant øjeblik:

»Og det skete, at mens jeg således blev martret med pinsel, mens jeg blev revet op ved erindringen om mine mange synder, se, da erindrede jeg også at have hørt min far profetere for folket angående en Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at sone for verdens synder.

Se, da mit sind greb fat om denne tanke, råbte jeg i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig, som er i bitterheds galde og er omsluttet af dødens evigtvarende lænker.

Og se nu, da jeg tænkte dette, kunne jeg ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder.«⁴

Bed med kærlighed

Udover jeres eksempel på at vokse i tro, kan det, at I beder sammen som familie, spille en afgørende rolle for at gøre hjemmet til et helligt sted. En person vælges som regel til at bede på vegne af familien. Når bønner tydeligt rettes til Gud på vegne af de personer, der knæler

og lytter, vokser troen hos dem alle. De kan føle udtryk for kærlighed til vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Og når den person, der beder, nævner dem, der knæler i den kreds, som har brug for hjælp, kan alle føle kærlighed til dem og til hver person i familien.

Selv når familiemedlemmer ikke bor hjemme, kan bøn opbygge kærlighedsbånd. Bøn i familien kan nå hele verden rundt. Mere end en gang har jeg fundet ud af, at en i familien langt væk har bedt på samme tidspunkt om den samme ting, som jeg gjorde. For mig kan den gamle talemåde: »Den familie, der beder sammen, bliver sammen«, udvides til: »Den familie, der beder sammen, er sammen, selv når de er langt fra hinanden.«

Undervis om tidlig omvendelse

Fordi ingen af os er fuldkomne, og fordi vi nemt kan føle os såret, kan familien kun blive et helligt tilflugtssted, når vi omvender os tidligt og oprigtigt. Forældre kan vise et eksempel. Man kan hurtigt og oprigtigt omvende sig fra hårde ord eller uvenlige tanker. Et enkelt »Undskyld« kan hele sår og indbyde begge til tilgivelse og kærlighed.

Profeten Joseph Smith var et forbillede for os, da han stod over for ondskabsfulde angreb, forrædere og endda uoverensstemmelser i sin familie. Han tilgav dem hurtigt, selvom

han vidste, at angriberen måske ville angribe igen. Han bad om tilgivelse, og han gav den frit.⁵

Dyrk missionærånden

Mosijas sønner var fast besluttede på at tilbyde evangeliet til alle. Deres ønske kom fra deres personlige oplevelse med omvendelse. De kunne ikke bære tanken om, at nogen person skulle lide på grund af følgerne af synd, ligesom de havde gjort. Så de udstod årevis af afvisning, trængsler og farer for at tilbyde deres fjender Jesu Kristi evangelium. I processen fandt de glæde over de mange, der omvendte sig og oplevede glæden ved tilgivelse gennem Jesu Kristi forsoning.

Vores familie vil vokse i deres ønske om at dele evangeliet, når de føler glæden ved tilgivelse. Den kan endda komme, når de fornyr deres pagter, når de tager nadveren. Missionærånden vil vokse i vores hjem, når børn og forældre føler glæden ved tilgivelse til nadvermødet. Både forældre og børn kan ved deres eksempel på ærbødighed hjælpe hinanden til at føle den glæde. Den glæde kan nå langt og forandre vores hjem til en missionærskole. Alle tjener måske ikke på en mission, men alle vil føle ønsket om at fortælle andre om evangeliet, som har fået dem til at føle tilgivelse og fred. Og uanset om man lige for tiden tjener som fuldtidsmissionær eller ej, så kan

alle føle glæden ved at tilbyde andre evangeliet.

Besøg templet

For både forældre og børn er templet den bedste mulighed for at få en følelse for og en kærlighed til himmelske steder. Det er især sandt, når børn er små. Børn er født med Kristi lys. Selv en baby kan føle, at et tempel er helligt. Fordi forældre elsker deres små børn, repræsenterer templet for dem håbet om, at de kan have deres børn hos sig og elske dem i deres evige familie – for evigt.

Nogle af jer har fotografier af templer i jeres hjem. Efterhånden, som der kommer templer over hele verden, er det muligt for mange mennesker at besøge tempelgrunden med deres familie. Nogle er måske endda i stand til at komme til åbent hus, når templet bliver bygget. Forældre kan spørge børn, hvordan de havde det med at være nær eller inde i et tempel.

Alle forældre kan bære vidnesbyrd om, hvad et tempel har betydet for ham eller hende. Præsident Ezra Taft Benson, der elskede templer, talte ofte om, hvordan han så sin mor omhyggeligt stryge sit tempeltøj.⁶ Han talte om et minde, han havde, da han som dreng så sin familie tage hjemmefra for at tage i templet.

Da han var Kirkens præsident, kom han i templet den samme dag hver uge. Han udførte altid tempelordinancer for en forfader. Det kom i høj grad fra hans forældres eksempel.

Mit vidnesbyrd

I vil finde nogle af jeres største glæder i jeres bestræbelse på at gøre jeres hjem til et sted for tro på Herren Jesus Kristus, og et sted, der er gennemsyret af kærlighed, Kristi rene kærlighed. Evangeliets gengivelse begyndte med et

ydmygt spørgsmål, der blev overvejet i et ydmygt hjem, og det kan fortsætte i vores hjem, når vi fortsætter med at grundfæste og udøve evangeliske principper der. Det har været mit håb og mit største ønske, siden jeg var en lille dreng. I har alle set glimt af et sådant hjem. Mange af jer har med Herrens hjælp skabt det.

Nogle har helhjertet prøvet at få den velsignelse, men den er endnu ikke blevet skænket jer. Mit løfte til jer er et, som et medlem af De Tolv Apostles Kvorum engang gav mig. Jeg havde sagt til ham, at på grund af nogle valg, som nogle i vores slægt havde truffet, tvivlede jeg på, at vi kunne være sammen i den næste verden. Han sagde, så godt som jeg husker det: »Du bekymrer dig om det forkerte problem. Du skal bare leve værdigt til det celestiale rige, så bliver familiearrangementerne mere vidunderlige, end du kan forestille dig.«

Jeg tror, at han ville give dette glade håb til alle os dødelige, der har gjort alt, vi kan for at kvalificere os selv og vores familie til evigt liv. Jeg ved, at

vor himmelske Faders plan er en plan for lykke. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hans plan gør det muligt for os alle, der har gjort sit bedste, at blive beseglet som en familie for evigt.

Jeg ved, at de præstedømmenøgler, der blev gengivet til Joseph Smith, er blevet overdraget i en ubrudt linje til præsident Russell M. Nelson. Disse nøgler gør det muligt at besegle familier i vore dage. Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker os, sine åndelige børn, med en fuldkommen kærlighed. Jeg ved, at vi på grund af Jesu Kristi forsoning kan omvende os, blive rensset og blive værdige til at bo i en kærlig familie for evigt med vor himmelske Fader og med hans elskede Søn, Jesus Kristus. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Rom 8:6.
2. 4 Ne 1:15-18.
3. Mosi 5:2.
4. Alma 36:17-19.
5. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 387-396.
6. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Ezra Taft Benson*, 2014, s. 169.

Mødet lørdag eftermiddag

PRÆSENTERET AF PRÆSIDENT DALLIN H. OAKS
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Jeg vil nu præsentere Kirkens generalautoriteter, områdehalvfjerdser og præsidentskaber for Kirkens organisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Russell Marion Nelson som profet, seer og åbenbarer samt præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dallin Harris Oaks som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Henry Bennion Eyring som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Hvis der er nogen imod, kan de vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Dallin H. Oaks som præsident for de Tolv Apostles Kvorum og M. Russell Ballard som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong og Ulisses Soares.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, kan vise det.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser følgende fra deres virke som områdehalvfjerdser: Ældsterne Victorino A. Babida, L. Todd

Budge, Peter M. Johnson, John A. McCune, Mark L. Pace, James R. Rasband og Benjamin M.Z. Tai.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse af disse brødre for deres hengivne virke, bedes vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi med stor tak afløser bror Tad R. Callister, Devin G. Durrant og Brian K. Ashton som Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse af disse brødre for deres bemærkelsesværdige indsats, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som generalautoriteter og halvfjerdser: Rubén V. Alliaud, Jorge M. Alvarado, Hans T. Boom, L. Todd Budge, Ricardo P. Giménez, Peter M. Johnson, John A. McCune, James R. Rasband, Benjamin M.Z. Tai og Alan R. Walker.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som områdehalvfjerdser: Solomon I. Aliche, Guillermo A. Alvarez, Daren R. Barney, Julius F. Barrientos, James H. Bekker, Kevin G. Brown, Mark S. Bryce, A. Marcos

Cabral, Dunstan G.B.T. Chadambuka, Alan C.K. Cheung, Christian C. Chigbundu, Paul N. Clayton, Karim Del Valle, Hiroyuki Domon, Mernard P. Donato, Mark D. Eddy, Zachary F. Evans, Henry J. Eyring, Sapele Fa'alogo jun., David L. Frischknecht, John J. Gallego, Efraín R. García, Robert Gordon, Mark A. Gottfredson, Thomas Hänni, Michael J. Hess, Glenn M. Holmes, Richard S. Hutchins, Tito Ibañez, Akinori Ito, Jeremy R. Jaggi, Kelly R. Johnson, Christopher Hyunsu Kim, H. Moroni Klein, 'Inoke F. Kupu, Stephen Chee Kong Lai, Victor D. Lattaro, Tarmo Lepp, Itzcoatl Lozano, Kevin J. Lythgoe, Edgar P. Montes, S. Ephraim Msane, Luiz C.D. Queiroz, Ifanomezana Rasolondraibe, Eduardo D. Resek, Tomás G. Román, Ramon E. Sarmiento, Jonathan S. Schmitt, Vai Sikahema, Denelson Silva, Luis Spina, Carlos G. Süffert, Voi R. Taeloalii, Sergio R. Vargas og Markus Zarse.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Mark L. Pace til at tjene som Søndags-skolens hovedpræsident med Milton da Rocha Camargo som førsterådgiver og Jan Eric Newman som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og præsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Nelson, afstemningen er blevet registreret. Vi beder dem, der måtte have stemt imod nogen

af forslagene, om at kontakte deres stavspræsident.

Brødre og søstre, vi takker jer for jeres fortsatte tro og bønner for Kirkens ledere.

Vi inviterer nu de nye generalautoriteter og halvfjerdere og det nye hovedpræsidentskab for Søndags-skolen til at indtage deres pladser på forhøjningen. ■

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2018

PRÆSENTERET AF KEVIN R. JERGENSEN

Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre. Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender Rådet, der forvalter tiende – som består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd – anvendelsen af Kirkens midler. Kirkeorganisationer anvender midler i henhold til godkendte budgetter, retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling består af autoriserede revisorer og er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger. Den har ansvaret for at udføre revisioner med det formål at skabe rimelig vished omkring modtagne bidrag, afholdte udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver.

Baseret på de udførte revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2018 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med Kirkens godkendte budgetter, retningslinjer og god bogføringsskik. Kirken følger de principper, som dens medlemmer opfordres til at følge: Lev inden for et budget, undgå gæld og spar op til dårlige tider.

Ærbødigst

Kirkens Revisionsafdeling

Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør ■

PRÆSIDENT M. RUSSELL BALLARD
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Jesu Kristi sande, rene og enkle evangelium

At elske Gud og elske vores næste er det doktrinære grundlag for omsorg, hjemmecentreret og kirkestøttet læring, åndelig tilbedelse på sabbatsdagen og arbejdet med frelse.

Mine brødre og søstre, det er vanskeligt for mig at tro, at det er 71 år siden, i 1948, jeg var missionær i England, og 44 år siden at min hustru, Barbara, og jeg rejste med vores familie til Canada, da jeg var præsident for missionen i Toronto i Canada. Mens jeg tjente der i april 1976, blev jeg kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum, og i 1985 blev jeg uventet kaldet til De Tolv Apostles Kvorum. Ulig mine tidligere kaldelser, der med tiden indebar afløsning, er afløsningen fra min kaldelse til De Tolv ikke det bedste valg lige nu; dog beder jeg om, at den dag først vil komme, når jeg har afsluttet alt det, Herren har kaldet mig til at udrette.

Når jeg tænker over min seneste 43 års virke som generalautoritet og det privilegium, jeg har haft med at tjene vor himmelske Faders børn, har jeg i højere grad erfaret, at han ønsker, at alle hans børn finder fred, glæde og lykke i deres tilværelse.

Profeten Lehi sagde: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde.«¹ Der er mange grunde til, at fred, glæde og

lykke kan undvige os i dette liv, deriblandt fattigdom, krig, naturkatastrofer og uventede tilbageslag i beskæftigelse, helbred og forhold i familien.

Men selv om vi ikke kan kontrollere disse udefrakommende kræfter, der påvirker vores liv her på jorden, mens vi stræber efter at blive Herren Jesu Kristi trofaste disciple, kan vi finde fred, glæde og lykke trods de problemer i verden, der svirrer omkring os.

Et af mine børn sagde engang: »Far, jeg spekulerer på, om jeg mon nogen sinde vil klare det.« Jeg svarede: »Alt, hvad vor himmelske Fader beder os om, er at gøre vores bedste hver dag.« Søskende, gør jeres bedste dag efter dag, og før I ved af det, vil I erfare, at jeres himmelske Fader kender jer, og at han elsker jer. Og når I ved – virkelig ved det – vil jeres liv få virkelig formål og betydning, og I vil blive fyldt med glæde og fred.

Frelseren, verdens Lys, sagde: »Enhver, som tror på mig, [skal] ikke ... blive i mørket.«²

»Jesus Kristus er det navn, der er givet af Faderen, og der er ikke givet noget andet navn, hvorved [vi] kan blive frelst;

derfor må alle mennesker påtage sig det navn, der er givet af Faderen.«³

Skrifterne lærer os, at Satan ønsker at lede mennesker ud i mørket. Hele hans indsats går på at lukke Jesus Kristus og hans evangeliums lys og sandhed ude. Som Lehi lærte sine børn: Djævelen »stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.«⁴ Hvis vor himmelske Faders »gerning og herlighed« er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for

mennesket»,⁵ er Lucifers »værk« at tilvejebringe elendighed og uendelig jammer for Guds børn. Synd og overtrædelse slører Kristi lys i vores tilværelse. Det er derfor, vi stræber efter at sole os i Kristi lys, som bringer fred, glæde og lykke.

I det seneste halvandet år har Herren inspireret sin profet og apostlene til at implementere en række vidunderlige tilpasninger. Men jeg er bekymret for, om disse tilpasningers åndelige formål kan gå tabt i begejstringen over selve ændringerne.

Joseph F. Smith sagde: »Jesu Kristi sande, rene, enkle evangelium er blevet gengivet. Vi er ansvarlige for at bevare det på jorden.«⁶ Han tilføjede, at det sande, rene og enkle evangelium er »Kristi frelsende lærdomme«.⁷

I trosartiklerne lærte profeten Joseph Smith os, at »hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordnaner.«⁸

Evangeliets første principper er tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse, dåb, Helligåndsgaven og at holde ud til enden. Hans bror Hyrum sagde: »Forkynd dem igen [og igen], så vil I opdage, at nye ideer og yderligere lys omkring dem bliver åbenbaret jer dag efter dag. Du kan uddybe dem, så du mere tydeligt kan forstå dem. Du bliver så i stand til at viderebringe dem tydeligere til dem, [du] underviser.«⁹

Den bedste måde, vi kan se Kirkens åndelige formål på, er ved at efterleve Kristi sande, rene og enkle lærdomme og også at anvende Frelserens to store bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte ... Du skal elske din næste som dig selv.«¹⁰

Lydighed mod disse to bud tilvejebringer en måde at opleve mere fred og glæde på. Når vi elsker og tjener Herren og elsker og tjener vores

næste, vil vi naturligt føle større lykke, der ikke kan komme til os på nogen bedre måde.

At elske Gud og elske vores næste er det doktrinære grundlag for omsorg, hjemmecentreret og kirkestøttet læring, åndelig tilbedelse på sabbatsdagen og arbejdet med frelse på begge sider af sløret støttet af Hjælpeforeningen og ældsternes kворum. Alle disse ting er baseret på guddommelige bud om at elske Gud og elske vores næste. Kan der være noget mere grundlæggende, mere fundamentalt og mere enkelt end det?

At efterleve evangeliets sande, rene og enkle plan vil give os mere tid til at besøge enkerne, enkemændene, forældreløse, ensomme, syge og fattige. Vi finder fred, glæde og lykke i vores liv, når vi tjener Herren og vores næste.

Sabbatsdagens tilpasninger, der understreger hjemmecentreret, kirkestøttet evangelisk læring og studium er en mulighed for at forny vores ånd og vores hengivenhed for Gud inden for hjemmets fire vægge. Hvad kan overhovedet være mere

enkelt, grundlæggende og dybsindigt? Søsken, kan I se, at det er en vigtig måde at finde glæde og lykke på i vores tilværelse, at vi lærer og underviser om evangeliet i vores familie?

I forbindelse med sabbatten sagde Frelseren: »For sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at vise den Højeste din hengivenhed.«¹¹ Han tilføjede: »Så din glæde må være fuldstændig ... [gennem] glæde og bøn ... I [bør] gør[e] dette med taksigelse, med muntert hjerte og ansigtsudtryk ... [og] med et glad hjerte og et muntert ansigtsudtryk.«¹²

Bemærk nogle af nøgleordene i denne åbenbaring: *Glæde, taksigelse, muntert hjerte, glad hjerte og et muntert ansigtsudtryk*. For mig lyder det som om, at sabbatsdagen bør bringe smilet frem i vores ansigt.

Når vi drager omsorg på en højere og mere hellig måde, så overvej, hvor væsentligt det er, at vi hilser på alle, der kommer til vores kirkemøder, især de nye medlemmer og besøgende. Vi bør alle nyde at synge salmerne og lytte

omhyggeligt til nadverbønnernes ord med et åbent hjerte og sind.

Vidnesbyrd om tro ved vores faste- og vidnesbyrdmøder indledes af en fra biskoprådet, som bærer et kort vidnesbyrd med fokus på planen for lykke og Kristi sande, rene og enkle evangelium. Alle andre bør følge det eksempel. Vi må huske på, at der er andre passende steder at fortælle historier eller dele rejseoplevelser. Når vi holder os til et enkelt vidnesbyrd og fokuserer på Kristi evangelium, vil han sørge for åndelig fornyelse, når vi bærer vores vidnesbyrd for hinanden.

En god omsorgsindsats ses bedst gennem øjne, der fokuserer på at elske Gud og elske vores næste. Enkelt sagt drager vi omsorg, fordi vi elsker vor himmelske Fader og hans børn. Vores omsorgsindsats vil lykkes bedre, hvis vi holder vores omsorgsindsats på et enkelt plan. Den største glæde stammer fra livets enkle ting, så vi er nødt til at være forsigtige og ikke tro, at der behøver at blive tilføjet mere til nogen af de tilpasninger, vi har fået for at opbygge tro og stærke vidnesbyrd i Guds børns hjerter.

Lad os ikke komplicere tingene med flere møder, forventninger eller krav.

Hold det enkelt. Det er i den enkelhed, at I finder den fred, glæde og lykke, jeg har talt om.

I årevis har Kirkens formål med lederskab, som der står i *Håndbog 2*, været resultater, der er klare og enkle, og jeg citerer derfra:

»Ledere opfordrer ethvert medlem til at modtage alle de nødvendige præstedømmeordinancer, holde de dertil knyttede pagter og leve værdigt til at opnå ophøjelse og evigt liv ...

Voksne: Motivér hver enkelt voksen til at være værdig til at modtage tempelordinancerne. Undervis alle voksne i at finde deres forfædre og udføre stedfortrædende tempelordinancer for dem.

Unge: Hjælp hver enkelt unge mand til at forberede sig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, til at modtage tempelordinancerne og til at være værdig til at tage på en fuldtidsmission. Hjælp hver enkelt unge kvinde til at være værdig til at indgå og holde hellige pagter og modtage tempelordinancerne. Styrk de unge gennem deltagelse i meningsfulde aktiviteter.

Alle medlemmer: Præstedømme- og organisationsledere, menighedsråd,

lokal- og fuldtidsmissionærer og medlemmer samarbejder og gør en velafvejede indsats for at redde den enkelte, styrke familier og kirkeenheder, øge aktiviteten i præstedømmet og indsamle Israel gennem omvendelse, fastholdelse og genaktivering. Undervis medlemmerne i at sørge for sig selv og deres familie og til at hjælpe de fattige og trængende på Herrens måde.«¹³

Min tjeneste i Kirken har velsignet mig med mange bemærkelsesværdige og særlige, åndelige oplevelser. Jeg er et vidne om, at Herren vejleder sin

ÆLDSTE MATHIAS HELD
De Halvfjerds

kirke for at opfylde sine hensigter. Jeg har fået guddommelig vejledning, der langt overgår mine egne evner. Glæden ved at efterleve evangeliet har for mig drejet sig om Jesu Kristi sande, rene og enkle lære og evangelium.

Jeg har virket under nøglerne og vejledningen fra seks profeter og præsidenter for Kirken, fra Spencer W. Kimball til Russell M. Nelson. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hver eneste en var og er Guds udvalgte profet. De har undervist os om væsentlige principper om Kirken og Kristi evangelium og lære. Præsident Nelson fører Herrens værk fremad i et hæsblesende tempo. Jeg siger »hæsblesende«, fordi han er den eneste af apostlene, der er ældre end mig, og jeg har svært ved at følge med ham! Jeg er et vidne på, at præstedømmets nøgler og Guds kappe som profet hviler på ham. Præsident Nelson underviser i Jesu Kristi sande, rene og enkle evangelium. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og dette er hans kirke – det vidner jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Ne 2:25.
2. Joh 12:46.
3. L&P 18:23-24.
4. 2 Ne 2:27.
5. Moses 1:39.
6. Joseph F. Smith, »Principle, Not Popularity«, *Improvement Era*, juli 1906, s. 732.
7. Joseph F. Smith, »Principle, Not Popularity«, s. 732.
8. TA 1:3.
9. Hyrum Smith, i »Hvad er mit formål som missionær?«, *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 6.
10. L&P 59:5-6; se også 3 Mos 19:18; 5 Mos 6:5; Matt 22:36-40.
11. L&P 59:10.
12. L&P 59:13-15.
13. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 3.4.

Søg kundskab ved Ånden

Vi bør lære at skelne sandheden ikke kun med vores rationelle sind, men også gennem Åndens meget stille og sagte røst.

Kære søskende, Herren har gentagne gange bedt os om at »stræb[e] efter at lære, ja, ved studium og også ved tro«.¹ Vi kan få lys og forståelse ikke kun ved vores sinds logiske fornuftslutninger, men også ved Helligåndens vejledning og inspiration.

Denne yderligere kilde til kundskab har ikke altid været en del af mit liv.

Min kære hustru, Irene, og jeg tilsluttede os Kirken for 31 år siden, da vi var nygifte. Vi er begge vokset op i Colombia, men få måneder efter vi blev gift, førte min karriere os til Tyskland. Vi var meget unge og havde store håb og forventninger. Det var en særlig spændende og lykkelig tid for os.

Mens jeg fokuserede på min karriere, følte Irene, at vi ville få en slags budskab fra himlen, uden at vide hvordan eller hvornår. Så hun begyndte at lade alle slags dørsælgere med encyklopædier, støvsugere, kogeboøger, køkkenapparater og så videre komme ind i vores hjem og ventede hver gang på det særlige budskab.

En aften fortalte hun mig, at to unge mænd i mørke jakkesæt havde banket på vores dør, og at hun havde fået et

meget klart og tydeligt indtryk om, at hun skulle lukke dem ind. De sagde, at de ønskede at tale med hende om Gud, men ville komme tilbage igen, når jeg også var hjemme. Kunne dette være det ventede budskab?

De begyndte at besøge os, og under deres vejledning læste vi i skrifterne og begyndte at forstå Jesu Kristi afgørende betydning som vor Frelser og Forløser. Vi beklagede

inden længe, at vi var blevet døbt som spædbørn, eftersom det ikke havde været en bevidst pagt. Men at blive døbt igen ville også betyde, at vi ville blive medlem af denne nye kirke, så vi havde først virkelig brug for at forstå alt om den.

Men hvordan kunne vi vide, om det, missionærerne fortalte os om Mormons Bog, om Joseph Smith og om frelsesplanen, virkelig alt sammen var sandt? Vi havde godt nok forstået af Herrens ord, at vi kunne »kende dem på deres frugter.«² Så på meget systematisk vis begyndte vi at undersøge Kirken ved at kigge efter disse frugter med vores meget rationelle sinds forståelse. Hvad så vi? Jo, vi så –

- venlige og glade mennesker og dejlige familier, der forstod, at det er meningen, at vi skal føle glæde i dette liv og ikke kun lidelse og elendighed.
- en kirke, der ikke har betalt præsteskab, men en hvori medlemmerne selv tager imod opgaver og ansvar.
- en kirke, hvori Jesus Kristus og familier er fokus for alt, hvor medlemmerne faster en gang om måneden og bidrager for at hjælpe de fattige og trængende, hvor sunde vaner dyrkes, som lærer os at afholde os fra skadelige stoffer.

Desuden –

- kunne vi lide den vægt, der blev lagt på personlig udvikling, på uddannelse, på hårdt arbejde og selvhjulpethed.
- lærte vi om det bemærkelsesværdige humanitære program.
- var vi imponerede over generalkonferencerne med den vidunderlige musik og de meget åndelige principper, der blev talt om.

Med alt det, vi så, kunne vi ikke finde nogen fejl ved Kirken. Tværtimod holdt vi virkelig meget af alt det, vi så. Dog kunne vi stadig ikke beslutte os for at blive døbt, fordi vi ønskede at vide alt, før vi gjorde det.

Men selv i al vores ubeslutsomhed forberedte Herren os tålmodigt, han formede os, og han hjalp os til at opdage, at vi skulle lære at skelne sandheden ikke kun med vores rationelle sind, men også gennem Åndens meget stille og sagte røst, som især taler til vores hjerte.

Den røst og den deraf følgende følelse kom en aften efter 10 måneder, hvor vi havde lært om evangeliet, da vi i Mosija 18 læste: »Eftersom I nu nærer ønske om at ... bære hinandens byrder ... og at trøste dem, der står i behov for trøst ... hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn?«³

Disse skriftsteder i Mormons Bog trængte ind i vores hjerte og sjæl, og vi følte og vidste pludseligt, at der egentlig ikke var nogen grund til ikke

at blive døbt. Vi indså, at de ønsker, der nævnes i disse vers, også var vores hjertes ønsker, og at det var disse ting, der virkelig betød noget. De var vigtigere end at forstå alt, fordi vi allerede vidste nok. Vi havde altid støt på en kærlig himmelsk Faders vejledende hånd og havde tillid til, at han fortsat ville vejlede os.

Så samme dag satte vi en dato for vores dåb, og inden længe blev vi endelig døbt!

Hvad lærte vi af den oplevelse?

For det første at vi kan have fuldstændig tillid til en himmelsk Fader, der konstant prøver at hjælpe os til at blive den person, han ved, vi kan blive. Vi havde fået en bekræftelse på sandheden af hans ord, da han sagde: »Jeg vil give menneskenes børn linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der; og velsignede er de, der lytter til mine forskrifter ... for de skal lære visdom; for til den, der modtager, vil jeg give mere.«⁴

Og for det andet lærte vi, at der udover vores rationelle sind findes endnu en dimension at opnå kundskab på, som kan give os vejledning og forståelse. Det er hans hellige Ånds stille, sagte røst, der taler til vores hjerte og også til vores sind.

Jeg kan godt lide at sammenligne dette princip med vores synsevne. Vor Fader i himlen har givet os ikke blot et, men to fysiske øjne. Vi kan se tilstrækkeligt med kun et øje, men det andet øje giver os endnu et perspektiv. Når begge perspektiver sættes sammen i vores hjerne, frembringer de et tredimensionalt billede af vores omgivelser.

På samme måde har vi fået to kilder til information, gennem vores fysiske og åndelige evner. Vores sind frembringer én opfattelse gennem vores fysiske sanser og gennem vores fornuft. Men ved Helligåndsgaven har Faderen også

givet os endnu et perspektiv, som i virkeligheden er det vigtigste og det sande, fordi det kommer direkte fra ham. Men eftersom Åndens hvisken ofte er meget diskret, er mange mennesker ikke bevidst opmærksomme på denne yderligere kilde.

Når disse to perspektiver derpå forbindes i vores sjæl, viser der sig et fuldstændigt billede af tingene, som de virkelig er. Faktisk kan visse »realiteter«, som de udelukkende ser ud i vores mentale forståelse, gennem Helligåndens yderligere perspektiv afsløres som bedrag eller tydeligt forkerte. Husk Moronis ord: »Ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt.«⁵

I mine 31 år som medlem af Kirken har jeg mange gange oplevet, at hvis vi kun stoler på vores rationelle sind og fornægter eller undlader den åndelige forståelse, vi kan modtage gennem Helligåndens hvisken og tilskyndelser, er det, som om vi går gennem livet med kun et øje. Men i overført betydning har vi faktisk fået to øjne. Kun kombinationen af begge syn kan give os det

sande og fulde billede af alle sandheder og af alt det, vi oplever i vores liv, såvel som den hele og fulde forståelse af vores identitet og formål som børn af en levende himmelsk Fader.

Det minder mig om det, præsident Russell M. Nelson lærte os for et år siden, da han sagde: »I den kommende tid vil det ikke være muligt at overleve åndeligt uden Helligåndens vejledende, anvisende, trøstende og konstante indflydelse.«⁶

Jeg har med absolut sikkerhed erfaret, at –

- vi har en kærlig Fader i himlen, og at vi alle var enige om at komme ned på denne jord som del af en guddommelig plan.
- Jesus er Kristus; han lever og er min Frelser og Forløser.
- Joseph, en ydmyg bondedreng, blev kaldet som og blev den mægtige profet, der indledte denne, tidernes fyldes uddeling, med alle dens nøgler, dens kraft og Guds hellige præstedømmes myndighed.

- Mormons Bog er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, og at det er meningen, at familier skal blive sammen for evigt.
- vor Herre, Jesus Kristus, leder denne, sin genoprettede kirke, gennem vores levende profet, præsident Russell M. Nelson, i dag.

Disse og mange andre dyrebare sandheder er blevet åndelige byggesten for det, Gud er ved at hjælpe mig til at blive. Og jeg ser frem til de mange nye lærdomme, han stadig ønsker, at jeg, og I, modtager, mens vi går gennem dette vidunderlige liv og »lære[r], ja, ved studium og også ved tro«.

Jeg ved, at disse ting er sande og vidner om dem i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 109:7; se også L&P 88:118.
2. 3 Ne 14:16.
3. Mosi 18:8-10.
4. 2 Ne 28:30.
5. Moro 10:5.
6. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 96.

ÆLDSTE NEIL L. ANDERSEN
De Tolv Apostles Kvorum

Troens øje

Hvis vi vælger og vrager mellem, hvad vi godtager i proklamationen, slører vi vores evige udsyn og tillægger vores her og nu-oplevelse for stor betydning.

Kort tid før sin korsfæstelse blev Jesus ført frem for Pilatus i borgen. »Er du jødernes konge?« spurgte Pilatus nedladende. Jesus svarede: »Mit rige er ikke af denne verden ... Jeg [er] kommet til verden, for at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst.«

Pilatus spurgte kynisk: »Hvad er sandhed?«¹

I dagens verden kan spørgsmålet »Hvad er sandhed?« være smerteligt komplekst for det verdslige sind.

En google-søgning på »Hvad er sandhed?« kommer med over en million svar. Vi har mere tilgængelig information på vores mobiltelefoner end i alle bøgerne i et bibliotek af mursten. Vi bliver overlæsset med information og meninger. Lokkende og besnærende røster følger os alle vegne.

Når man er fanget i vore dages forvirring, kan det ikke undre, at så mange tager de ord til sig, Protagoras sagde til den unge Sokrates for 2.500 år siden: »Hvad der er sandt for dig,« sagde han,

»er sandt for dig, og hvad der er sandt for mig, er sandt for mig.«²

Sandhed gennem Jesu Kristi gengivne evangelium

Som velsignede med Jesu Kristi gengivne evangelium erklærer vi ydmygt, at der findes nogle ting, der er fuldstændig og absolut sande. Disse evige sandheder er de samme for alle Guds sønner og døtre.

Skrifterne lærer os: »Sandhed er kundskab om alt, som det er, og som det var, og som det skal blive.«³ Sandhed ser tilbage og fremad og udvider perspektivet fra vores lille prik i tiden.

Jesus sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet.«⁴ Sandhed viser os vejen til evigt liv, og den kommer kun gennem vor Frelser, Jesus Kristus. Der findes ingen anden vej.

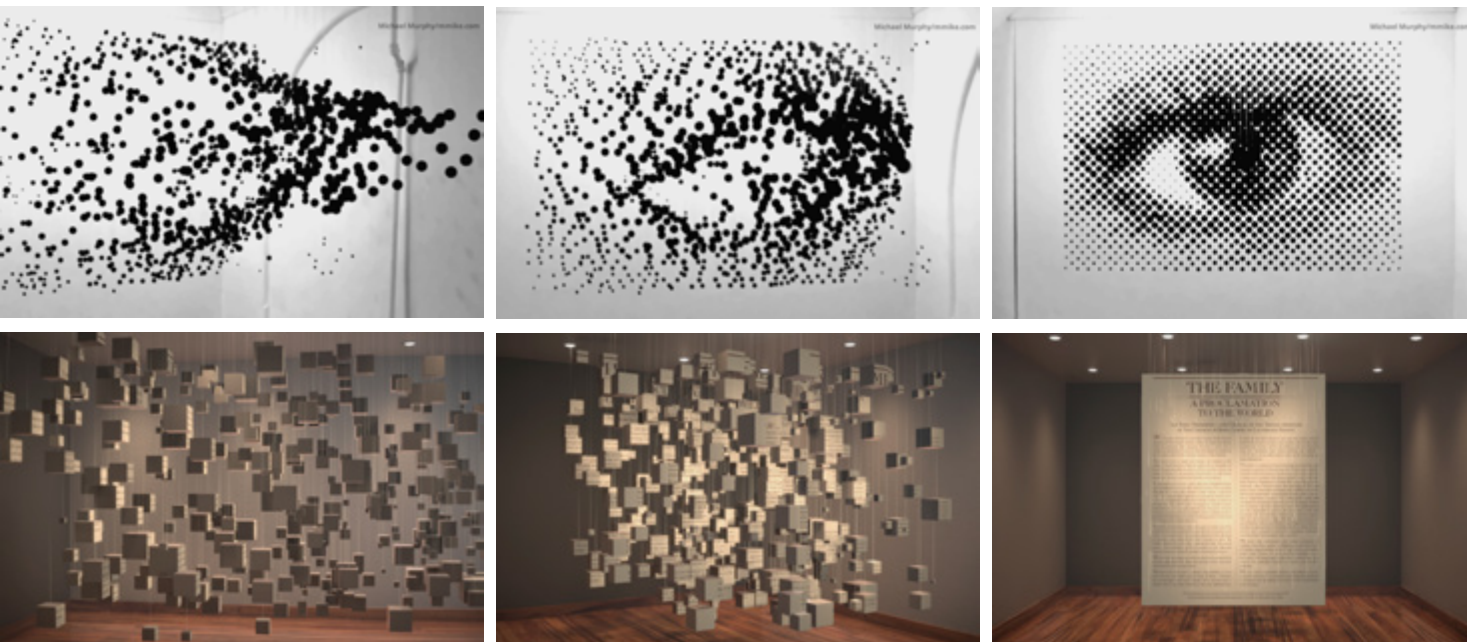
Jesus Kristus lærer os, hvordan vi skal leve, og i kraft af sin forsoning og opstandelse tilbyder han os tilgivelse for vores synder og udødelighed på den anden side af sløret. Det er fuldstændigt sandt.

Han lærer os, at det ikke betyder noget, om vi er rige eller fattige, berømte eller ukendte, sofistikerede eller jævne. Derimod går vores jordeliv ud på at styrke vores tro på Herren Jesus Kristus, vælge det gode frem for det onde og holde hans bud. Selv om vi hylder videnskabens og lægevidenskabens opfindelser, rækker Guds sandheder langt ud over disse opdagelser.

I modsætning til evighedens sandheder har der altid været efterligninger for at bortlede Guds børn fra sandheden. Modstanderens argumenter er altid de samme. Lyt til disse, som blev udtalt for 2.000 år siden:

»[I] kan ikke kende til det, som [I] ikke ser ... Hvad end et menneske [gør, er] det ingen forbrydelse.«

Ved bønsmat at overveje proklamationen om familien gennem troens øje forstår vi bedre, hvor smukt principperne er forbundne, understøtter hinanden og åbenbarer vor Faders plan for sine børn.

»[Gud velsigner dig ikke, men] enhver [har] fremgang i forhold til sine naturlige talenter.«⁵

»Det er fornuftsstridigt, at et sådant væsen som ... Kristus ... [skulle være] Guds Søn.«⁶

»[Det, I tror på, er en fjollet overlevering og en] forstyrrelse i jeres sind.«⁷ Lyder det ikke som i dag?

Med evangeliets gengivelse har Gud anvist os den vej, ad hvilken vi kan lære og kende altafgørende åndelige sandheder: Vi lærer dem ved hjælp af de hellige skrifter, ved hjælp af vores personlige bønner og vores egne erfaringer, ved hjælp af de levende profeters og apostles råd og ved hjælp af Helligåndens vejledning, der kan hjælpe os til at »kende sandheden af alt.«⁸

Sandhed genkendes åndeligt

Vi kan kende til det, der hører Gud til, når vi søger dem åndeligt. Paulus sagde: »Ingen anden end den, der har Guds ånd, ved, hvad der bor i Gud ... For det bedømmes kun efter Åndens målestok.«⁹

Se på dette kunstværk af Michael Murphy. Set fra denne vinkel vil man næppe tro, at det er en kunstnerisk gengivelse af et menneskes øje. Men når man ser på prikkerne fra en anden

vinkel, ser man skønheden i denne kunstners værk.

På samme måde ser vi Guds åndelige sandheder gennem troens øje. Paulus sagde: »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«¹⁰

Skrifterne, vores bønner, vores egne erfaringer, nutidige profeter og Helligåndsgaven giver os det åndelige perspektiv af sandheden, der er nødvendigt for vores rejse her på jorden.

Proklamationen set gennem troens øje

Lad os se på proklamationen om familien gennem troens øje.

Præsident Gordon B. Hinckley præsenterede »Familien: En proklamation til verden« for 24 år siden med disse ord: »Med så mange spidsfindigheder, som prakkes os på som sandhed, med så meget bedrag i forbindelse med standarder og værdinormer, med så mange tillokkelser og fristelser til langsomt at påtage sig verdens smuds har vi følt, at vi bliver nødt til at advare [jer].«¹¹

Proklamationen begynder sådan: »Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt

er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.«

Det er evige sandheder. I og jeg er ikke en af naturens tilfældigheder.

Jeg elsker disse ord: »I den førjordiske verden kendte og tilbad Guds åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan.«¹²

Vi levede, før vi blev født. Vores individuelle identitet præget i os for evigt. På måder, som vi ikke fuldt ud forstår, påvirker vores åndelige udvikling i den førjordiske verden, hvem vi er her.¹³ Vi accepterede Guds plan. Vi vidste, at vi ville opleve vanskeligheder, smerte og sorg på jorden.¹⁴ Vi vidste også, at Frelsen ville komme, og at når vi havde vist os værdige, ville vi rejse os i opstandelsen og »få tildelt herlighed på [vores] hoved for evigt og altid.«¹⁵

Proklamationen er direkte: »Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.«

Vor Faders plan opmuntrer ægtemand og hustru til at bringe børn til verden og forpligter os til at forsvare de ufødte.

Proklamationens principper er smukt forbundne

Hvis vi vælger og vrager mellem, hvad vi godtager i proklamationen, slører vi vores evige udsyn og tillægger vores her og nu-oplevelse for stor betydning. Ved bønssomt at overveje proklamationen gennem troens øje forstår vi bedre, hvor smukt principperne er forbundne, understøtter hinanden og åbenbarer vor himmelske Faders plan for sine børn.¹⁶

Bør vi virkelig blive overraskede, når Herrens levende profeter erklærer hans vilje, og at nogle så stadig har spørgsmål? Selvfølgelig afviser nogle straks profeterens røst,¹⁷ hvorimod andre bønssomt overvejer deres ærlige spørgsmål, spørgsmål der vil falde på plads med tålmodighed og troens øje. Hvis proklamationen var blevet åbenbaret i et andet århundrede, ville der stadig have været spørgsmål, blot andre spørgsmål end dem, der er i dag. Et af formålene med, at vi har profeter, er at hjælpe os til at løse oprigtige spørgsmål.¹⁸

Før præsident Russell M. Nelson blev Kirkens præsident, sagde han: »Profeter ser frem. De ser de oprivende farer, som modstanderen har placeret eller vil placere på vores vej. Profeter forudsiger også de store muligheder og privilegier, der venter dem, der lytter med hensigt om at adlyde.«¹⁹

Jeg vidner om sandheden af og den åndelige kraft i Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorums forenede røst.

Verden går væk

Vi har i min levetid set en dramatisk ændring i verdens overbevisning om mange af principperne i proklamationen. I mine teenageår og i de første år af mit ægteskab fjernede mange sig fra den standard fra Herren, vi kalder kyskhedsloven, om, at seksuelle forhold kun bør foregå mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt gift. Da jeg var i 20'erne og 30'erne, gav mange slip på den hellige beskyttelse af de ufødte, efterhånden som abort blev mere accepteret. I de senere år har mange forladt Guds lov om, at ægteskabet er en hellig forening mellem en mand og en kvinde.²⁰

Når vi ser mange forlade de grænser, Herren har sat, minder det os om den dag i Kapernaum, hvor Frelseren erklærede sin guddommelighed og, sørgeligt nok, hvor »mange af hans disciple ... ikke mere [fulgtes] med ham.«

Frelseren vendte sig derpå mod de tolv: »Vil I også gå jeres vej?«

Peter svarede:

»Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.«²¹

Ikke alt passer smukt ind i proklamationen

Der er så mange, unge som gamle, der er loyale og tro mod Jesu Kristi evangelium, selv om deres egen nuværende situation ikke passer helt ind i familieproklamationen: Børn hvis tilværelse er blevet rystet af en skilsmisse, unge hvis venner håner kyskhedsloven, skilte kvinder og mænd der er blevet dybt såret af en ægtefælles utroskab, ægtemænd og hustruer der ikke kan få børn, kvinder og mænd der er gift med en ægtefælle, som ikke deler deres tro på det gengivne evangelium, og enlige kvinder og mænd der af forskellige årsager ikke har kunnet blive gift.

En ven gennem 20 år, som jeg beundrer meget, er ikke gift på grund af tiltrækning af eget køn. Han er forblevet tro mod sine tempelpagter, har udviklet sine kreative og karrieremæssige talenter og har tjent på ædel vis i både Kirken og lokalsamfundet. Han sagde for nylig til mig: »Jeg kan føle med dem i min situation, der vælger ikke at holde kyskhedsloven i den verden, vi lever i. Men bad Kristus os ikke om »ikke at være af denne verden.« Det er tydeligt, at Guds standarder er anderledes end verdens.«

Menneskers love går ofte uden for de grænser, Guds love sætter. De, som ønsker at behage Gud, har bestemt behov for tro, tålmodighed og flid.²²

Min hustru, Kathy, og jeg har kendt en enlig søster, der nu er midt i 40'erne, som er dygtig til sit arbejde og tjener bravt i sin menighed. Hun har også holdt Guds love. Hun skrev:

»Jeg drømte om den dag, hvor jeg ville blive velsignet med mand og børn. Jeg venter stadig. Nogle gang giver min situation mig følelsen af at være blevet glemmt og være alene, men jeg prøver at fjerne fokus fra det, jeg ikke har, og i stedet fokusere på det, jeg rent faktisk har, og hvordan jeg kan hjælpe andre.

At tjene min slægt, i min menighed og i templet har hjulpet mig. Jeg er ikke glemmt eller alene, fordi jeg er en del af, og vi er alle en del af, en større familie.«

Der er én, som forstår

Nogle siger måske: »Du forstår ikke min situation.« Det gør jeg måske ikke, men jeg bærer vidnesbyrd om, at det er der én, der gør.²³ Der er én, der kender jeres byrder takket være sit sonoffer i haven og på korset. Når I søger ham og holder hans bud, lover jeg jer, at han vil velsigne jer og løfte de byrder, der er for tunge for jer at bære alene. Han vil give jer evige venner og muligheder for at tjene. Og vigtigere endnu vil han fylde jer med Helligåndens stærke indflydelse og lade sin himmelske godkendelse falde på jer. Intet valg, intet alternativ, der

fornægter os Helligåndens følgeskab eller evighedens velsignelser, er vores overvejelse værd.

Jeg ved, at Frelseren lever. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han er kilden til al sandhed, der virkelig betyder noget, og at han vil skænke alle de velsignelser, han har lovet, til dem, der holder hans bud. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 18:33, 36-38.
2. William S. Sahakian og Mabel Lewis Sahakian, *Ideas of the Great Philosophers*, 1966, s. 28.
3. L&P 93:24.
4. Joh 14:6.
5. Alma 30:15, 17.
6. Hel 16:18.
7. Se Alma 30:14, 23, 27.
8. Moro 10:5.
9. JSO, 1 Kor 2:11 (på engelsk); 1 Kor 2:14.
10. 1 Kor 2:14.
11. Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 100-101. Præsident Russell M. Nelson forklarede for nylig noget af baggrunden for proklamationen, som det er sammenfattet af Sheri Dew i *Insights from a Prophet's Life: Russell M. Nelson*, 2019, s. 208.
»En dag i 1994 tilbragte De Tolv Apostles Kvorum en dag i deres rådsværelse i templet i Salt Lake City, hvor de drøftede spørgsmål i forbindelse med familien. De drøftede alt fra den stadigt stigende allestedsnærværende udbredelse af pornografi til eventuel lovgivning af forskellig art imod familien. Det var ikke nogen ny drøftelse, men den dag drejede hele dagsordenen sig om dette ene meget vigtige emne.
De Tolv gennemgik både læren og retningslinjerne og overvejede de ting,

der ikke kunne ændres, læren, og de ting, der nok kunne, retningslinjerne. De drøftede problemstillinger, de så komme, herunder et intensiveret pres for rettigheder til homoseksuelle ægteskaber og til transkønnede. »Men dette var ikke enden på det, vi så,« forklarede præsident Nelson. »Vi kunne se kræfterne fra forskellige befolkningsgrupper, der ville afskaffe alle standarder og begrænsninger ved seksuel aktivitet. Vi så forvirring omkring køn. Vi kunne se det hele komme.«

Denne grundige drøftelse sammen med andre over et stykke tid førte til den konklusion, at De Tolv skulle forberede og præsentere et dokument, måske endda en proklamation, der beskrev Kirkens standpunkt om familien, som Det Første Præsidentskab skulle overveje.«

12. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
13. Præsident Dallin H. Oaks har sagt: »Alle de milliarder af mennesker, som er blevet født på denne jord, valgte Faderens plan og kæmpede for den. Mange af os har også indgået pagter med Faderen om, hvad vi ville gøre her på jorden. På en måde, som ikke er blevet åbenbaret, påvirker vores handlinger i ånderverdenen os her i livet på jorden« (»Saliggørelsens store plan«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 69).
14. Se Dallin H. Oaks, »Sandhed og planen«, *Liahona*, nov. 2018, s. 25-28.
15. Abr 3:26.
16. Præsident Dallin H. Oaks har sagt:
»Omvendte sidste dages hellige tror på, at familieproklamationen, der blev udsendt for næsten et kvart århundrede siden og nu er oversat til snesevis af sprog, er Herrens understregning af de evangeliske sandheder, vi har brug for til at stå igennem nuværende udfordringer i familien ...
Jeg vidner om, at familieproklamationen er en erklæring om evig sandhed, Herrens vilje for sine børn, som søger evigt liv. Den har været grundlaget for lærdomme og praksis i Kirken i de sidste 22 år og vil fortsætte med at være det i fremtiden. Tænk på den som sådan, undervis om den, efterlev den, og så vil I blive velsignet, mens I går fremad mod evigt liv ...
Jeg tror, at vores holdning over for og anvendelse af familieproklamationen er en af denne generations prøvelser. Jeg beder til, at alle sidste dages hellige vil stå fast i den prøvelse« (»Planen og proklamationen«, *Liahona*, nov. 2017, s. 30-31).
17. Præsident Russell M. Nelson har sagt:
»Der findes dem, der stempler os som snæversynede, men de snæversynede er dem, der ikke tillader os at føle, som vi føler, men som gerne vil have, at vi tillader dem at føle, som de føler. Vores standpunkt kan i

ÆLDSTE TAKASHI WADA
De Halvfjerds

sidste instans koges ned til kyskhedsloven. De ti bud gælder stadig. De er aldrig blevet tilbagekaldt ... Det er ikke vores ret at ændre love, Gud har fastsat« (i Dew, *Insights from a Prophet's Life: Russell M. Nelson*, s. 212).

18. »Mens familien er under angreb verden over, vil familieproklamationens sandheder styrke jer ...
I vidunderlige unge af den ædle førstefødselsret, I må forstå de langtrækkende konsekvenser ved samfundets nuværende strid over selve definitionen på ægteskab. Den nuværende debat går på spørgsmålet om, hvorvidt to mennesker af samme køn kan blive viet. Hvis I har nogle spørgsmål angående Kirkens holdning om dette eller andre vigtige emner, så overvej det bønsumt og lyt derefter opmærksomt til de profetiske budskaber, vi får til Kirkens kommende oktoberkonference. Disse inspirerede taler samt inspiration fra Helligånden vil give jer en større og mere sand forståelse« (Russell M. Nelson, »Unge af den ædle førstefødselsret: Hvad vælger I?«, CES-foredrag for unge voksne, 8. sep. 2013, broadcasts.ChurchofJesusChrist.org).
19. Russell M. Nelson, »Vær det bedste, jeres generation har at byde på«, *Liahona*, okt. 2016, s. 53.
20. Præsident Nelson har sagt: »Politiske ledere påvirkes kraftigt af samfundsmæssige tendenser og verdslige filosofier, når de vedtager, ændrer og håndhæver lovene. Uanset hvilke love der måtte vedtages, kan Herrens lære om ægteskab og moral *ikke ændres*. Husk, at selvom synd legaliseres af mennesker, er synd stadig synd i Guds øjne!« (»Beslutninger om evigheden«, *Liahona*, nov. 2013, s. 108).
21. Joh 6:66-69.
22. Se Alma 32:41-43; jeg har altid bemærket, at i dette store kapitel om at udvikle vores tro er egenskaberne tro, tålmodighed og flid nævnt sammen i hvert af de tre vers.
23. Se Alma 7:12; Jesus Kristus led ikke blot for vores synder, men også for vores skrøbeligheder: »Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.« (Synonymer for *skrøbeligheder* kunne være *sygdom, svaghed, lidelse, mangel*). Se Lære og Pagter 88:6: »Han ... steg ned under alt, hvorved han fattede alt, så han kunne være i alt og gennem alt, sandhedens lys«.

Tag for jer af Kristi ord

At tage for sig af Kristi ord kan ske når som helst og hvor som helst, hvis vi forbereder vores hjerte.

Vor himmelske Fader elsker os. Han har givet os en fuldkommen plan, så vi kan nyde hans velsignelser. I dette liv indbydes vi alle til at komme til Kristus og tage imod Jesu Kristi gengivne evangelium gennem dåb, modtagelse af Helligåndsgaven og trofast efterlevelse af evangeliet. Nefi beskrev vores forpligtelse til at blive døbt som at træde ind på den »snævre og trange sti,« og han minder os om at »trænge [os] frem med standhaftighed i Kristus ... idet [vi] tager for [os] af Kristi ord og holder ud til enden« for at modtage alle de velsignelser, vor himmelske Fader har til os (2 Ne 31:19-20).

Nefi minder os derudover om, at hvis vi vil »tag[e] for [os] af Kristi ord«,

vil de »fortælle [os] alt det, som [vi] skal gøre« (2 Ne 32:3), og at vi vil få kraft til at overvinde »Modstanderens ... brændende pile« (1 Ne 15:24).

Hvad vil det sige at tage for sig?

Da jeg var ung, troede jeg, at det at tage for sig blot var at spise et stort måltid med ris, sushi og sojasauce. Nu ved jeg, at virkelig at tage for sig er mere end at nyde et lækkert måltid. Det er en oplevelse af glæde, næring, fejring, at dele, at udtrykke kærlighed til familie og kære, at formidle vores taksigelse til Gud og at opbygge forhold, mens vi nyder utrolig lækker mad i rigelige mængder. Jeg tror, at når vi tænker på at tage for os af Kristi ord, bør vi tænke

på den samme form for oplevelse. At tage for sig af skrifterne er mere end blot at læse dem. Det bør bringe os sand glæde og opbygge vores forhold til Frelseren.

Det bliver der tydeligt undervist om i Mormons Bog. Husk Lehis drøm, hvor han så et træ, »hvis frugt [er] ønskværdig til at gøre én lykkelig.« Denne frugt repræsenterer Guds kærlighed, og da Lehi smagte på den, var den »sød, mere end alt andet, som [han] nogen sinde før havde smagt.« Den »fyldte [hans] sjæl med overordentlig stor glæde« og var noget, han gerne ville dele med sin familie (1 Ne 8:10-12).

Når vi tager for os, vil vi sandsynligvis også opdage, at mængden eller hvilken slags mad, det er, ikke har nogen betydning, hvis vores hjerte er fyldt med taknemmelighed. Lehis familie levede af råt kød i ørkenen, men Nefi beskrev denne vanskelige prøvelse ved at sige: »Så store var Herrens velsignelser«, at »vore kvinder ... var stærke«, og de kunne »bære vandringerne uden murren« (1 Ne 17:1-2).

At tage for sig indebærer til tider at gøre et forsøg og smage. Alma taler om et godt frø, der bliver sået i vores hjerte. Når vi eksperimenterer med

det, begynder vi at forstå, at frøet »begynder at blive ... lifligt« (se Alma 32:28-33).

Tag for jer af Kristi ord

Velsignelserne ved at tage for sig af Kristi ord er mægtige og skelsættende. Der er især tre, jeg vil indbyde jer til at anvende i jeres liv.

For det første kan Kristi ord hjælpe os til at »øge [vores] åndelige evne til at modtage åbenbaring« (Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 96) og lede os sikkert gennem livet. Mormon forklarer, at Kristi ord har »en stærk tendens til at få folket til at gøre det, der [er] retfærdigt«, og at de har en større virkning end noget, »svædet« kan opnå (Alma 31:5). Når jeg har søgt efter Guds visdom for at håndtere mine egne udfordringer, når jeg har prøvet »virkeevnen af Guds ord« (Alma 31:5), har jeg altid følt mig inspireret og i stand til at træffe gode beslutninger og overvinde fristelser, og det har velsignet mig med øget tro på Kristus og kærlighed til dem omkring mig. Vores profet Russell M. Nelson har lært os, at »i den kommende tid vil det ikke være muligt at overleve åndeligt uden Helligåndens

vejledende, anvisende, trøstende og konstante indflydelse« (»Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, s. 96). Den nødvendige åbenbaring vil komme, når vi prøver »virkeevnen af Guds ord«, og de ord bliver mægtigere end noget andet, vi kunne prøve eller forestille os.

For det andet, når vi kæmper med vores egen identitet eller manglende selvværd, vil »Guds behagelige ord« (Jakob 2:8) i skrifterne hjælpe os til at vide, hvem vi virkelig er, og give os styrke udover vores egen. Da jeg anerkendte min identitet som et af Guds børn, var det et af de bedste øjeblikke, jeg nogensinde havde oplevet. I mine tidlige teenageår kendte jeg ikke noget til Frelserens lærdomme. Da jeg læste Det Nye Testamente for første gang, helede Kristi ord virkelig min sårede sjæl. Jeg fandt ud af, at jeg ikke er alene, og at jeg er Guds barn. Da jeg anerkendte min sande identitet over for Gud, indså jeg mit uendelige potentiale gennem Kristi forsoning.

Enosh delte på samme måde sin personlige oplevelse med den indsigt, der kommer af at overveje Kristi ord. Da Enosh lod de ord, hans far lærte ham »angående evigt liv og de helliges

glæde, [synke] dybt i [sit] hjerte«, hungrede hans sjæl, og han »knælede ned for [sin] skaber ... i indtrængende bøn« (En 1:3-4). Gennem den bøn lærte han Frelseren at kende og lærte, at vi har stor værdi, er elskede og kan blive tilgivet for vores fejltagelser og i sandhed er Guds børn.

For det tredje kan vi opløfte andre gennem Kristi ord. Ligesom Enosh selv oplevede en tid og et sted, hvor Kristi ord rørte hans hjerte, vil Herren gøre sin del for at røre hjertet hos dem, vi ønsker at dele evangeliet med. Mange af os har muligvis følt os mismodige, når vi har forsøgt at indbyde nogle til at høre om evangeliet, og vores ønskede resultat ikke kom. Uanset resultatet indbyder Herren os til at åbne vores mund og dele evangeliets budskab med andre.

For to år siden rørte Herren min kære mors hjerte, hvilket hjalp hende til at beslutte sig for at modtage dåbsordnancen. Jeg havde ventet i næsten 35 år på, at denne dag skulle finde sted. For at hun kunne træffe denne beslutning,

tjente mange medlemmer af Kirken hende virkelig, sådan som Kristus ville have gjort. En søndag følte hun, at hun skulle tage i kirke. Hun fulgte den tilskyndelse. Mens hun sad på forreste række og ventede på, at nadvermødet skulle begynde, stod der en fireårig dreng foran hende og så på hende. Hun hilste på ham ved at smile. Den lille dreng forlod hende pludseligt og gik tilbage til sin egen plads, der var på den anden side af den række, hvor min mor sad. Den lille dreng tog noget fra sin plads og kom tilbage og gav min mor en salmebog og gik tilbage til sin plads. Min mor bemærkede, at der lå en salmebog på hver anden stol i kirkesalen. Hun kunne nemt have taget en fra stolen ved siden af sig. Men hun var meget imponeret over drengens troskyldige venlige gerning, som han havde lært derhjemme og i kirken. Det var et særligt øjeblik for hende. Hun fik et stærkt indtryk af, at Gud indbød hende til at komme og følge Frelseren. Hun følte, at hun skulle døbes. Den lille dreng søgte ikke anerkendelse for

det, han gjorde, men gjorde helt enkelt sit bedste for at efterleve Guds ord og elske sin næste. Hans venlighed skabte en vigtig ændring i min mors hjerte.

Kristi ord vil i stort omfang røre hjertet og åbne øjnene hos dem, der ikke ser ham endnu. På vejen til Emmaus gik to disciple med Jesus. De var bedrøvede og forstod ikke, at Frelseren havde overvundet døden. I deres sorg genkendte de ikke, at den levende Kristus gik med dem. Selvom Jesus »udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne«, genkendte de ham stadig ikke som den opstandne Frelser, før de sad og brød brød med ham. Så åbnede deres »øjne« sig. Når vi – eller vores venner, bekendte og næste – tager for os og bryder brød med ham, vil vores forståelses øjne åbne sig. Da disciplene ved Emmaus reflekterede over deres tid med den opstandne Frelser, sagde de, at deres hjerte brændte i dem, mens han åbnede skrifterne for dem (se Luk 24:27-32). Det gælder os alle.

Konklusion

Som afslutning bærer jeg mit vidnesbyrd om, at vi når som helst og hvor som helst kan tage for os af Kristi ord, hvis vi forbereder vores hjerte på at modtage dem. At tage for sig af Kristi ord vil medføre livsnødvendig åbenbaring, bekræfte vores sande identitet og værdi for Gud som hans børn og føre vores venner til Kristus og evigtvarende liv. Jeg slutter ved at gentage Nefis indbydelse, da han sagde: »[I] må ... trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

ÆLDSTE DAVID P. HOMER
De Halvfjerds

Hør hans røst

I en verden med så mange konkurrerende røster har vor himmelske Fader gjort det muligt for os at høre og følge hans.

I morges gav min hustrus bror hende en seddel, som hun havde skrevet til sin mor for mange år siden. Dengang var søster Homer blot en lille pige. På sedlen stod der bl.a.: »Kære mor, jeg er ked af, at jeg ikke bar vidnesbyrd i dag – men jeg elsker dig.« Da vi gik til frokost, tænkte jeg, at det var ret interessant. Så jeg satte mig ned og skrev en seddel, hvorpå der stod: »Kære præsident Nelson, jeg er ked af, at jeg ikke holdt min tale i dag – men jeg elsker dig.« På en eller anden måde føltes det ikke helt rigtigt. Så her står vi, og jeg er glad for at kunne føje mine ord til de øvrige, der er blevet talt ved dette møde i dag.

For mange år siden fløj jeg i et lille fly med en nycertificeret pilot ved styrepinden. Da flyveturen var ved at være slut, fik vi tilladelse til at lande. Men da vi nærmede os jorden, hørte jeg en alarm i cockpittet, der sagde, at piloten skulle gå op. Piloten kiggede på den mere erfarne andenpilot, der pegede nedad, væk fra landingsbanen og sagde: »Nu!«

Vores fly drejede skarpt til venstre og gik nedad, kom derefter op til en passende højde, lagde igen an til landing og ankom så sikkert til vores bestemmelsessted. Vi fandt senere ud

af, at et andet fly havde fået starttilladelse. Hvis vi havde fulgt alarmens instruktioner, ville vi være fløjet ind i det modgående fly. Den oplevelse lærte mig to vigtige ting: For det første, at vi på kritiske tidspunkter i vores liv vil høre adskillige røster, der kæmper om vores opmærksomhed. Og for det andet, at det er yderst vigtigt, at vi lytter til de rigtige.

Konkurrerende røster

Vi lever i en verden, hvor mange røster søger vores opmærksomhed. Med alle de sidste nyheder, tweets,

blogs, podcasts og overbevisende råd fra Alexa, Siri og andre kan det være svært at vide, hvilke røster, vi skal stole på. Nogle gange søger vi vejledning fra mange forskellige i vores liv, idet vi tænker, at flertallet vil være den bedste kilde til sandhed. Andre gange »halte[r vi] til begge sider«¹ og vælger at være »hverken kold eller varm«.² Men andre gange følger vi alligevel det, der er belejligt, fokuserer på en enkelt røst eller ting til at vejlede os eller stoler fuldstændigt på vores egen evne til at tænke.

Selvom alle disse tilgange kan være en hjælp, ved vi af erfaring, at de er ikke altid er pålidelige. Det, der er populært, er ikke altid det, der er bedst. Når vi vakler mellem to meninger, har vi ingen retning. Bekvemmighed fører sjældent til det, der betyder noget. Fiksering på en enkelt røst eller ting kan svække vores evne til at se. Og hvis vi kun stoler på vores egen tænkning, kan det føre til hyperintellektuelt tankespind. Hvis vi ikke er forsigtige, kan de forkerte røster trække os væk fra evangeliets kerne til steder, hvor det er svært at fastholde tro, og vi finder ikke meget andet end tomhed, bitterhed og utilfredshed.

Når vi lytter til den forkerte røst

Lad mig vise, hvad jeg mener, ved at bruge en analogi og et eksempel fra skriften. Bjergbestigere henviser ofte til højder over 8.000 meter som »dødszonen«, fordi der i disse højder ikke er nok ilt til at opretholde liv. Der er et åndeligt modstykke til dødszonen. Hvis vi bruger for meget tid på steder uden tro, kan tilsyneladende velmenende røster berøve os den åndelige ilt, vi har brug for.

I Mormons Bog læser vi om Korihor, der havde sådan en oplevelse. Han var meget populær, fordi hans lærdomme var »behagelige for det kødelige sind«. ³ Han sagde, at forældre og profeter underviser om tåbelige overleveringer, der er beregnet til at begrænse frihed og bevare uvidenhed. ⁴ Han argumenterede for, at folk burde være frie til at vælge hvad som helst, da befalinger ikke var andet end belejligt udtænkte begrænsninger. ⁵ For ham var tro på Jesu Kristi forsoning »følgen af

et vanvittigt sind«, skabt på grund af tro på et væsen, der ikke kunne eksistere, fordi man ikke kunne se ham. ⁶

Korihor forårsagede så megen uro, at han blev bragt for overdommeren og højpræsten. Der »førte [han] sig frem med store, højtrøstede ord«, kritiserede lederne og forlangte et tegn. Der blev givet et tegn. Han blev ramt, så han ikke kunne tale. Da indså Korihor, at han var blevet bedraget, og da han tænkte på de dyrebare sandheder, han havde forladt, sagde han beklagende: »Jeg har altid vidst« det. ⁷

Korihor tiggede derefter om mad, indtil han blev trådt til døde af en flok zoramitter. ⁸ Det sidste vers i hans historie indeholder denne nøgterne refleksion: »Og således ser vi, at Djævelen ikke støtter sine børn på den yderste dag, men hastigt drager dem ned til helvede.« ⁹

Den rette røst

Fordi vor himmelske Fader ønsker bedre for os, gør han det muligt for os

at høre hans røst. Oftest hører vi ham gennem tilskyndelser fra Helligånden. Helligånden er det tredje medlem af Guddommen. Han vidner om Faderen og Sønnen, ¹⁰ han blev sendt for at »lære [os] alt«, ¹¹ og han vil »vise [os] alt det, som [vi] skal gøre.« ¹²

Ånden taler til forskellige folk på forskellige måder, og han taler måske til den samme person på forskellige måder på forskellige tidspunkter. Derfor er det en livslang opgave at lære de mange måder, han taler til os på. Nogle gange taler han i vores »sind og i [vores] hjerte« ¹³ med en røst, der er sagte, men alligevel fuld af kraft, som »gennembore[r] ... dem, der hør[er] den, til det inderste.« ¹⁴ Andre gange vil hans indtryk »optage [vores] sind« eller »trænge sig ... på [vores] følelser.« ¹⁵ Andre gange vil det brænde »i brystet« på [os]. ¹⁶ Atter andre gange fylder han vores sjæl med glæde, oplyser vores sind ¹⁷ eller indgyder fred i vores urolige hjerte. ¹⁸

Find hans røst

Vi finder vor Faders røst mange steder. Vi finder den, når vi beder, studerer skrifterne, går i kirke, tager del i samtaler om tro eller tager til templet. Vi vil helt sikkert finde den i konferencen denne weekend.

I dag opretholdt vi 15 mænd som profeter, seere og åbenbarere. Deres åndelighed og erfaring giver dem et unikt perspektiv, som vi desperat har brug for. Deres budskaber er lette at finde og bliver talt med absolut tydelighed. De fortæller os, hvad Gud gerne vil have os til at høre, uanset om det er populært eller ej. ¹⁹

At søge hans røst et af de steder er godt, men at søge den mange af de steder er endnu bedre. Og når vi hører den, må vi følge den vejledning, der gives. Apostlen Jakob sagde: »Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere.« ²⁰

Og præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi spejder. Vi venter. Vi lytter efter den stille, sagte stemme. Og når den taler, adlyder kloge mænd og kvinder.«²¹

Når vejledning er lang tid om at komme

Tidligt i min karriere blev søster Homer og jeg bedt om at acceptere et jobskifte. På det tidspunkt syntes det at være en *enorm stor* beslutning. Vi studerede, vi fastede og vi bad, men svaret lod vente på sig. Til sidst tog vi en beslutning og fortsatte fremad. Da vi gjorde det, følte vi fred, og vi fandt snart ud af, at det var en af de bedste beslutninger, vi nogensinde havde truffet.

Som resultat har vi lært, at svar nogle gange er lang tid om at komme. Det kan være, fordi tiden ikke er ret, fordi der ikke er brug for et svar, eller fordi Gud stoler på, at vi selv kan træffe beslutningen. Ældste Richard G. Scott sagde på et tidspunkt, at vi skulle være taknemmelige for sådanne tidspunkter, og gav os dette løfte: »Når du lever værdigt, og dine valg er i overensstemmelse med Frelserens lærdomme, og du er nødt til at handle, så fortsæt med

tillid ... Gud [vil] ikke lade dig fortsætte særlig langt uden en advarende påvirkning, hvis du har truffet den forkerte beslutning.«²²

Vi må vælge

Så derfor må vi vælge, hvilken af alle disse forskellige røster vi vil adlyde. Vil vi følge de upålidelige røster, som verden fremmer, eller vil vi udføre det arbejde, der kræves, for at lade vor Faders røst vejlede os i vores beslutninger og beskytte os mod farer? Jo flittigere vi søger hans røst, jo lettere bliver den at høre. Det er ikke sådan, at hans røst bliver højere, men vores evne til at høre den bliver bedre. Frelseren har lovet, at hvis vi »lytter til [hans] forskrifter og låner øre til [hans] råd ... vil [han] give [os] mere«.²³ Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette løfte er sandt – for os alle.

For næsten et år siden mistede vi min storebror i en tragisk bilulykke. Da John var ung tegnede fremtiden lyst. Men da han blev ældre, gjorde et nedbrudt legeme og et usamarbejdsvilligt sind livet meget svært. Selvom den helbredelse, som John håbede på, ikke kom i dette liv, holdt han alligevel

fast ved sin tro, opsat på at holde ud, det bedste han kunne, til enden.

Jeg ved, at John ikke var fuldkommen, men jeg har tænkt over, hvad det var, der gav ham en sådan udholdenhed. Mange røster indbød ham til kynismens udkant, men han valgte den ikke. I stedet gjorde han sit bedste for at forankre sit liv i evangeliets kerne. Han levede sit liv der, fordi han vidste, at han der ville finde sin Mesters røst; han levede sit liv der, fordi han vidste, at der var der, hvor han ville blive undervist.

Konklusion

Brødre og søstre, i en verden med så mange konkurrerende røster bærer jeg vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader har gjort det muligt for os at høre og følge hans. Hvis vi er flittige, vil han og hans Søn give os den vejledning, vi søger, den styrke, vi har brug for, og den lykke, vi alle ønsker. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Kong 18:21.
2. Se Åb 3:15-16.
3. Alma 30:53; se også Alma 30:18.
4. Se Alma 30:14, 23-24, 27.
5. Se Alma 30:17, 23, 27.
6. Alma 30:16; se også Alma 30:13, 15, 26, 28.
7. Alma 30:31, 52; se også Alma 30:23, 28, 43, 50, 53.
8. Se Alma 30:56, 58-59.
9. Alma 30:60.
10. Se 2 Ne 31:18.
11. Joh 14:26.
12. 2 Ne 32:5; se også 2 Ne 32:1-4.
13. L&P 8:2.
14. 3 Ne 11:3.
15. L&P 128:1.
16. L&P 9:8.
17. Se L&P 6:14-15; 11:13.
18. Se L&P 6:22-23.
19. Se L&P 1:38.
20. Jak 1:22.
21. Thomas S. Monson, »Ånden gør levende«, *Stjernen*, juni 1997, s. 4.
22. Richard G. Scott, »Anvend bønnens himmelske gave«, *Liahona*, maj 2007, s. 10.
23. 2 Ne 28:30.

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND
De Tolv Apostles Kvorum

Se, dér er Guds lam

Vores ændrede søndagsmøder skal understrege Herrens nadver som den hellige, anerkendte centrale del af oplevelsen i vores ugentlige nadvermøde.

Jeg klarede mig helt fint, indtil jeg så tårerne i øjnene på de unge i dette kor. Disse tårer er en bedre prædiken, end jeg nogensinde kan give.

Da Johannes, som kaldes Johannes Døber, så op fra flodbredde og forbi de ivrige folkeskarer, der søgte dåb ved hans hånd, så han i det fjerne sin fætter, Jesus af Nazaret, komme resolut imod sig i for at anmode om den samme ordinance. Ærbødigt, men hørligt nok til, at de, der stod tæt på kunne høre det, ytrede Johannes den beundring, der stadig rører os her to årtusinder senere: »Se, dér er Guds lam.«¹

Det er meget sigende, at denne længe profeterede forløber for Jesus ikke kaldte ham »Jahve« eller »Frelser« eller »Forløser« eller tilmed »Guds Søn« – hvilke alle ville være passende titler. Nej, Johannes valgte det tidligste og måske mest almindeligt kendte billede i den religiøse tradition blandt sit folk. Han brugte billedet på offerlammet, der blev ofret som soning for en falden verdens synd og sorg og for alle de faldne mennesker i den.

Tillad mig nu at gengive blot en lille del af den beretning.

Efter uddrivelsen fra Edens have stod Adam og Eva over for en overvældende fremtid. Idet de havde åbnet døren til dødelighed og et timeligt liv for os, havde de lukket døren til udødelighed og evigt liv for sig selv. På grund af en overtrædelse, de bevidst havde valgt at gøre på vores vegne, måtte de nu opleve fysisk død og åndelig straf i form af adskillelse fra Guds nærhed for evigt.² Hvad skulle de gøre? Ville der være en vej ud af denne situation? Vi er

ikke sikre på, præcis hvor meget disse to fik lov til at huske af de instruktioner, som de modtog, mens de stadig var i haven, men de *huskede*, at de regelmæssigt til Gud skulle ofre et rent og lydefrit lam, det førstefødte handyr i deres flok.³

Senere kom en engel for at forklare dem, at dette offer var et forbillede, en tidlig gengivelse af det offer, der ville blive givet for dem af verdens Frelser, som ville komme. »Dette er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer,« sagde englen. »Derfor skal du ... omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn for evigt.«⁴ Heldigvis ville der være en vej ud og en vej op.

I de førjordske råd i himlen havde Gud lovet Adam og Eva (og resten af os), at der ville komme hjælp fra hans rene og lydefri førstefødte Søn, Guds Lam, »det slagtede lam« »fra verden blev grundlagt,«⁵ som apostlen Johannes senere skulle beskrive ham. Ved at ofre deres egne små symbolske lam på jorden gav Adam og hans efterkommere udtryk for deres forståelse og deres afhængighed af den salvede Jesu sonoffer.⁶ Senere blev Åbenbaringsteltet

i ørkenen rammen for den ordinance og derefter det tempel, som Salomo byggede.

Desværre virkede denne rituelle ofring af små lydefri lam ikke særlig godt som symbol på deres oprigtige omvendelse og trofaste efterlevelse, som så meget af Det Gamle Testamente afslører. Den moral, der skulle have ledsaget disse ofre, varede sommetider ikke længe nok til, at blodet på stenene var størknet. Under alle omstændigheder varede den ikke længe nok til at forhindre brodermord, hvor Kain dræbte sin bror Abel i den første generation.⁷

Med sådanne prøvelser og problemer i århundreder er der ikke noget at sige til, at himlens hærskarer sang af glæde, da Jesus endelig blev født – den længe ventede Messias selv. Efter sin korte jordiske tjenestegerning forberedte dette mest uskyldige af alle påskelam sine disciple på sin død ved at indstifte nadveren, en mere personlig form for ordinance end den, der blev indstiftet lige uden for Edens have. Der ville stadig være ofring, den ville stadig omfatte et offer, men med en symbolik, der er meget dybere, langt mere indadskuende og personlig end blodsudgydelsen af et førstefødt lam. Frelseren sagde om dette efter sin opstandelse til nefitterne:

»Og I skal ikke mere bringe mig udgydelse af blod ...

I skal som offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Og den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, ham vil jeg døbe med ild og med Helligånden ...

omvend jer derfor ... og bliv frelst.⁸

Mine elskede brødre og søstre, med det spændende nye fokus på en større evangelisk læring i hjemmet er det vigtigt for os at huske på, at vi stadig er befalet at »tage til bønnens hus og

bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag«. ⁹ Udover at skabe tid til mere hjemmebaseret evangelisk undervisning handler vores ændrede søndagsmøder også om at reducere kompleksiteten i mødeplanen på en måde, der passende understreger Herrens nadver som den hellige, anerkendte centrale del af oplevelsen i vores ugentlige gudstjeneste. Vi skal erindre på en så personlig måde som mulig, at Kristus døde af et knust hjerte ved helt alene at bære hele den menneskelige families synder og sorger.

Eftersom vi har bidraget til denne dødelige byrde, kræver et sådant øjeblik vores respekt. Derfor opfordres vi til at komme til vores nadvermøde i god tid og med ærbødighed, passende klædt til deltagelse i en hellig ordinance. Udtrykket »søndagstøj« har mistet lidt af sin betydning i vor tid, og af agtelse for ham, i hvis nærhed vi

kommer, burde vi genindføre traditionen med at klæde og soignere os pænt på sabbatten, når og hvor vi kan.

Hvad angår punktlighed, bør der altid være lang snor til de velsignede mødre, der med børn og Cheerios og bletasker i herlig uorden er så heldige overhovedet at nå frem til kirken. Desuden vil der altid uundgåeligt være andre, der opdager, at deres okse er faldet i grøften en sabbatsmorgen. Dog siger vi til denne sidste gruppe, at *lejlighedsvis* sendrægtighed er forståelig, men hvis oxen falder i grøften *hver* søndag, så anbefaler vi stærkt, at I sælger oxen eller fylder grøften op.

I samme ånd kommer vi med en inderlig apostolsk henstilling om at mindske støjen på hellige områder i vores bygninger. Vi elsker at tale med hinanden, og det bør vi – det er en af glæderne ved at gå i kirke – men det bør *ikke* udføres så højlydt på steder,

der er specifikt indviet til gudstjeneste. Jeg frygter, at besøgende, som ikke tilhører vores tro, bliver chokeret af det, der til tider kan være støjende uærbødighed i en ramme, der burde være kendetegnet af bøn, vidnesbyrd, åbenbaring og fred. Måske er himlen også lidt chokeret.

Det vil bidrage til ånden ved vores nadvermøder, hvis den præsiderende leder sidder på forhøjningen i god tid, inden mødet begynder, lytter til præludiet og ærbødigt viser et eksempel til efterfølgelse for os. Hvis der småsnakkes på forhøjningen, bør vi ikke være forbavset over småsnakken i forsamlingen. Vi gratulerer de biskop-råd, der sløjfer bekendtgørelser, der forstyrrer ånden ved vores gudstjeneste. Jeg kan for eksempel ikke forestille mig en præst som Zakarias – der står i et af Herrens gamle templer, og der skal til at udføre et ypperstepræsteligt privilegium den eneste gang i hele sit liv – jeg kan simpelthen ikke forestille mig, at han holder en pause foran alteret for at minde os alle sammen om et sæbekas-seløb om seks uger, og at det snart er sidste tilmeldingsfrist.

Brødre og søstre, den time fastsat af Herren er den helligste time i ugens løb. Vi har bud om, at vi samles til den mest udbredte ordinance i Kirken. Den er til ihukommelse af ham, der spurgte,

om det bæger, han snart skulle tømme, kunne tages fra ham, for alligevel at fortsætte, for han vidste, at for vores skyld kunne bægeret *ikke* tages fra ham. Det vil hjælpe os, hvis vi husker, at et symbol på det bæger meget langsomt finder vej ned ad rækken til os i hænderne på en 11- eller 12-årig diakon.

Når den hellige time rinder for at præsentere vores offergave for Herren, har vi vores egne synder, mangler og problemer at løse; det er derfor, at vi er der. Men vi opnår måske større succes med en sådan sønderknuthed, hvis vi er opmærksomme på de andre knuste hjerter og sørgende ånder omkring os. Nogle, der sidder nær os, har måske grædt – fysisk eller i deres indre – gennem hele nadversalmen og disse præsters bønner. Må vi tavst bemærke det og tilbyde vores brødkrumme af trøst og lille bæger med medfølelse – og må vi indvie det til dem? eller til det grædende og kæmpende medlem, der *ikke* kom i kirke, og som heller ikke gør det næste uge, medmindre nogle af os yder en forløsende indsats? eller til vores brødre og søstre, der slet ikke er medlemmer af Kirken, men *er* vores brødre og søstre? Der er ingen mangel på lidelse i denne verden, hverken i eller udenfor Kirken, så hvor end I kigger hen, vil I finde nogle, hvis smerte synes for tung at bære, og hvis

hjertesorg synes uendelig. En måde »altid [at] erindre ham« på¹⁰ er at slutte os til den store Læge i hans uendelige indsats for at lette byrderne for de bebyrdede og fjerne smerten hos de fortvivlede.

Kære venner, når vi forener os over hele kloden hver uge om det, som vi håber på er en stadig større hellig påskønnelse af Kristi majestætiske sonoffer for hele menneskeheden, må vi så *til* offeralteret bringe »mer sorg for hans smerte, mer gru for hans død«. Og når vi da reflekterer, beder og på ny fornyer vores pagter, må vi da *fra* det hellige øjeblik få »mer tålmod i trængsel ... mer håb i min nød.«¹¹ Jeg beder om sådan tålmod og trøst, om sådan hellighed og håb for jer alle i navnet på ham, der brød det dyrebare tilgivelsens brød og hældte den hellige forløsnings vin op, ja, Jesus Kristus, det store og nådefulde og hellige Guds Lam. Amen. ■

NOTER

1. Joh 1:29.
2. Se 2 Ne 9:8-9.
3. Se Moses 5:5; se også 2 Mos 12:3-10.
4. Moses 5:7-8; se også Moses 5:9.
5. Åb 13:8.
6. Se Bible Dictionary, »Anointed One«; se også Guide til skrifterne, »Salvedes«, scriptures. ChurchofJesusChrist.org.
7. Det er ironisk, at Kains drab af Abel, en gerning, der i sidste ende blev instrueret af Satan, kan have været sammenkædet med Kains tidligere vrede over, at hans offer blev afvist af Herren, mens Abels blev accepteret. »Gud ... havde beredt et offer, idet han gav sin Søn, der til sin tid ville ... åbne døren, hvorigennem mennesket igen kunne træde ind i Herrens nærværelse ... I tro på dette sonoffer eller på denne forløsningsplan bragte Abel et offer af sin floks førstefødte til Gud, hvilket offer blev antaget. Kain ofrede af jordens frugter og blev forkastet ... [Hans offer skulle have omfattet] udgydelsen af et dyrs blod« (Kirkenes præsidents lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 49; se også s. 107-108).
8. 3 Ne 9:19-20, 22.
9. L&P 59:9.
10. Moro 4:3; 5:2.
11. »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63.

Præstedømmets møde

ÆLDSTE GARY E. STEVENSON

De Tolv Apostles Kvorum

Jeres drejebog for præstedømmet

Skab jeres egen drejebog for, hvordan I vil vise jeres værd som Kristi discipel.

I december udsendte Det Første Præsidentskab en udtalelse, der bekendtgjorde, at 11-årige drenge vil »begynde at komme i ... Det Aronske Præstedømmes kvorummer ... i begyndelsen af januar det år, de fylder 12.«¹

Som følge deraf har der i løbet af den første del af året været en del forskrækkede 11-årige, der havde troet, at de skulle være i Primary til deres næste fødselsdag, men som nu omdeler nadveren om søndagen som Kirkens senest ordinerede diakoner.

Jeg tænker på, hvem der blev mest overrasket over ændringen – diakonerne eller deres forældre. Blandt de næsten 80.000 nye diakoner er mange med os i aften i dette store Konferencecenter eller deltager ved hjælp af teknologi. Velkommen til præstedømmets store broderskab!

Den ændring gør dette til et historisk møde – det er sandsynligvis den største gruppe af bærere af Det Aronske Præstedømme *nogensinde*, der deltager i præstedømmets møde ved en generalkonference. I lyset af denne særlige lejlighed vil jeg tale direkte til de unge mænd i Det Aronske Præstedømme.

Det vi lærer af sport

Som elever udvikler mange af jer også jeres talenter, interesser og hobbyer igennem aktiviteter på skolen efter skoletid eller private timer, hold og grupper uden for skolen, heriblandt sport.

Da jeg altid har holdt af sport, har jeg altid beundret dem, der udvikler deres sportslige evner til et punkt, hvor de præsterer på højt niveau. For at nogle kan være *virkelig* gode til noget, kræver det ud over naturlige evner stor disciplin, ofre og talrige timers træning.

Sådanne sportsudøvere tåler ofte den til tider hårde kritik fra trænere og tilsidesætter villigt det, de ønsker nu, til fordel for noget større i fremtiden.

Vi kender kirkemedlemmer og præstedømmebærere, der har oplevet succes på højeste niveau som professionelle sportsudøvere. Der er mange gode eksempler, men jeg kan kun nævne nogle få her af hensyn til tiden. I kender måske nogle af disse sportsfolk: I baseball, Jeremy Guthrie og Bryce Harper; i basketball, Jabari Parker og Jimmer Fredette; i fodbold, Ricardo Rojas; i rugbyligaen, William Hopoate; og i amerikansk football, Taysom Hill og Daniel Sorensen. De har hver især ydet væsentlige bidrag i deres sportsgren.

Selvom de er ekstremt succesrige i deres sport, er disse sportsudøvere de første til at indrømme, at de ikke er perfekte sportsudøvere eller fuldkomne mennesker. De arbejder hårdt på at være de bedste inden for deres sport – og på at efterleve evangeliet. De rejser sig, hvis de falder, og de stræber efter at holde ud til enden.

Studér drejebogen

I holdsport udvikles der strategier til visse spilsituationer, og de bliver samlet i en drejebog. Sportsudøvere øver deres specifikke opgave for hver strategi. Succesrige spillere studerer drejebogen så grundigt, at de præcist og næsten instinktivt ved, hvor de skal være, og hvad de skal gøre, når der bliver valgt en strategi.

På lignende vis har vi præstedømmebærere også et hold (et kvorum) og en drejebog (de hellige skrifter og de nutidige profeters ord).

Styrker I jeres holdkammerater?

Hvor godt har I studeret jeres drejebog?

Forstår I til fulde jeres opgave?

Konfronter modstand

For at gå lidt videre med denne analogi, så kender gode trænere deres holds styrker og svagheder tillige med deres modstanderes. De udvikler en strategi, der vil give dem den bedste chance for sejr. Hvad med jer?

I ved, hvilke fristelser I er mest sårbare over for, og I kan forudse, hvordan modstanderen vil forsøge at afspore og tage modet fra jer. Har I lavet en personlig strategi og drejebog, så I ved, hvordan I skal reagere, når I møder modstand?

Når I står over for forskellige moralske fristelser – om det er sammen med andre, eller når I alene kigger på en skærm – kender I jeres strategi. Hvis en ven foreslår, at I drikker alkohol eller prøver stoffer, kender I strategien. I har øvet jer og ved på forhånd, hvordan I skal reagere.

Med en strategi, en drejebog og en fast forpligtelse til at udføre jeres rolle vil I opdage, at fristelse har mindre kontrol over jer. I har allerede taget beslutningen om, hvordan I vil reagere, og hvad I vil gøre. I behøver ikke at tage stilling, hver gang I udsættes for fristelse.

En af De Tolv fortalte for nylig en historie, der illustrerer dette princip. Som præst på high school var han sammen med sine venner. Da de havde fået

noget af spise, kørte de rundt, og en foreslog, at de skulle se en bestemt film. Problemet lå i, at han vidste, at det var en film, han ikke burde se. Selvom han straks følte pres og angst ved situationen, havde han lagt en plan for dette. Det var som taget direkte ud af hans drejebog for præstedømmet.

Han tog en dyb indånding, tog mod til sig og sagde: »Jeg er ikke interesseret i den film. Bare sæt mig af ved mit hus,« hvilket de gjorde. En enkel handling, der førte til sejr! Flere år efter beskrev en af de venner, der var sammen med ham den aften, hvordan det eksempel viste sig at blive til styrke for ham til modigt at imødegå lignende situationer i sit eget liv.

Sider fra drejebogen

Jeg har bedt nogle få brødre om at anbefale strategier, I kan medtage i jeres drejebog. Her er nogle af deres inspirerede forslag:

- Bed hver dag om større lys og et vidnesbyrd om Jesus Kristus.
- Lyt opmærksomt til lærdomme fra jeres forældre, jeres biskop og jeres ledere i Unge Mænd og kvorummet.
- Undgå pornografi og umoralsk indhold på de sociale medier.
- Husk de løfter, I har givet Gud, og arbejd på at holde dem.

- Studér historier fra skriften om store profeter og efterlign deres gode egenskaber.
- Velsign vor himmelske Faders børn gennem tjeneste.
- Søg gode venner til at hjælpe jer med at blive den person, I ønsker at blive.
- Bliv ekspert i appen FamilySearch, og forsk i jeres egen slægtshistorie.
- Udse jer tilflugtssteder, hvor I kan undgå ugudelige påvirkninger.
- Elsk og styrk de andre medlemmer af jeres præstedømmekvorum.

Jeg har også talt med de sportsudøvere, hvis billede vi lige har set. Jeg synes, at det var interessant, at de ikke kun definerer sig selv ud fra det, de *gør* som professionelle sportsudøvere, men også ud fra hvem de *er* som sønner af en kærlig himmelsk Fader og bærere af Guds præstedømme.

Lad os nu høre deres ideer:

- Jimmer Fredette, der her som diakon lærer at binde sit slips, siger: »Jeg har lært at støtte mig meget til min kundskab om og tro på evangeliets sandhed. Det har hjulpet mig til at være en værdig præstedømmebærer og frem for alt – et godt eksempel.«
- Bryce Harper, her som en ægte-mand, skriver: »Jeg troede, at berømmelse, rigdom og en pris som

Jimmer Fredette

Bryce Harper

Daniel Sorensen

Jeremy Guthrie

den bedste spiller ville gøre mig lykkelig. Der manglede noget. Så jeg forberedte mig og [tog] til templet. Jeg er nu på stien [tilbage] til min himmelske Fader og har en evig familie – hvilket er den største glæde i verden!»

- Daniel Sorensen, her som missionær, siger: »En god drejebog er en plan, der bruger hvert holdmedlems talenter og styrker ... Når jeg studerer og udøver Jesu Kristi evangeliums lære, ved jeg, hvordan jeg bruger mine styrker til at tjene i præstedømmet.«
- Jeremy Guthrie, som ses her, tjener lige nu som missionspræsident. Han fortalte: »Som 12-årig diakon ... [mærkede jeg] Ånden vidne for mig om, at »dette liv er tiden ... [til] at berede sig til at møde Gud.«²

Strategien er tro på Gud omsat i handling [og] omvendelse gennem Frelseren ... Drejebogen står i de hellige skrifter og fås gennem nutidige profeter.«

- Jabari Parker, her ved sin ordination til embedet som ældste, siger: »Jeg kan ikke forestille mig, hvilken person jeg ville være blevet, hvis ikke jeg havde besluttet at blive døbt ... Jeg er så taknemmelig for, at jeg har Gud i mit liv til at vejlede mig hver dag.«
- Ricardo Rojas, som nu tjener som grenspræsident, sagde: »Gennem [Guds] præstedømme kan [vi] hjælpe til i hans værk. Vi er kaldet til at være »modig[e] og stærk[e],³ når vi forsvare sandheden.« Det har hjulpet ham til at få succes, både på banen og som præstedømmebærer.
- Taysom Hill, her som missionær, føler, at Jesu Kristi evangelium har været som en drejebog for ham i livet. Han fortalte: »At tro på [Guds] plan og gøre mit bedste for at opfylde min rolle i den har givet mig en overvældende følelse af fred og glæde i mit liv ved at vide, at Gud er tilfreds med min indsats.«
- William Hopoate, her ved sin søns navngivning sammen med fire generationer, siger, at evangeliet hjælper ham til at »gennemskue

modstanderens strategier og giver den åndelige kraft til at modstå de brændende pile og tjene andre bedre.«

Hvad med jer? Kan I genkende jeres *højere* og *helligere* identitet som en Guds søn, en bærer af hans hellige præstedømme? Skab med denne evige identitet in mente jeres egen strategi og drejebog for præstedømmet, der vil lede jer igennem tider med fristelse og modgang. Tænk over både angrebs- og forsvarsstrategier.

Angrebsstrategier er med til at styrke vidnesbyrd og øge beslutsomhed om at blive på den snævre og trange sti. Eksempler kan omfatte regelmæssige bønner, studium af skriften, deltagelse i kirkemøder og tempelbesøg, betale tiende og følge de råd, der er i hæftet *Til styrke for de unge*.

Forsvarsstrategier omfatter at planlægge, hvordan I vil møde fristelse. Når I bliver fristet til at gå på kompromis med jeres personlige standarder, ved I på forhånd, hvad I vil gøre.

Det har I brug for en drejebog til.

Har I ikke lyst til at bede i dag? Så er det tid til at udføre den strategi, I allerede har lagt.

Føler I, at jeres vidnesbyrd svinder? Det har I en strategi for. I ved, hvad I skal gøre.

Jabari Parker

Ricardo Rojas

Taysom Hill

William Hopoate

Stjerner i Guds øjne

I bærer Guds hellige præstedømme. Jeres forpligtelse til at holde godt fast i jernstangen vil omdanne jer til det evige væsen, som I blev skabt til at blive.

Gud kender og elsker jer. Han vil velsigne jer og lede jeres skridt.

I tænker måske, at I ikke er noget særligt, at I overhovedet ikke har stjernepotentiale. Men det er ikke sandt. Ved I ikke, at Gud har sagt: »De svage i verden skal komme frem og nedbryde de mægtige og stærke«²⁴

Så, føler I jer svage? Ubetydelige? Tillykke, så er I med i holdopstillingen!

Føler I jer betydningsløse? Mindreværdige? I kan være netop den, Gud har brug for.

Hvilket større eksempel findes der end David, der træder ud på slagmarken mod den skræmmende modstander Goliat? Ved at stole på Herren og med en plan redder David ikke alene sig selv, men hele Israels hær.⁵ Vid, at Gud vil være med jer, når I samler mod til at være på Herrens side. »Er Gud for os, hvem kan da være imod os?«⁶

Han kan åbne døre og hjælpe os til at finde styrker og evner, vi ikke anede, at vi havde.⁷

Lyt til jeres pålidelige trænere, som fx jeres forældre, biskop og Unge Mænds ledere. Lær drejebogen at kende. Læs i

skriften. Studér nutidsprofeters ord. Skab jeres egen drejebog for, hvordan I vil vise jeres værd som Kristi discipel.

Vid på forhånd, hvilke strategier I vil bruge for at styrke jeres ånd og undgå modstanderens fælder.

Gør dette, og Gud vil helt sikkert bruge jer.

Der er måske nogle, der løsriver sig fra evangeliet og går væk. Andre sidder på tilskuerpladserne og betragter spillet på afstand. Nogle vælger måske at blive på bænken, selvom træneren har forsøgt at sende dem på banen. *Jeg opfordrer jer til at redde, støtte og elske disse medspillere på holdet!*

Andre ønsker at spille – og gør det. Det er ikke så vigtigt, hvor talentfulde de er, men det er deres villighed til at komme på banen. De venter ikke på, at der bliver kaldt på dem, for de kender skriftstedet, der siger: »Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet.«⁸

I kan selv vælge at komme med i startopstillingen.

Det gør I, når I studerer og følger jeres drejebog for præstedømmet.

Undervejs vil I falde og fejle – måske mange, mange gange. I er ikke fuldkomne, at fejle er en del af kvalifikationsprocessen, der giver jer mulighed for at forbedre jeres karakter og tjene

på en mere medfølende måde. Frelseren og hans uendelige forsoning anviser en vej til overvindelse af vores fejl gennem oprigtig omvendelse.

Fremragende sportsudøvere bruger hundredvis af timer på at forbedre små detaljer af deres spil. Som præstedømmebærere må I have samme tankegang. Hvis I fejler, så omvend jer og lær af jeres fejl. Øv jer, så I kan gøre det bedre næste gang. I sidste ende er det op til jer. Vil I lære drejebogen at kende?

Jeg opfordrer jer: Stol på Herren. Iklæd jer Guds fulde rustning⁹ og kom ind i kampen.

Der er ikke mange, der spiller professionelt på højeste plan, men når det gælder om at være disciple, er der mange, som vælger at følge Kristus.

Faktisk er det jeres mission her i livet – at lære Herrens veje at kende, træde ind på disciplens sti og stræbe efter at leve i overensstemmelse med Guds plan. Gud vil opløfte og velsigne jer, når I vender jer til ham. I kan gøre det, for I er stjerner i hans øjne.

Jeg beder om, at I vil forpligte jer til at leve værdigt til det hellige præstedømme, I bærer, og stræbe efter at udøve jeres hellige rolle dagligt. Jeg velsigner jer med evnen til og ønsket om at gøre det. Jeg tilføjer mit vidnesbyrd om kraften i det præstedømme, I bærer, om levende profeter og om Jesus Kristus og hans rolle som vor Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Oprykning for børn og unge«, brev fra Det Første Præsidentskab, 14. dec. 2018; BørnogUnge.lds.org.
2. Alma 34:32.
3. Jos 1:9.
4. L&P 1:19.
5. Se 1 Sam 17.
6. Rom 8:31.
7. Se Eter 12:27.
8. L&P 4:3.
9. Se L&P 27:15-18.

ÆLDSTE CARL B. COOK
De Halvfjerds' Præsidium

Kvorummet: Et tilhørssted

*Herren ønsker, at I etablerer et stærkt kvorum.
Når han indsamler sine børn, har de brug for
et sted, hvor de hører til og kan udvikle sig.*

I 2010 var Andre Sebako en ung mand, der søgte efter sandhed. Selvom han aldrig før havde bedt en oprigtig bøn, besluttede han sig for at prøve. Kort tid efter mødte han missionærerne. De gav ham et uddelingskort med et billede af Mormons Bog. Andre følte noget og spurgte, om missionærerne ville sælge ham bogen. De sagde, at han kunne få bogen gratis, hvis han ville komme til kirke.¹

Andre kom til den dengang nyligt dannede Mochudi Gren i Botswana i Afrika alene. Men grenen var en kærlig, sammenknyttet gruppe bestående af omkring 40 medlemmer.² De bød Andre velkommen med åbne arme. Han fik missionærlektionerne og blev døbt. Det var skønt!

Men hvad så? Hvordan ville Andre forblive aktiv? Hvem ville hjælpe ham med at udvikle sig på pagtsstien?

»En gruppe af brødre« fra et præstedømmekvorum i Mochudi i Botswana.

Et svar på det spørgsmål er hans præstedømmekvorum!³

Alle præstedømmebærere, uanset deres situation, drager fordel af et stærkt kvorum. Mine unge brødre, der bærer Det Aronske Præstedømme, Herren ønsker, at I skaber et stærkt kvorum, et tilhørssted for alle unge mænd, et sted hvor Herrens Ånd er til stede, et sted hvor alle kvorumsmedlemmer er velkomne og værdsat. Når Herren indsamler sine børn, har de brug for et sted, hvor de hører til og kan udvikle sig.

Alle jer, der er medlemmer af et kvorumspræsidentskab, skal føre an, når I søger inspiration⁴ og udvikler kærlighed til og broderskab blandt alle kvorummets medlemmer. I giver særlig opmærksomhed til dem, der er nye medlemmer, der er mindre aktive eller som har særlige behov.⁵ Med præstedømmets kraft opbygger I et stærkt kvorum.⁶ Og et stærkt, forenet kvorum gør en verden til forskel i en ung mands liv.

Da Kirken bekendtgjorde det nye hjemmecedrerede fokus på evangelisk læring,⁷ tænkte nogle på medlemmer som Andre, og spurgte: »Hvad med de unge, der kommer fra en familiesituation, hvor evangeliet ikke bliver studeret, og hvor der ikke er et miljø med evangelisk indlæring og efterlevelse i hjemmet? Bliver de efterladt?«

Nej! Ingen må blive efterladt! Herren elsker hver unge mand og unge pige. Vi, som præstedømmebærere, er Herrens hænder. Vi er kirkestøtten til den hjemmecedrerede indsats. Når der er begrænset støtte i hjemmet, våger præstedømmekvorummer og andre ledere og venner over og støtter hver person og familie efter behov.

Jeg har set det virke. Jeg har oplevet det. Da jeg var seks år, blev mine forældre skilt, og min far forlod min mor

med fem små børn. Min mor begyndte at arbejde for at forsørge os. Hun havde i en periode brug for et ekstra job, og derudover yderligere uddannelse. Hun havde meget lidt tid til at drage omsorg for os. Men bedsteforældre, onkler, tantes, biskopper og hjemmelærere trådte til for at bistå min kære mor.

Og jeg havde et kvorum. Jeg er så taknemmelig for mine venner – mine brødre – der elskede og støttede mig. Mit kvorum var et tilhørssted. Nogle vil måske have tænkt, at jeg ikke havde den store chance, at jeg havde ugunstige udsigter på grund af min familiesituation. Måske havde jeg det. Men præstedømmekvorummer ændrede de odds. Mit kvorum støttede mig og velsignede mig umådeligt.

Der findes folk som er uden den store chance og har ugunstige udsigter rundt omkring os. Vi har det muligvis alle på den ene eller anden måde. Men alle her har et kvorum, et sted hvor vi både kan få styrke og give styrke. Kvorummet er »en for alle og alle for en«. ⁸ Det er et sted, hvor vi underviser hinanden, tjener andre og opbygger enhed og broderskab, når vi tjener Gud. ⁹ Det er et sted, hvor der sker mirakler.

Jeg vil gerne fortælle om nogle af de mirakler, der skete i Andres kvorum i Mochudi. Når jeg deler dette eksempel, så se efter principper, der styrker alle præstedømmekvorummer, der anvender dem.

Da Andre var blevet døbt, var han sammen med missionærerne, mens de underviste fire andre unge mænd, der også blev døbt. Nu var der fem unge mænd. De begyndte at styrke hinanden og grenen.

En sjette unge mand, Thuso, blev også døbt. Thuso delte evangeliet med tre af sine venner og efter kort tid, var der ni.

Jesu Kristi disciple bliver ofte samlet på denne måde – nogle få ad gangen, når de inviteres af deres venner. I forudsigelse, da Andreas fandt Frelseren, gik han hurtigt hen til sin bror Simon og »tog ham med hen til Jesus.« ¹⁰ På samme måde gav Filip, kort tid efter han blev en af Kristi følgere, sin ven Nathanael invitationen: »Kom og se.« ¹¹

I Mochudi tilsluttede en 10. ung mand sig kort efter Kirken. Missionærerne fandt den 11. Og den 12. unge mand blev døbt, da han havde set evangeliets virkning på sine venner.

Medlemmerne af Mochudi Gren var henrykte. Disse unge mænd var »omvendt til Herren og ... optaget i Kristi kirke.« ¹²

Mormons Bog spillede en afgørende rolle i deres konvertering. ¹³ Thuso husker: »Jeg begyndte at læse Mormons Bog ... hver gang jeg havde lidt tid, derhjemme, i skolen, alle steder.« ¹⁴

Oratile blev draget mod evangeliet på grund af sine venners eksempler. Han har forklaret: »De lod til at forandre sig øjeblikkeligt ... Jeg tænkte, at det ... var forbundet med den lille ... bog, de var begyndt at bære rundt på i ... skolen. Jeg kunne se, hvilke gode mænd de var blevet ... [Jeg] ønskede også at ændre mig.« ¹⁵

Alle 12 unge mænd blev indsamlet og døbt i løbet af to år. De var alle det eneste medlem af Kirken i deres familie.

Men de blev støttet af deres kirkefamilie, heriblandt præsident Rakwela, ¹⁶ deres grenspræsident, ældste og søster Taylor, ¹⁷ et seniormissionærpar, og andre af grenens medlemmer.

Bror Junior, ¹⁸ en kvorumsleder, inviterede de unge mænd hjem søndag eftermiddag og vejledte dem. De unge mænd læste skrifterne sammen og havde regelmæssige familiaftener.

Bror Junior tog dem med på besøg hos grensmedlemmer, folk, der blev undervist af missionærerne, og alle andre, der havde brug for besøg. Alle 12 unge mænd kravlede ind i bror Juniors truck. Han satte dem af ved hjem i grupper på to eller tre og hentede dem igen senere.

Selvom de unge mænd kun var ved at lære om evangeliet og følte, at de ikke vidste meget, bad bror Junior dem om at dele en eller to ting, de vidste, med de personer, de besøgte. Disse unge præstedømmebærere underviste, bad og hjalp med at våge over Kirken. ¹⁹ De opfyldte deres præstedømmeanvar og oplevede glæden ved at tjene.

Andre sagde: »Vi spillede sammen, grinede sammen, græd sammen og blev et broderskab.« ²⁰ Faktisk kalder de sig selv »En gruppe af brødre«.

Sammen satte de et mål om, at de alle ville tjene på en mission. Da de var det eneste medlem af Kirken i deres familie, måtte de overvinde mange

forhindringer, men de hjalp hinanden igennem dem.

En efter en modtog de deres missionskaldelser. De, der tog afsted først, skrev breve hjem til dem, der stadig forberedte sig, og fortalte om oplevelser og opmuntrede dem til at tjene. Elleve af de unge mænd tjente som missionær.

Disse unge mænd delte evangeliet med deres familie. Mødre, søstre, brødre, venner, såvel som folk, de underviste på deres mission, blev omvendt og døbt. Mirakler skete og utallige blev velsignet.

Jeg kan høre nogle af jer tænker, at måske kan sådan et mirakel kun ske et sted som Afrika, en frugtbar mark, hvor Israels indsamling foregår hastigt. Men jeg vidner for jer om, at de principper, der blev anvendt i Mochudi Gren, er sande alle vegne. Hvor end I befinder jer, kan jeres kvorum vokse gennem aktivering og at dele evangeliet. Når bare en discipel rækker ud til en ven, kan en blive til to. To kan blive til fire. Fire kan blive til otte. Og otte kan blive til tolv. Grene kan blive til menigheder.

Frelseren sagde: »For hvor to eller tre [eller flere] er forsamlet i mit navn ... dér vil jeg være midt iblandt dem.«²¹ Vor himmelske Fader forbereder sindet og hjertet hos folk omkring os. Vi kan følge tilskyndelser, række en venskabelig hånd ud, dele sandhed, indbyde andre til at læse Mormons Bog og elske og støtte dem, når de lærer vor Frelser at kende.

Det er næsten 10 år siden, at gruppen af brødre fra Mochudi begyndte deres rejse sammen, og de er stadig en gruppe af brødre.

Katlego sagde: »Vi er måske adskilt af afstand, men vi er der stadig for hinanden.«²²

Det er min bøn, at vi vil acceptere Herrens indbydelse til at være forenet med ham i vores præstedømmekvorum,

så hvert kvorum kan være et tilhørssted, et samlingssted, et sted der vokser.

Jesus Kristus er vor Frelser, og dette er hans værk. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Mark og Shirley Taylor, red., *The Band of Brothers*, omvendelsesberetninger og vidnesbyrd i Mochudi Gren, 2012-2013, s. 4, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
2. Personlig korrespondance, Letanang Andre Sebako, *Band of Brothers* ressourcefil, 2011-2019, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City i Utah.
3. Præsident Boyd K. Packer sagde: »Når en mand har præstedømmet, tilhører han noget, der er større end ham selv. Det er noget, der ligger udenfor ham selv, noget han fuldt og helt kan forpligte sig til« (»Søsterkredsen«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 210).
4. Præsident Russell M. Nelson har forklaret, hvordan man søger åbenbaring, og har derpå sagt: »Når I gentager den proces dag efter dag, måned efter måned, år efter år vil I »udvikle [jer] i åbenbaringens princip« (»Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 95; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131).
5. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 8.3.2.
6. Andre hjælper også, heriblandt medlemmer af biskoprådet og vejledere. Ældste Ronald A. Rasband har sagt, at en af fordelene ved at omstrukturere Det Melkisedekske Præstedømmes kvorum, bekendtgjort d. 31. marts 2018, er, at »det giver biskoppen mulighed for at uddelegere flere ansvar til ældsternes kvorum og Hjælpeforeningspræsidenter, så biskoppen og hans rådgivere kan fokusere på deres primære pligter – i særdeleshed at præsidere over de unge piger og de unge mænd, der bærer Det Aronske Præstedømme« (»Se her! En mægtig styrke«, *Liahona*, maj 2018, s. 59). Engle vil også hjælpe. Bærere af Det Aronske Præstedømme besidder nøglerne til englebjetning (se L&P 13:1; se også Dale G. Renlund og Ruth Lybbert Renlund, *The Melchizedek Priesthood*, 2018, s. 26). Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Sædvanligvis kan [betjenende engle] ikke ses. Sommetider kan de. Men synlige eller ej, så er de *altid* nær. Sommetider er deres opgaver storslåede og af afgørende betydning for hele verden. Sommetider er budskabet af mere privat karakter. Af og til er englens formål at advare. Men oftest er det at trøste og at bibringe en eller anden form for barmhjertig opmærksomhed og vejledning i svære stunder« (»Engles betjening«, *Liahona*, nov. 2008, s. 29). Hvis I har et ønske om sådan hjælp, kan I »bed[de], og I skal få« (Joh 16:24).
7. Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 7.
8. Se Alexandre Dumas, *De tre musketerer*, 1844.
9. Se *Håndbog 2*, 8.1.2.
10. Se Joh 1:40-42.
11. Se Joh 1:43-46.
12. 3 Ne 28:23.
13. Se D. Todd Christofferson, »The Power of the Book of Mormon«, 2017, tale holdt ved seminar for nye missionspræsidenter, 27. juni 2017.
14. Thuso Molefe, i Taylor, *The Band of Brothers*, s. 22.
15. Oratile Molosankwa, i Taylor, *The Band of Brothers*, s. 31-32.
16. Lucas Rakwela, Mochudi, Botswana.
17. Mark og Shirley Taylor, Idaho, USA.
18. Cilvester Junior Kgosiemang, Mochudi, Botswana.
19. Se L&P 20:46-47, 53-54.
20. Personlig korrespondance, Letanang Andre Sebako, *Band of Brothers* ressourcefil.
21. L&P 6:32.
22. Katlego Mongole, i »Band of Brothers 2nd Generation«, ikke udgivet samling, s. 21.

ÆLDSTE KIM B. CLARK
De Halvfjerds

Se hen til Jesus Kristus

Hvis vi ser hen til Jesus Kristus, vil han hjælpe os til at leve op til vores pagter og højne vores kaldelse som ældster i Israel.

Da Jesus vandrede på en vej nær Kaper-naum¹ med en stor skare mennesker omkring sig, rakte en kvinde, der i 12 år havde lidt af en alvorlig sygdom, ud efter og rørte ved kvasten på hans kappe. Hun blev straks helbredt.²

I skrifterne står der, at Jesus, der mærkede, »at der udgik en kraft fra [ham,]«³ »vendte sig om midt i skaren«⁴ og »så sig omkring for at se, hvem der havde gjort det.«⁵ »Da kvinden så, at det ikke var forblevet ubemærket,«⁶ »faldt [hun] ned for ham og fortalte ham hele sandheden.«⁷

Jesus sagde til hende: »Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred!«⁸

Jesus Kristus frelst kvinden. Hun blev helbredt fysisk, men da Jesus vendte sig om for at se på hende, udtrykte hun sin tro på ham, og han helbredte hendes hjerte.⁹ Han talte til hende med kærlighed, forsikrede hende om sin anerkendelse og velsignede hende med sin fred.¹⁰

Brødre, som bærere af det hellige præstedømme tager vi del i frelsesværket. Det seneste år har Herren lagt ledelsen af dette værk direkte på Israels ældsters skuldre.¹¹ Vi har et inspirerende hverv fra Herren: Når vi arbejder sammen med vores søstre, skal vi drage omsorg på en mere hellig måde,

fremskynde indsamlingen af Israel på begge sider af sløret, grundfæste vores hjem som et helligt sted med tro og læren om evangeliet og forberede ver-den på Jesu Kristi andet komme.¹²

Som med alt andet har Frelseren vist os vejen: Vi er nødt til at se hen til og tjene Jesus Kristus, sådan som han så hen til og tjente sin Fader.¹³ Frelseren sagde det på denne måde til profeten Joseph:

»Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene, som gennemborede min side og ligeledes naglemærkerne i mine hænder og fødder; vær trofaste, hold mine befalinger, så skal I arve Himmeriget.«¹⁴

I det førjordiske rige lovede Jesus sin Fader, at han ville gøre sin Faders vilje og være vores Frelser og Forløser. Da hans Fader spurgte: »Hvem skal jeg sende?«,¹⁵ svarede Jesus:

»Her er jeg, send mig.«¹⁶

»Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.«¹⁷

Gennem hele sit jordiske liv levede Jesus op til det løfte. I ydmyghed, sagtmodighed og kærlighed under-viste han i sin Faders lære og udførte sin Faders værk med den kraft og myndighed, hans Fader havde givet ham.¹⁸

Jesus gav sit hjerte til sin Fader. Han sagde:

»Jeg elsker Faderen.«¹⁹

»Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne.«²⁰

»Jeg er kommet ... ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.«²¹

I sin kval i Getsemane bad han:
»Dog, ske ikke min vilje, men din.«²²

Når Herren kalder ældsterne i Israel ved at sige: »Se hen til mig i alle jeres tanker« og »betragt sårene« i sit opstandne legeme, er det et kald til at vende sig væk fra synd og verden og at vende sig mod ham og elske og adlyde ham. Det er et kald til at undervise i hans lære og udføre hans værk på hans måde. Det er derfor et kald til at stole fuldstændigt på ham, indordne vores vilje og overgive vores hjerte til ham og gennem hans forløsende kraft blive som ham.²³

Brødre, hvis vi ser hen til Jesus Kristus, vil han velsigne os, så vi kan være *hans* ældster i Israel: Ydmyge, sagtmodige, underdanige og fulde af hans kærlighed.²⁴ Og vi vil bringe hans evangeliums og hans kirkes glæde og velsignelser til vores familie og vores brødre og søstre på begge sider af sløret.

Præsident Russell M. Nelson har opfordret os til at se hen til Jesus Kristus på netop den måde: »Der er intet nemt eller automatisk ved at blive så stærke disciple. Vores fokus må være

solidt baseret på Frelseren og hans evangelium. Det kræver en stor mental indsats at stræbe efter at se hen til ham i *alle* tanker. Men når vi gør det, vil vores tvivl og frygt forsvinde.«²⁵

Solidt baseret er et storartet udtryk. Det betyder at have som grundlag eller basis, at være kraftig, stærk og holdbar.²⁶ Vores fokus er solidt baseret på Jesus Kristus og hans evangelium, når vi lever op til vores pagter.

Når vi lever op til vores pagter, påvirker de alt det, vi siger og gør. Vi lever et liv med pagter²⁷ fyldt med enkle, daglige handlinger i tro, der får os til at fokusere på Jesus Kristus: bøn fra hjertet i *hans* navn, ved at tage for os af *hans* ord, vende os mod *ham* for at omvende os fra vores synder, holde *hans* bud, tage del i nadveren og holde *hans* sabbatsdag hellig, komme til *hans* hellige tempel, så ofte vi kan, og anvende *hans* hellige præstedømme for at tjene Guds børn.

Disse handlinger, der viser vores hengivenhed for pagterne, åbner vores hjerte og sind for Frelserens forløsende kraft og Helligåndens helliggørende

indflydelse. Linje på linje ændrer Frelseren selve vores natur, vi bliver mere oprigtigt omvendt til ham, og vores pagter bliver levende i vores hjerte.²⁸

De løfter, vi aflægger til vor himmelske Fader, bliver klippefaste forpligtelser og vores allerinderste ønsker. Vor himmelske Faders løfter til os fylder os med taknemmelighed og glæde.²⁹ Vores pagter er ikke mere regler, vi følger, de bliver elskede principper, der inspirerer og vejleder os og får vores fokus til at være solidt baseret på Jesus Kristus.³⁰

Disse handlinger i hengivenhed kan opnås af alle, unge som gamle. I unge mænd, der bærer Det hellige Aronske Præstedømme, alt, hvad jeg har sagt i aften, gælder også for jer. Jeg takker Gud for jer. I gør hellige ordinancer og pagter tilgængelige for millioner af sidste dages hellige hver uge. Når I forbereder, velsigner eller omdeler nadveren, tjener, døber i templet, inviterer en ven til en aktivitet eller redder et medlem i jeres kворum, udfører I frelsesværket. I kan også se hen til Jesus Kristus og leve op til jeres pagter hver dag. Jeg lover

Jeg afslutter med denne bøn fra mit hjerte om, at vi alle, hver eneste en, vil se hen til Jesus Kristus i alle tanker. Tvivl ikke. Frygt ikke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. James E. Talmage placerer Jesus i »omegnen af Kapernaum«, da denne helbredelse finder sted (se *Jesu Kristus*, s. 330).
2. Se Luk 8:43-44; se også Matt 9:20-21; Mark 5:25-29.
3. Luk 8:46.
4. Mark 5:30.
5. Mark 5:32.
6. Luk 8:47.
7. Mark 5:33.
8. Luk 8:48.
9. James E. Talmage skrev, at forsikringen om, at Frelseren havde opfyldt kvindens hjertes ønske, og at han havde taget imod hendes tro, var af større værdi end den fysiske helbredelse (se *Jesu Kristus*, s. 335). Jesus helbredte hende fysisk og åndeligt og åbnede vejen til frelse for hende.
10. Det er interessant, at Jairus, en synagogeforstander, var sammen med Jesus, da denne helbredelse fandt sted. Jesus var på vej til Jairus' hus, hvor han oprejste Jairus' datter fra de døde. Den kvinde, Jesus helbredte, var sandsynligvis blevet udstødt af synagogen på grund af sin lidelse. Da Jesus helbredte hende, gjorde han det også klart for alle tilstedeværende, deriblandt Jairus, at hun var en elsket datter, en kvinde af tro og helbredt i legeme og ånd.
11. Se D. Todd Christofferson, »Ældsternes kvorum«, (*Liahona*, maj 2018, s. 55-58), hvor tilpasningerne med at danne ét kvorum for bærere af Det Melkisedekske Præstedømme i en menighed uddybes. Formålet med den ændring blev beskrevet på denne måde i afsnittet for Ofte stillede spørgsmål på hjemmesiden for omsorg: »Ved at have et kvorum for bærere af Det Melkisedekske Præstedømme i en menighed forenes præstedømmebærerne til at udføre alle aspekter af arbejdet med frelse, herunder tempeltjeneste og slægtshistorie, som tidligere blev koordineret af højpræsternes gruppeleder« (»This Is Ministering: Frequently Asked Questions«, spørgsmål 8, ministering.ChurchofJesusChrist.org). Efterfølgende tilpasninger har sat menighedens missionsleder og den nye leder for tempeltjeneste og slægtshistorie i menigheden under ledelse af ældsternes kvorumspræsidentskab. Disse tilpasninger

jer, at hvis I gør det, vil I blive Herrens betroede tjenere nu og en dag i fremtiden mægtige ældster i Israel.

Brødre, jeg ved, at alt dette kan lyde skræmmende. Men husk disse ord fra Frelseren: »Jeg er ikke alene, for Faderen er med mig.«³¹ Sådan er det også med os. Vi er ikke alene. Herren Jesus Kristus og vor himmelske Fader elsker os, og de er med os.³² Fordi Jesus så hen til sin Fader og fuldførte det store sonoffer, kan vi se hen til Jesus Kristus med vished om, at han vil hjælpe os.

Ingen af os er fuldkomne. Nogle gange går vi i stå. Vi bliver distraherede eller modløse. Vi snubler. Men hvis vi ser hen til Jesus Kristus med et angerfuldt hjerte, vil han løfte os op, rense os for synd, tilgive os og helbrede vores hjerte. Han er tålmodig og venlig, hans forløsende kærlighed stopper aldrig og svigter aldrig.³³ Han vil hjælpe os til at leve op til vores pagter og højne vores kaldelse som ældster i Israel.

Og Faderen vil velsigne os med alt det, der kræves for at udføre hans hensigter: »Alt ... både i himlen og på jorden, livet og lyset, Ånden og kraften, der er udsendt efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans Søn.«³⁴

Når guddommeligt lys og kraft strømmer ind i vores liv, sker der tre mirakuløse ting:

For det første kan vi se! Gennem åbenbaring kan vi begynde at se, som Jesus så kvinden: Forbi det ydre og ind i hjertet.³⁵ Når vi ser, som Jesus ser, velsigner han os med at elske dem, vi tjener, med hans kærlighed. Med hans hjælp vil dem, vi tjener, se Frelseren og mærke hans kærlighed.³⁶

For det andet har vi præstedømmets kraft! Vi har myndigheden og kraften til at handle i Jesu Kristi navn, så vi kan »velsigne, vejlede, beskytte, styrke og helbrede andre« og udvirke mirakler for dem, vi elsker, og sikre vores ægte-skab og vores familie.³⁷

For det tredje går Jesus Kristus sammen med os! Hvor vi går, går han. Når vi underviser, underviser han. Når vi trøster, trøster han. Når vi velsigner, velsigner han.³⁸

Brødre, har vi ikke grund til at fryde os? Det har vi! Vi bærer Guds hellige præstedømme. Når vi ser hen til Jesus Kristus, lever op til vores pagter, og når vores fokus er solidt baseret på ham, vil vi forene os med vores søstre og drage omsorg på en mere hellig måde, indsamle det spredte Israel på begge sider af sløret, styrke og besegle vores familie og forberede verden til Herren Jesu Kristi andet komme. Det vil ske. Det vidner jeg om.

har under præsidentskabets vejledning placeret ledelsen af arbejdet med frelse i ældsternes kvorum, der i forvejen har ansvar for at drage omsorg for familier i samarbejde med Hjelpeforeningen. Det er naturligvis biskoppen, der har nøglerne til arbejdet med frelse i menigheden, men han uddelegerer ansvar og bemyndigelse til dette arbejde til ældsternes kvorumspræsident, så biskoppen kan bruge mere tid på at drage omsorg for sin egen familie, styrke de unge og virke som dommer i Israel.

12. Se Russell M. Nelson, »Lad os stævne frem«, *Liahona*, maj 2018, s. 118-119; Russell M. Nelson, »Bliv forbilledlige sidste dages hellige«, *Liahona*, nov. 2018, s. 113-114; Quentin L. Cook, »Inderlig og varig omvendelse til vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus«, *Liahona*, nov. 2018, s. 8-12.
13. Faderen sendte Jesus Kristus til verden (se Joh 17:18).
14. L&P 6:36-37.
15. Abr 3:27.
16. Abr 3:27.
17. Moses 4:2.
18. Der er adskillige henvisninger i skrifterne til udtalelser, Jesus kom med om at udføre sin Faders værk og undervise i sin Faders

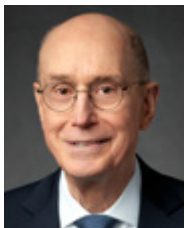
lære. Se fx Joh 5:19 (Jesus gør det, han ser Faderen gøre); Joh 5:36 (Faderen gav sin Søn gerninger at udføre); Joh 8:26 (Jesus underviste i det, han havde modtaget af sin Fader); Joh 14:28 (Jesus sagde: »Faderen er større end jeg«); 3 Ne 11:32 (Hans lære er den lære, Faderen gav ham).

19. Joh 14:31.
20. Joh 8:29.
21. Joh 6:38; se også Joh 5:30.
22. Luk 22:42.
23. Ordet *se* i dette skriftsted (se L&P 6:36-37) har betydninger, der svarer til Herrens kald: At rette blikket i en bestemt retning; at gøre til genstand for særlig iagttagelse; at være vidne til; at undersøge nærmere; at modtage noget ønsket; at finde bestemte egenskaber eller kvaliteter hos nogen (se ordnet.dk »se«).
24. Se L&P 121:41-42. De kristuslignende egenskaber, som nævnes i skrifterne, er Åndens gaver, der kommer i kraft af Jesu Kristi barmhjertighed og nåde. Det er dem, der gør ældster i Israel til *hans* ældster.
25. Russell M. Nelson, »Træk Jesu Kristi kraft ind i jeres liv«, *Liahona*, maj 2017, s. 41.
26. Se merriam-webster.com, »rivet.«
27. Læs en uddybning af begrebet om at leve et liv i pagten i Donald L. Hallstrom, »Living a Covenant Life«, *Ensign*, juni 2013, s. 46-49. Denne artikel er en tilpasning af en længere tale på Brigham Young University-Idaho i maj 2011. Se den fulde udgave på Donald L. Hallstrom, »A Covenant Life« (foredrag på BYU-Idaho, maj 2011), byui.edu.
28. Se Jeremias 31:31-33, hvor Herren siger, at han vil indgå en ny pagt med Israels hus og skrive den i deres hjerte. Dette billede med, at pagter er skrevet i vores hjerte, eller at pagter bliver levende i vores hjerte, findes også i Paulus' skrivelser (se 2 Kor 3:3; Hebr 8:10). Se en uddybning af omvendelse og hjertet af David A. Bednar, »Omvendt til Herren«, *Liahona*, nov. 2012, s. 106-109.
29. Nadverboenen for brødet udtrykker på smuk vis beskaffenheden af vores pagtsforhold med vor himmelske Fader. I Faderens frelsesplan indgår vi pagter med vor himmelske Fader, men formålet med pagterne realiseres, og vi gør os egnede til de lovede velsignelser ved Herren Jesus Kristus. Han er formidleren. I nadverordinancen vidner vi over for Faderen (egentligt indgår vi på ny en pagt med ham) om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn, altid erindre ham og holde hans befalinger, så vi altid må have hans Ånd (Helligånden) hos os.
Gaverne i Faderens løfter kommer gennem Jesu Kristi forløsende og styrkende kraft. Fx har præsident Nelson sagt, at Jesus Kristus »er kilden til al glæde« (»Glæde og åndelig

overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 82).

- Således bringer det os glæde i livet, at vores fokus er solidt baseret på Jesus Kristus, uanset hvad vores omstændigheder er.
30. Præsident Ezra Taft Benson beskrev virkningen af denne ændring i holdning og fokus, da han sagde: »Når lydighed ophører med at være et irritationsmoment og i stedet bliver vores mål, vil Gud begave os med kraft og styrke« (i Donald L. Staheli, »Lydighed – livets store udfordring«, *Stjernen*, juli 1998, s. 87).
 31. Joh 16:32.
 32. Find en yderligere uddybning af Faderens og Sønnens bekymring for, interesse i, kærlighed til og engagement i vores liv ved at se Jeffrey R. Holland, »Guds storhed«, *Liahona*, nov. 2003, s. 70-73; Henry B. Eyring, »Vandr ... med mig«, *Liahona*, maj 2017, s. 82-85. Se også Matt 18:20; 28:20; L&P 6:32; 29:5; 38:7; 61:36; 84:88.
 33. Se Rom 8:35-39; 1 Kor 13:1-8; Moro 7:46-47.
 34. L&P 50:27. Bemærk, at Herren giver alle, der er ordineret og sendt ud, dette løfte, der angår og er begrænset til den bestemte opgave, han har fået:
»Han er udpeget til at være den største, uagtet han er den mindste og alles tjener. Derfor ejer han alt, for alt er ham underlagt, både i himlen og på jorden, livet og lyset, Ånden og kraften, der er udsendt efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans Søn.
Men ingen ejer alt, medmindre han er lutret og renset fra al synd.
Og hvis I er lutret og renset fra al synd, skal I bede om hvad som helst, I vil i Jesu navn, og det skal blive gjort.« (L&P 50:26-29).
 35. Se 1 Sam 16:7; 1 Kor 2:14. Se et eksempel på denne velsignelse at se, som Jesus gør, ved at læse præsident Henry B. Eyrings beretning om sin oplevelse som biskop med en ung mand, der havde begået en forbrydelse. Herren sagde til daværende biskop Eyring: »Jeg vil lade dig se ham, som jeg ser ham« (»Vandr ... med mig«, s. 84).
 36. Det er det løfte og den befaling, Frelseren gav folket ved templet i Overflod. Han befalede dem at leve således, at hans lys og hans eksempel ville være i dem, så de kunne holde ham op som et lys for verden i deres liv og i deres opfordring til andre om at komme til ham. Ved at hans tilhængere levede og opfordrede således kunne andre føle ham og se ham i Herrens tjenere. (Se 3 Ne 18:24-25).
 37. Se Russell M. Nelson, »Prisen for præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2016, s. 68.
 38. Se L&P 84:88.

PRÆSIDENT HENRY B. EYRING
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Kraften ved at opretholde med tro

Ved at række jeres hånd op for at opretholde, afgiver I et løfte til Gud, hvis tjenere de er, om, at I vil opretholde dem.

Jeg har mange gange hørt præstedømmeledere takke for den støttende tro fra dem, de tjener. Af sindsbevægelsen i deres stemme ved man, at deres taknemmelighed er dyb og virkelig. Mit formål i dag er at viderebringe Herrens påskønnelse for jeres opretholdelse af hans tjenere i hans kirke. Og det er også at opfordre jer til at udøve og vokse i den kraft til at opretholde andre med jeres tro.

Før I blev født, udviste I en sådan kraft. Tænk tilbage på det, vi ved om åndeverdenen, før vi blev født. Vor himmelske Fader præsenterede en plan for sine børn. Vi var der. Lucifer, vores åndelige bror, var mod planen, der ville give os frihed til at vælge. Jahve, vor himmelske Faders elskede Søn, støttede planen. Lucifer stod i spidsen for et oprør. Jahves støttende stemme vandt, og han meldte sig frivilligt til at være vores Frelser.

Det faktum, at I er på jorden nu, forsikrer os om, at I støttede Faderen og Frelseren. Det krævede tro på Jesus Kristus at støtte planen for lykke og Jesu Kristi rolle i den, når I vidste så lidt om de udfordringer, I ville møde i livet på jorden.

Jeres tro til at opretholde Guds tjenere har også i høj grad været medvirkende til jeres lykke i dette liv. Da I tog imod en missionærs udfordring om at bede for at vide, om Mormons Bog er Guds ord, havde I tro til at støtte en af Guds tjenere. Da I tog imod opfordringen til at blive døbt, støttede I en af Guds ydmyge tjenere.

Da I lod nogen lægge hænderne på jeres hoved og sige: »Modtag Helligånden«, støttede I ham som bærer af Det Melkisedekske Præstedømme.

Siden den dag har I ved at tjene trofast støttet alle personer, der har overdraget jer præstedømmet og alle, der har ordineret jer til et embede i det præstedømme.

Tidligt i jeres forløb med præstedømmet var hver opretholdelse en enkel begivenhed med at stole på en af Guds tjenere. Nu er mange af jer rykket op til et sted, hvor det kræver mere at opretholde nogen.

I vælger, om I vil opretholde alle, som Herren kalder – til hvad end Herren har kaldt dem til. Det valg sker ved konferencer over hele verden. Det er sket ved denne. Ved sådanne møder bliver navne på mænd og kvinder – Guds tjenere – læst op, og I bliver bedt om at række hånden op for at opretholde dem. I kan tilbageholde jeres opretholdelse, eller I kan tilsige jeres tro og opretholdelse. Ved at række jeres hånd op for at opretholde afgiver I et løfte. I

afgiver et løfte til Gud, hvis tjenere de er, om, at I vil opretholde dem.

De er ufuldkomne mennesker, ligesom I er. For at holde jeres løfte vil det kræve en urokkelig tro på, at Herren har kaldet dem. Hvis I holder disse løfter, vil det også bringe evig lykke. Hvis I ikke holder dem, vil det medføre sorg for jer og dem, I elsker – og endda tab, som I ikke kan forestille jer.

I er måske blevet spurgt, eller så vil I blive det, om I opretholder jeres biskop, stavspræsident, generalautoriteterne og Kirkens øverste ledere. Det kan ske, at I bliver bedt om at opretholde funktionærer og ledere til en konference. Nogle gange vil det ske i et interview med en biskop eller stavspræsident.

Mit råd er, at I stiller jer selv disse spørgsmål med omhyggelig og bønssom eftertanke. Når I gør det, kan I måske se tilbage på jeres seneste tanker, ord og gerninger. Prøv at huske og formulere de svar, I vil komme med, når Herren interviewer jer, vel vidende at han en dag vil. I kan forberede jer ved at stille jer selv spørgsmål som de følgende:

1. Har jeg tænkt på eller talt om menneskelige svagheder hos de folk, som jeg har lovet at opretholde?
2. Har jeg set efter bevis på, at Herren leder dem?
3. Har jeg samvittighedsfuldt og loyalt fulgt deres lederskab?
4. Har jeg talt om det bevis, jeg kan se på, at de er Guds tjenere?
5. Beder jeg regelmæssigt for dem ved navn og med kærlighed?

Disse spørgsmål vil for de fleste af os føre til noget ubehag og et behov for at omvende os. Gud har befalet os, at vi ikke skal dømme andre uretfærdigt, men i realiteten kan det være svært at undgå. Næsten alt vi gør, når vi arbejder

sammen med folk, får os til at evaluere dem. Og i næsten ethvert aspekt af vores liv sammenligner vi os selv med andre. Det kan vi gøre af så mange grunde, nogle af dem er rimelige, men det får os ofte til at være kritiske.

Præsident George Q. Cannon kom med en advarsel, som jeg videregiver til jer som min egen. Jeg tror på, at han talte sandt: »Gud har valgt sine tjenere. Han gør krav på sin ret til at fordømme dem, hvis de har brug for fordømmelse. Han har ikke givet os ret til hver især at kritisere eller fordømme dem. Ingen mand, uanset hvor stærk han er i troen, uanset hvor højt han er i præstedømmet, kan tale ondt om Herrens salvede og finde fejl ved Guds myndighed på jorden uden at pådrage sig hans misbilligelse. Helligånden vil trække sig tilbage fra en sådan mand, og han vil gå ind i mørket. Når dette er tilfældet, kan I så ikke se, hvor vigtigt det er, at vi er forsigtige?»¹

Det, jeg har observeret, er, at medlemmer af Kirken over hele verden generelt er loyale over for hinanden og over for dem, der præsiderer over dem. Der er dog nogle forbedringer, vi kan og skal lave. Vi kan nå højere i vores kraft til at opretholde hinanden. Det vil kræve tro og indsats. Her er fire forslag, som vi kan handle på til denne konference.

1. Vi kan identificere specifikke handlinger, som talerne anbefaler, og begynde i dag med at udføre dem.

Når vi gør det, vil vores kraft til at opretholde dem øges.

2. Vi kan bede for dem, når de taler om, at Helligånden vil føre deres ord til hjertet hos bestemte folk, vi elsker. Når vi senere finder ud af, at vores bøn blev besvaret, vil vores kraft til at opretholde disse ledere øges.
3. Vi kan bede om, at bestemte talere vil blive velsignet og højnet, når de kommer med deres budskab. Når vi ser, at de bliver højnet, vil vi vokse i vores tro til at opretholde dem, og det vil vare ved.
4. Vi kan lytte til budskaber fra talerne, der kommer som svar på vores personlige bønner om hjælp. Når svarene kommer, og det lover jeg, at de vil, vokser vi i vores tro til at opretholde alle Herrens tjenere.

Udover at blive bedre til at opretholde dem, der tjener i Kirken, vil vi lære, at der er et andet sted, hvor den kraft kan øges. Der kan det give os endnu større velsignelser. Det er i hjemmet og hos familien.

Jeg taler til den yngre præstedømmebærer, der bor i et hjem sammen med sin far. Lad mig ud fra min egen oplevelse fortælle jer, hvad det betyder for en far at føle jeres støttende tro. Han ser måske selvsikker ud for jer. Men han står over for flere udfordringer, end I ved af. Til tider kan han ikke se vejen ud af de problemer, der er foran ham.

PRÆSIDENT DALLIN H. OAKS
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeres beundring for ham vil hjælpe ham lidt. Jeres kærlighed til ham vil hjælpe endnu mere. Men det, der vil hjælpe allermost, er oprigtige ord som disse: »Far, jeg har bedt for dig, og jeg har følt, at Herren vil hjælpe dig. Det skal nok gå. Det ved jeg, at det vil.«

Sådanne ord har også kraft i den anden retning, far til søn. Når en søn har lavet en alvorlig fejltagelse, måske i et åndeligt anliggende, kan han føle, at han har fejlet. Som hans far, og i det øjeblik, bliver I måske overraskede, når Helligånden, efter I har bedt om at vide, hvad I skal gøre, lægger disse ord i jeres mund: »Søn, jeg er med dig hele vejen. Herren elsker dig. Med hans hjælp kan du finde tilbage. Jeg ved, at du kan, og at du vil. Jeg elsker dig.«

I præstedømmekvorummet og i familien er øget tro til at opretholde hinanden den måde, hvorpå vi bygger det Zion, som Herren ønsker, at vi skal skabe. Med hans hjælp kan vi og vil vi. Det vil kræve, at vi lærer at elske af hele vores hjerte, kraft, sind og styrke og at elske hinanden, som vi elsker os selv.

Når vi vokser i Kristi rene kærlighed, blødgøres vores hjerte. Den kærlighed vil gøre os ydmyge og føre os til omvendelse. Vores tillid til Herren og til hinanden vil vokse. Og så vil vi bevæge os hen mod at blive ét, ligesom Herren har lovet, at vi kan.²

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader kender og elsker jer. Jesus er den levende Kristus. Dette er hans kirke. Vi bærer hans præstedømme. Han vil ære vores indsats for at vokse i vores kraft til at udøve det og til at opretholde hinanden. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, red. Jerreld L. Newquist, 1974, 1:278.
2. Se L&P 35:2.

Hvor vil det føre hen?

Vi træffer bedre valg og beslutninger, hvis vi ser på alternativerne og tænker over, hvor de vil føre hen.

Jesu Kristi gengivne evangelium opfordrer os til at tænke over fremtiden. Det forklarer formålet med det jordiske liv og virkeligheden af det liv, der kommer efter. Det underviser om gode forslag til fremtiden, der kan vejlede vores handlinger i dag.

I modsætning til det kender vi alle folk, der kun tænker på nuet: Brug det i dag, nyd det i dag, og tænk ikke på fremtiden.

Vores nutid og vores fremtid vil blive lykkeligere, hvis vi altid er opmærksomme på fremtiden. Når vi træffer aktuelle beslutninger, bør vi altid spørge: »Hvor vil det føre hen?«

I.

Nogle beslutninger er valg mellem at gøre noget eller gøre ingenting. Jeg hørte et eksempel på den form for valg ved en stavs-konference i USA for mange år siden.

Stedet var et smukt college-område. En gruppe unge studerende sad på græsset. Taleren, der beskrev denne situation, sagde, at de betragtede et smukt egern med en stor busket hale, der løb rundt ved foden af et smukt løvtræ. Nogle gange var det nede på jorden, nogle gange op og ned ad og rundt om stammen. Men hvorfor tiltrak dette velkendte syn en gruppe studerende?

Liggende strakt ud på græsset i nærheden lå en irsk setter. Han var genstand for de studerendes interesse, og egernet var genstand for hans. Hver gang egernet var kortvarigt ude af syne, når det løb rundt om træet, krøb setteren stille nogle centimeter frem og genoptog derefter sin tilsyneladende ligeglade stilling. Det var det, der fastholdt de studerendes interesse. Stille og ubevægelige var deres øjne fanget af den begivenhed, hvis udfald var stadig mere tydelig.

Til sidst var setteren tæt nok på til at gøre et udfald mod egernet og fange det i sin mund. Et gisp af rædsel lød, og gruppen af studerende skyndte sig hen og vristede det lille dyr væk fra hunden, men det var for sent. Egernet var dødt.

Enhver i gruppen kunne have advaret egernet på et hvilket som helst tidspunkt ved at vifte med sine arme eller sige noget, men ingen gjorde noget. De så bare til, mens det uundgåelige udfald nærmede sig mere og mere. Der var ingen, der spurgte: »Hvor vil det føre hen?« Da det forudsigelige skete, skyndte alle sig hen for at forhindre resultatet, men det var for sent. Fortrydelsens tårer var alt, de kunne tilbyde.

Denne sande historie er en slags lignelse. Den kan anvendes i forhold til ting, vi ser i vores eget liv, i andres liv og i situationer omkring os. Når vi ser truslerne krybe hen til personer eller ting, vi elsker, har vi valget mellem at tale, handle eller forblive stille. Det er godt at spørge os selv: »Hvor vil det føre hen?« Hvor konsekvenserne er øjeblikkelige og alvorlige, har vi ikke råd til at gøre ingenting. Vi skal lade passende advarsler lyde eller støtte passende forebyggende forholdsregler, mens der stadig er tid.

De beslutninger, jeg lige har beskrevet, omfatter valg mellem at foretage sig noget eller ikke foretage sig noget.

Mest almindeligt er valg mellem at gøre det ene eller det andet. Det omfatter valg mellem at gøre godt eller dårligt, men oftest er det valg mellem to gode ting. Her er det også ønskværdigt, at vi spørger, hvor det vil føre hen. Vi træffer mange valg mellem to gode ting, ofte om hvordan vi bruger vores tid. Der er ikke noget dårligt ved at spille videospil, sende sms'er, se fjernsyn eller tale i mobiltelefon. Men alle disse ting omfatter, hvad der kaldes »mulighedsomkostning«, hvilket vil sige, at hvis vi bruger tid på én ting, mister vi muligheden for at gøre noget andet. Jeg er sikker på, at I kan se, at vi eftertænksomt skal se på, hvad vi taber ved den tid, vi bruger på en aktivitet, selv om den i sig selv er helt i orden.

For nogle år siden holdt jeg en tale, der hed »God, bedre, bedst«. I den tale sagde jeg, at »bare fordi noget er godt,

er det ikke tilstrækkelig grund til at gøre det. Antallet af alle de gode ting, vi kan gøre, overstiger i høj grad den tid, vi har til rådighed for at gøre dem. Nogle ting er bedre end godt, og det er det, som bør prioriteres først i vores liv ... Vi må forsage nogle gode ting for at kunne vælge noget, som er bedre eller bedst.¹

Tænk langsigtet. Hvordan påvirkes vores fremtid af de valg, vi træffer i nuet? Husk vigtigheden af at få en uddannelse, studere evangeliet, forny vores pagter ved at tage del i nadveren og komme i templet.

II.

»Hvor vil det føre hen?« er også vigtigt, når vi tænker over, hvordan vi skal betegne eller tænke på os selv. Vigtigst af alt er, at vi alle er Guds børn med evigt liv som et potentielt lod. Alle

andre betegnelser, endda også arbejde, race, fysiske karaktertræk eller æresbevisninger er midlertidige eller ubetydelige i et evigt perspektiv. I skal ikke vælge at betegne jer selv eller tænke på jer selv på måder, der afgrænser et mål, som I måske stræber efter.

Mine brødre, og mine søstre, der måtte se eller læse det, jeg siger her: Jeg håber, at I ved, hvorfor jeres ledere kommer med de lærdomme og råd, som vi giver. Vi elsker jer, og vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, elsker jer. Deres plan for os er »den store plan for lykke« (Alma 42:8). Den plan og deres bud og ordinancer og pagter fører os til den største lykke og glæde i dette liv og i det liv, der kommer. Som Faderen og Sønnens tjenere underviser vi og kommer med råd, som de har ledt os til ved Helligånden. Vi har intet andet ønske end at sige det, der er sandt, og opfordre jer til at gøre det, som de har skitseret som vejen til evigt liv, »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

III.

Her er et andet eksempel på følger i fremtiden af beslutninger truffet nu.

Dette eksempel handler om at vælge at yde et offer nu for at nå et vigtigt fremtidigt mål.

Ved en stavskonference i Cali i Colombia fortalte en søster, hvordan hun og hendes forlovede ønskede at blive gift i templet, men dengang lå det nærmeste tempel langt væk i Peru. I lang tid sparede de deres penge sammen til busbilletterne. Til sidst steg de ombord på bussen til Bogotá, men da de ankom der, fandt de ud af, at alle sæderne på bussen til Lima var optaget. De kunne tage hjem uden at blive gift eller gifte sig uden for templet. Heldigvis var der endnu et alternativ. De kunne komme med bussen til Lima, hvis de var villige til at sidde på gulvet i bussen på hele den fem dage og fem nætter lange tur. Det valgte de at gøre. Hun sagde, at det var svært, selvom nogle af de andre passagerer nogle gange lod dem sidde på deres sæde, så de kunne strække ud på gulvet.

Det, der gjorde indtryk på mig, var denne søsters udtalelse om, at hun var taknemmelig for, at hun og hendes mand havde været i stand til at tage til templet på denne måde, fordi det ændrede, hvad de følte for evangeliet, og hvordan de følte for ægteskab i templet. Herren havde belønnet dem med den vækst, der kommer ved ofre.

Hun sagde også, at deres fem dage lange tur til templet opbyggede deres åndelighed langt mere, end mange besøg til templet der var uden ofre.

I årene siden jeg hørte dette vidnesbyrd, har jeg tænkt over, hvor anderledes dette unge pars liv ville have været, hvis de havde truffet et andet valg – hvis de havde givet afkald på det nødvendige offer for at blive gift i templet.

Brødre, vi træffer utallige valg i livet, nogle store og nogle tilsyneladende små. Når vi ser tilbage, kan vi se den store forskel, nogle af vores valg gjorde i vores liv. Vi træffer bedre valg og beslutninger, hvis vi ser på alternativerne og tænker over, hvor de vil føre hen. Når vi gør det, så følger vi præsident Russell M. Nelsons råd om at begynde med enden i tankerne.² For os er enden altid på pagtsstien gennem templet til evigt liv, den største af alle Guds gaver.

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus og følgevirkningerne af hans forsoning og om de andre sandheder i hans evigtvarende evangelium, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104, 107.
2. Se Russell M. Nelson, »Når vi går fremad sammen«, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.

Generalautoriteter og øverste ledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Dallin H. Oaks
Førsterådgiver

Russell M. Nelson
Præsident

Henry B. Eyring
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

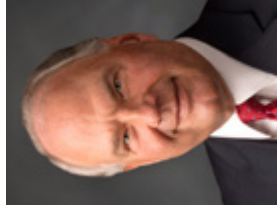
Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Godoy

GENERALAUTORITETER OG HALVTFJERDSERE (i alfabetisk orden)

Marcos A. Adoukakis

Rubén V. Allaud

Jose L. Alonso

Jorge M. Alvarado

Willford W. Andersen

Ian S. Arden

Steven R. Bangenter

W. Mark Bassett

Dawid S. Baxter

Randall K. Biemmett

Hans T. Boom

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

L. Todd Budge

Matthew L. Carpenter

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Lawrence E. Conridge

Valeri V. Cordon

J. Devin Cornish

Claudio R.M. Costa

Joaquim E. Costa

LeGrand R. Caris jun.

Massimo De Feo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Duncan

Timothy J. Dyches

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Bradley D. Foster

Randy D. Fuilk

Eduardo Gararret

Jack N. Gerard

Ricardo P. Giménez

Taylor G. Godby

Christoffer Golden

Walter F. González

O. Vincent Haleck

Brook P. Hales

Donald L. Halstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Mathias Held

David P. Honner

Paul V. Johnson

Peter M. Johnson

Larry S. Kecher

Jörg Klebingat

Joni L. Koch

Erich W. Kopsichke

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Richard J. Maynes

John A. McCune

Kyle S. McKay

Peter F. Meurs

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brent Natress

S. Clifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrían Ochoa

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Pereira

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pingree jun.

Rafael E. Pino

James R. Rasband

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Evan A. Schmutz

Joseph W. Sitati

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Benjamin M.Z. Tai

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

Juan A. Ureda

Arnulfo Valenzuela

Juan Pablo Villar

Takashi Wada

Taniela B. Wakolo

Alan R. Walker

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Jorge F. Zeballos

Kazuhiko Yamashita

Peter F. Meurs

Gary B. Sabn

Evan A. Schmutz

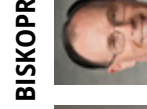
Dean M. Davies

Gérald Causé

W. Christopher Waddell

Michael John U. Teh

Juan A. Ureda

Arnulfo Valenzuela

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Dean M. Davies
Førsteråd giver

Gérald Causé
Præsiderende Biskop

W. Christopher Waddell
Anderråd giver

ORGANISATIONSLEDERE

SØNDAGSSKOLEN

Milton Camargo
Førsteråd giver

Mark L. Pace
Præsident

Jan E. Newman
Anderråd giver

UNGE PIGER

Michelle D. Craig
Førsteråd giver

Bonnie H. Gordon
Præsident

Becky Craven
Anderråd giver

HJELPEFORENINGEN

Sharon Eubank
Førsteråd giver

Jean B. Bingham
Præsident

Reyna L. Aburto
Anderråd giver

PRIMARY

Lisa L. Heikkinen
Førsteråd giver

Joy D. Jones
Præsident

Cristina B. Franco
Anderråd giver

UNGE MÆND

Douglas D. Holmes
Førsteråd giver

Stephen W. Owen
Præsident

M. Joseph Brough
Anderråd giver

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

Vi kan gøre det bedre og være bedre

Gør jeres fokus på daglig omvendelse til en så indgroet del af jeres liv, at I kan udøve præstedømmet med større kraft end nogensinde før.

Mine kære brødre, det er inspirerende at se ud over denne store forsamling af Herrens bataljon af præstedømmebærere. I er en mægtig styrke til godt! Vi elsker jer. Vi beder for jer. Og vi er dybt taknemlige for jer.

For nylig har jeg følt mig draget til Herrens instruktion givet gennem profeten Joseph Smith: »Tal intet andet end omvendelse til denne slægt.«¹ Denne erklæring gentages ofte overalt i skrifterne.² Den leder til det åbenlyse spørgsmål: »Har *alle* behov for at omvende sig?» Svaret er ja.

Alt for mange betragter omvendelse som straf – noget man bør undgå undtagen i de mest alvorlige situationer. Men denne følelse af at blive straffet kommer fra Satan. Han forsøger at forhindre os i at se til Jesus Kristus,³ som står med åbne arme⁴ i håb om og villig til at helbrede, tilgive, rense, styrke, lutre og hellige os.

Ordet for *omvendelse* i Det Nye Testamente på græsk er *metanoeo*. Forstavelsen *meta-* betyder »ændre«. Endelsen *-noeo* er beslægtet med det græske ord, der betyder »sind«, »viden«, »ånd« og »åndedræt«.⁵

Når Jesus derfor beder jer og mig om at »omvende sig«,⁶ opfordrer han os til at ændre vores sind, vores viden, vores ånd – og tilmed den måde, vi ånder på. Han beder os om at ændre den måde, hvorpå vi elsker, tænker, tjener, tilbringer vores tid, behandler

vores hustru, underviser vores børn og tilmed passer på vores legeme.

Intet er mere friggørende, forædlende eller vigtigere for vores individuelle udvikling end et regelmæssigt, dagligt fokus på omvendelse. Omvendelse er ikke en begivenhed, det er en proces. Det er nøglen til lykke og til fred i sindet. Sammen med tro åbner omvendelse for vores adgang til kraften i Jesu Kristi forsoning.⁷

Uanset om I flittigt bevæger jer fremad på pagtsstien, er gledet eller trådt væk fra pagtsstien eller måske slet ikke kan se stien, derfra hvor I står nu, så bønfalder jeg jer om at omvende jer. Oplev den styrkende kraft i daglig omvendelse – af at gøre det og blive lidt bedre hver dag.

Når vi vælger at omvende os, vælger vi at forandre os! Vi tillader Frelseren at forandre os til den bedste udgave af os selv. Vi vælger at vokse åndeligt og modtage glæde – glæden ved forløsning i ham.⁸ Når vi vælger at omvende

os, vælger vi at blive mere som Jesus Kristus!⁹

Brødre, vi er nødt til at *gøre* det bedre og at *være* bedre, for vi står midt i en krig. Kampen mod synd er meget virkelig. Modstanderen mangedobler sin indsats for at ødelægge vidnesbyrd og hindre Herrens værk. Han bevæbner sine tilhængere med farlige våben for at forhindre os i at nyde Herrens glæde og kærlighed.¹⁰

Omvendelse er nøglen til at undgå elendighed, der er påført os af modstanderens fælder. Herren forventer ikke fuldkommenhed af os på dette tidspunkt i vores evige udvikling. Men han forventer af os, at vi bliver stadig mere rene. Daglig omvendelse er vejen til renhed, og renhed bringer kraft. Personlig renhed kan gøre os til mægtige redskaber i Guds hånd. Vores omvendelse – vores renhed – vil gøre os i stand til at bidrage til indsamlingen af Israel.

Herren sagde til profeten Joseph Smith, »at præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med

himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes, uden at det sker efter retfærdighedens principper.«¹¹

Vi ved, hvad der vil give os større adgang til himlens kræfter. Vi ved også, hvad der vil hindre vores fremgang – hvad vi behøver at holde op med at gøre for at øge vores adgang til himlens kræfter. Brødre, søg i bøn at forstå, hvad der står i vejen for jeres omvendelse. Identificer, hvad der *afholder* jer fra at omvende jer. Og forandr jer så! Omvend jer! Vi kan alle gøre det bedre og være bedre end nogensinde før.¹²

Der er specifikke måder, hvorpå vi sikkert kan blive bedre. En er den måde, hvorpå vi behandler vores legeme. Jeg er forbløffet over det menneskelige legemes mirakel. Det er en storslået skabelse, afgørende for vores gradvise opstigning mod vores ultimative, guddommelige potentiale. Vi kan ikke udvikle os uden det. Gud har ved at give os legemet som en gave tilladt os at tage et afgørende skridt mod at blive mere som ham.

Det forstår Satan. Han fnyser over kendsgerningen, at hans førjordske frafald permanent diskvalificerer ham fra dette privilegium, og det efterlader ham i en konstant tilstand af jalousi og bitterhed. Derfor forårsager mange, hvis ikke de fleste, af de fristelser, han placerer på vores vej, os til at misbruge vores eller andres legeme. Eftersom Satan har det elendigt *uden* et legeme, ønsker han, at vi er elendige *på grund af vores*.¹³

Jeres legeme er jeres personlige tempel, skabt til at huse jeres evige ånd.¹⁴ Jeres pasning af det tempel er vigtig. Nuvel, jeg spørger jer brødre: Er I mere interesseret i at opbygge og pleje jeres legeme, så det tiltaler verden, end i at behage Gud? Jeres svar på dette spørgsmål sender en direkte besked til ham om jeres følelser for hans storslåede gave til jer. I forbindelse med denne ærbødighed for vores legeme, brødre, tror jeg, at vi kan gøre det bedre og være bedre.

Noget andet, som vi også kan gøre bedre og være bedre til, er, hvordan vi ærer kvinderne i vores liv begyndende med vores hustru og døtre, vores mor og søstre.¹⁵

For nogle måneder siden fik jeg et hjerteknusende brev fra en kær søster. Hun skrev: [Mine døtre og jeg] føler, at vi deltager i en intens konkurrence om vores ægtemands og sønners udelte opmærksomhed med sportsnyheder, videospil, børsnnyheder [og] uendelige analyser af og sportskampe i enhver [tænkelig] sport døgnet rundt. Det føles, som om vi er ved at miste vores plads i forreste række hos vores ægtemand og sønner på grund af deres permanente plads på første række i [sport og spil].«¹⁶

Brødre, jeres første og fornemste pligt som bærer af præstedømmet er at elske og tage jer af jeres hustru. Bliv ét med hende. Vær hendes partner. Gør det let for hende at ønske at være

jeres. Ingen anden interesse i livet bør prioriteres over at opbygge et evigt forhold til hende. Intet på tv, mobilenheden eller computeren er vigtigere end hendes velbefindende. Gør status over, hvordan I tilbringer jeres tid, og hvor I lægger jeres energi. Det vil fortælle jer, hvor jeres hjerte er. Bed om, at jeres hjerte må være på bølgelængde med jeres hustrus hjerte. Søg at bringe hende glæde. Søg hendes råd og lyt. Hendes råd vil forbedre jeres resultater.

Hvis I har behov for at omvende jer på grund af den måde, hvorpå I har behandlet kvinderne, der står jer nær, så begynd nu. Og husk, at det er jeres ansvar at hjælpe kvinderne i jeres liv med at modtage velsignelserne, der kommer af at efterleve Herrens kyskhedslov. Vær aldrig årsagen til, at en kvinde ikke er i stand til at modtage sine tempelvelsignelser.

Brødre, vi har alle brug for at omvende os. Vi må rejse os fra sofaen, lægge fjernbetjeningen fra os og vågne op fra vores åndelige lur. Det er tid til at iføre os Guds fulde rustning, så vi kan engagere os i det vigtigste værk på jorden. Det er tid til at svinge vores »segl, og høst[e] af al [vores] kraft, sind og styrke.«¹⁷ Ondskabens kræfter har aldrig raset med større styrke, end de gør i dag. Som Herrens tjenere kan vi ikke sove, mens slaget raser.

Jeres familie har brug for jeres ledelse og kærlighed. Jeres kvorum og folk i jeres menighed har brug for jeres styrke. Og alle, som I møder, har brug for at vide, hvordan en sand discipel af Herren ser ud og handler.

Mine kære brødre, I blev valgt af vor Fader til at komme til jorden på denne afgørende tid på grund af jeres åndelige tapperhed i forudtilværelsen. I er blandt de fineste, mest tapre mænd, som nogensinde er kommet til jorden.

Satan ved, hvem I er, og hvem I var i forudtilværelsen, og forstår det værk, der skal udføres, før Frelseren vender tilbage. Modstanderen er erfaren og uforbederlig efter tusinder af års øvelse med sin snedighed.

Heldigvis er det præstedømme, vi bærer, langt stærkere end modstanderens list. Jeg beder jer om, at I må være de mænd og unge mænd, som Herren har brug for, at I er. Gør jeres fokus på daglig omvendelse til en så indgroet del af jeres liv, at I kan udøve præstedømmet med større kraft end nogensinde før. Det er den eneste måde, hvorpå I kan bevare jer selv og jeres familie åndeligt tryk i de udfordrende dage forude.

Herren har brug for uselviske mænd, som sætter andres velfærd før deres eget. Han har brug for mænd, som bevidst arbejder på tydeligt at høre Åndens røst. Han har brug for pagtens mænd, som retskaffent holder deres pagter. Han har brug for mænd, som er fast besluttede på at holde sig seksuelt rene – værdige mænd, som når som helst kan blive bedt om at give velsignelser med et rent hjerte, rent sind og villige hænder. Herren har brug for mænd, der er ivrige efter at omvende sig – mænd med iver efter at tjene og være en del af Herrens bataljon af værdige præstedømmebærere.

Jeg velsigner jer med, at I kan blive disse mænd. Jeg velsigner jer med mod til at omvende jer dagligt og lære, hvordan man udøver præstedømmets fulde kraft. Jeg velsigner jer med, at I kan kommunikere Frelserens kærlighed til jeres hustru og børn og alle, der kender jer. Jeg velsigner jer til at gøre det bedre og være bedre. Og jeg velsigner jer med, at når I yder denne indsats, vil I opleve mirakler i jeres liv.

Vi er engageret i den almægtige Guds værk. Jesus er Kristus. Vi er deres tjenere. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 6:9; 11:9.
2. Se Mark 1:4; Mosi 18:20; Alma 37:33; 3 Ne 7:23; Moro 3:3; L&P 19:21; 44:3; 55:2.
3. Se L&P 6:36.
4. Se 5 Mos 26:8; 2 Ne 1:15; Morm 6:17; L&P 6:20.
5. Se Russell M. Nelson, »Omvendelse«, *Liahona*, maj 2007, s. 103.
6. Se fx Luk 13:3, 5.
7. Se 2 Ne 9:23; Mosi 4:6; 3 Ne 9:22; 27:19.
8. Se Russell M. Nelson, »Omvendelse«, s. 103-104.
9. Se 3 Ne 27:27.
10. Se Jud 1:17-21; 2 Ne 2:25, 27; 28:20; se også 1 Ne 8:10-12, 21-23; 11:21-22; 12:17; L&P 10:22; Moses 5:13.
11. L&P 121:36.
12. De ord, som Herren har inspireret til i åbenbaringerne og nutidige lærdomme – højere, helligere, accelerere, øge, styrke, større, forvandle, forandre, forbedre, pynte, ændre, fordybe, strække – er ord, der beskriver åndelig vækst (se Russell M. Nelson, »Bliv forbilledlige sidste dages hellige«, *Liahona*, nov. 2018, s. 113-114).
13. Vi ved, at menneskene er »frie, hvad angår kødet ... De er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27).
14. Se 1 Kor 3:16-17; 6:18-20.
15. Se Jakob 2:35.
16. Brev modtaget 4. feb. 2019.
17. L&P 33:7.

Mødet søndag formiddag

ÆLDSTE DALE G. RENLUND

De Tolv Apostles Kvorum

Rig på velsignelse

De fleste velsignelser, som Gud ønsker at give os, kræver handling fra vores side – handling baseret på vores tro på Jesus Kristus.

Mine kære brødre og søstre, vor himmelske Fader og Jesus Kristus ønsker at velsigne hver eneste.¹ Spørgsmålet om, *hvordan* man får adgang til og får disse velsignelser, har været emnet for teologisk debat og drøftelse i århundreder.² Nogle hævder, at velsignelser udelukkende opnås, når vi har gjort os fortjent til dem, vi får dem kun gennem vores gerninger. Andre argumenterer for, at Gud allerede har valgt dem, han vil velsigne og hvordan – og at disse afgørelser ikke kan ændres. Begge holdninger er i bund og grund behæftet med fejl. Velsignelser fra himlen bliver hverken optjent ved intenst at samle »kuponer på gode gerninger« eller ved hjælpeløst at vente på at se, om vi vinder i velsignelseslotteriet. Nej, sandheden er meget mere nuanceret, men mere passende for forholdet mellem en kærlig Fader i himlen og hans potentielle arvinger – os. Gengivne sandheder afslører, at velsignelser aldrig er optjent, men trosinspirerede handlinger fra vores side, både indledende og vedvarende, er afgørende.³

Når vi overvejer, hvordan vi modtager velsignelser fra Gud, så lad os sammenligne himmelske velsignelser med en kæmpe bunke brænde. Forestil jer i midten en lille bunke pindebrænde med et lag af træflis over. Dernæst kommer

der pinde, så små grene og endelig store brændeknuder. Denne brændebunke indeholder en enorm mængde energi, som kan producere lys og varme i dagevis. Forestil jer ved siden af brændebunken en enkelt tændstik, sådan en med svovl på spidsen.⁴

For at energien i brændebunken kan slippes fri, må man tænde en tændstik og antænde pindebrændet. Pindebrændet begynder hurtigt at brænde og får de større træstykker til at brænde. Når denne forbrænding først begynder, fortsætter den, indtil alt brændet er brændt, eller der ikke tilføres mere ilt.

At stryge en tændstik og tænde pindebrændet er små handlinger, som gør det muligt at udløse brændets potentielle energi.⁵ Indtil tændstikken stryges, sker der intet, uanset størrelsen af brændebunken. Hvis tændstikken stryges, men ikke bruges til at tænde pindebrændet, så er mængden af lys og varme, der frigives fra tændstikken alene, meget begrænset, og forbrændingsenergien i træet bliver ikke frigivet. Hvis der på noget tidspunkt ikke tilføres ilt, standser forbrændingen.

Tilsvarende kræver de fleste velsignelser, som Gud ønsker at give os, handling fra vores side – handling baseret på vores tro på Jesus Kristus. Tro på Frelseren er et princip, der bygger på handling og kraft.⁶ Først må vi handle i tro, så kommer kraften – i henhold til Guds vilje og timing. Rækkefølgen er afgørende.⁷ Men den krævede handling er altid meget lille i forhold til de velsignelser, vi i sidste ende modtager.⁸

Overvej, hvad der skete, da der kom giftslanger blandt israelitterne på deres rejse til det forjættede land. Biddet fra giftslangerne var dødeligt. Men en person, der var bidt, kunne blive helbredt ved at se på en kobberslange, som

Moses fremstillede og satte op på en stang.⁹ Hvor meget energi kræver det at se op på noget? Alle, som så, fik adgang til himlens kræfter og blev helbredt. Andre israelitter, som blev bidt, så ikke på kobberslangen og døde. Måske manglede de tro til at se.¹⁰ Måske troede de ikke, at en så enkel handling kunne udløse den lovede helbredelse. Eller måske forhærdede de bevidst deres hjerte og afviste rådet fra Guds profet.¹¹

Princippet med at aktivere velsignelser, der strømmer fra Gud, er evigt. Ligesom israelitterne i gamle dage må vi også handle ud fra vores tro på Jesus Kristus for at blive velsignet. Gud har åbenbaret, at »der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle velsignelser er baseret – og når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret.«¹² Når det er sagt, så gør man sig ikke fortjent til en velsignelse – det er en forkert antagelse – men man skal være værdig til den. Vores frelse kommer alene gennem Jesu Kristi fortjeneste og nåde.¹³ Omfanget af hans sonoffer betyder, at brændebunken er uendelig stor, og vores små handlinger er nærmest ingenting i sammenligning. Men de er ikke ingenting, og de er ikke ubetydelige; i mørket kan en tændstik, der stryges, ses på lang afstand. Den kan faktisk ses i himlen, fordi det kræver små troshandlinger at tænde for Guds løfter.¹⁴

For at modtage en ønsket velsignelse fra Gud må vi handle med tro, stryge den billedlige tændstik, hvorpå velsignelsen er baseret. Fx er et at formålene med bøn at sikre de velsignelser, som Gud er villig til at skænke, men som er betinget af, at vi beder derom.¹⁵ Alma råbte på barmhjertighed, og hans smerter ophørte, han blev ikke længere revet op ved erindringen af sine synder.

Hans glæde oversteg hans smerte – alt sammen fordi han råbte med tro på Jesus Kristus.¹⁶ Den aktiveringsenergi, vi behøver, er at have tilstrækkelig tro på Kristus til oprigtigt at bede Gud i bøn derom og at acceptere hans vilje og timing for svaret.

Ofte kræver den nødvendige aktiveringsenergi for velsignelser mere end blot at se på eller bede. Der kræves gentagne, trosfyldte handlinger. Midt i 1800-tallet sendte Brigham Young en gruppe sidste dages hellige ud for at udforske og bosætte sig i Arizona, en meget tør region i Nordamerika. Da gruppen nåede Arizona, løb de tør for vand og frygtede, at de ville omkomme. De bøn-faldt Gud om hjælp. Snart kom der regn og sne, som gjorde det muligt for dem at fylde deres tønder med vand og sørge for deres kvæg. Taknemlige og styrkede vendte de tilbage til Salt Lake City og frydede sig over Guds godhed. Da de var vendt tilbage, rapporterede de om udfaldet af deres ekspedition til Brigham Young og fremsatte deres konklusion, at Arizona var ubeboeligt.

Da Brigham Young havde lyttet til rapporten, spurgte han en mand i lokalet, hvad han mente om ekspeditionen og miraklet. Den mand, Daniel W. Jones, svarede tørt: »Jeg ville have fyldt op, fortsat og bedt igen.« Bror Brigham lagde sin hånd på bror Jones og sagde: »Det er manden, der skal lede den næste tur til Arizona.«¹⁷

Vi kan alle huske tidspunkter, hvor vi har kæmpet os fremad og atter bedt – og velsignelserne fulgte. Michael og Marian Holmes' oplevelser illustrerer disse principper. Michael og jeg tjente sammen som områdehalvfjerdere. Jeg var altid begejstret, når han blev kaldet til at bede ved vores møder, for hans store åndelighed var letgenkendelig; han vidste, hvordan man taler med Gud. Jeg elskede at høre ham bede. Men tidligt i deres ægteskab bad Michael og Marian ikke og gik heller ikke i kirke. De havde travlt med tre små børn og en vellykket entreprenørvirksomhed. Michael følte ikke, at han var religiøs. En aften kom deres biskop hjem til dem og opfordrede dem til at begynde at bede.

Da biskoppen var gået, besluttede Michael og Marian, at de ville prøve at bede. Før de gik i seng, knælede de ved deres seng og noget utilpas begyndte Michael. Efter nogle få kejtede ord standsede Michael brat og sagde: »Marian, jeg kan ikke.« Da han rejste sig for at gå, greb Marian hans hånd, trak ham ned på knæ igen og sagde: »Mike, du kan godt. Prøv igen!« Med denne opmuntring afsluttede Michael en kort bøn.

Familien Holmes begyndte at bede regelmæssigt. De tog imod en nabos opfordring til at gå i kirke. Da de gik ind i kirkesalen og hørte åbningssalmen, hviskede Ånden til dem: »Det er

sandt.« Senere hjalp Michael, uset og uden at være bedt om det, med at fjerne noget skrald fra kirkebygningen. Da han gjorde det, mærkede han en tydelig tilkendegivelse: »Det er mit hus.«

Michael og Marian tog imod kirkekaldelser og tjente i deres menighed og stav. De blev besejlet til hinanden, og deres 3 børn blev besejlet til dem. Fler børn fulgte, indtil der var 12 i alt. Bror og søster Holmes tjente som missionspræsidentpar – to gange.

Den første klodsede bøn var en beske-den, men trosfyldt handling, som udløste himlens velsignelser. Bror og søster Holmes nærrede troens flammer ved at gå i kirke og tjene. Deres hengivne liv som disciple har over årene ledt til at flamme-hav, der inspirerer den dag i dag.

Men en brand skal have et konstant tilskud af ilt, hvis træet i sidste ende skal frigive al sin energi. Som Michael og Marian Holmes viste, kræver tro på Kristus vedvarende handling, for at flammen kan fortsætte. Små handlinger muliggør vores evne til at gå på pagts-tien og fører til de største velsignelser, som Gud kan tilbyde. Men ilt kommer kun strømmende, hvis vi i overført betydning bevæger fødderne. Nogle gange må vi fremstille en bue og en pil, før åbenbaring kommer om, hvor vi skal søge efter mad.¹⁸ Nogle gange må vi fremstille værktøj, før åbenbaringer kommer om, hvordan man bygger et skib.¹⁹ Nogle gange må vi på opfordring fra Herrens profet bage et lille brød med den smule olie og mel, vi har, for at modtage en uudtømmelig kande med olie og krukke med mel.²⁰ Og andre gange må vi være »rolig[e] og vid[e], at [Gud] er Gud« og stole på hans timing.²¹

Når I modtager en velsignelse fra Gud, kan I konkludere, at I har opfyldt en evig lov, der regulerer modtagelsen af den velsignelse.²² Men husk på, at den »uigenkaldeligt fastsat[te]« lov ikke

afhænger af tid, hvormed menes, at velsignelser kommer efter Guds tidsplan. Selv de fordums profeter i deres søgen efter deres himmelske hjem²³ døde »med troen i behold ... uden at have fået løfterne opfyldt; de havde kun set og hilst deres opfyldelse i det fjerne.«²⁴ Hvis en ønsket velsignelse fra Gud ikke er blevet modtaget – endnu – behøver I ikke gå amok og spekulere over, hvad mere I må gøre. Følg i stedet Joseph Smiths råd om med glæde at »gøre alt, hvad der står i [jeres] magt og ... da med største vished være stille for at se Guds ... arm ... blive åbenbaret.«²⁵ Nogle velsignelser er reserveret til senere, selv for Guds mest tapre børn.²⁶

For seks måneder siden blev en plan præsenteret centreret om hjemmet og støttet af Kirken for at lære lærdomme, styrke tro og styrke enkeltpersoner og familier. Præsident Russell M. Nelson lovede, at de ændringer kan hjælpe os med at overleve åndeligt, styrke vores glæde ved evangeliet og uddybe vores omvendelse til vor himmelske Fader og Jesus Kristus.²⁷ Med det er op til os at gøre krav på disse velsignelser. Vi er hver især ansvarlige for at åbne og studere *Kom og følg mig – For enkeltpersoner*

og familier sammen med skrifterne og andre *Kom og følg mig*-materialer.²⁸ Vi må drøfte dem med vores familie og venner og organisere vores sabbatsdag, så vi metaforisk tænder et bål. Eller vi kan efterlade materialerne i en bunke i vores hjem med potentiel energi fanget indeni.

Jeg opfordrer jer til trofast at aktivere himlens kraft til at modtage specifikke velsignelser fra Gud. Udøv tro til at stryge tændstikken og tænde bålet. Sørg for at levere den nødvendige ilt, mens I tålmodigt venter på Herren. Med disse opfordringer beder jeg til, at Helligånden vil vejlede jer, så I som den pålidelige mand beskrevet i Ordsprogenes Bog må være »rig på velsignelse«.²⁹ Jeg vidner om, at jeres himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, lever, er interesseret i jeres velfærd og fryder sig ved at velsigne jer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 41:1; 78:17; 104:33.
2. Se fx Craig Harline, *A World Ablaze: The Rise of Martin Luther and the Birth of the Reformation*, 2017, s. 20. En sådan debat foregik mellem Augustin (354-430 e.Kr.) og hans rival Pelagius (354-420 e.Kr.). Pelagius fastholdt, at »mennesker bestemt havde det i sig at gøre

SHARON EUBANK
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

godt, og at de opnåede Guds nåde ved at handle på den godhed og holde alle Guds befalinger.« Augustin var inderligt uenig. Se også Eric Metaxas, *Martin Luther: The Man Who Rediscovered God and Changed the World*, 2017, s. 296. Luther sagde, at gerninger aldrig kunne lede til Guds nåde; tro leder til nåde og gode gerninger følger; »det er umuligt at adskille gerninger fra tro, lige så umuligt som at adskille varme og lys fra ild.«

3. Se L&P 82:10.
4. Det er en stormtændstik, som kan fænge overalt. Moderne sikkerhedstændstikker som køkkentændstikker har en fosforforbindelse på strygestykket på æsken og ikke på tændstikken.
5. Disse handlinger udgør »aktiveringsenergien« til ilden. Ordet »aktiveringsenergi« blev introduceret i 1889 af den svenske videnskabsmand Svante Arrhenius.
6. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 3.
7. Se David A. Bednar, »Bed i tro«, *Liahona*, maj 2008, s. 94-97.
8. Se Mosi 2:24-25.
9. Se 4 Mos 21:6-9.
10. Se 1 Ne 17:41.
11. Se 1 Ne 17:42.
12. L&P 130:20-21.
13. Se 2 Ne 10:24; 25:23.
14. Se Alma 60:11, 21; Dallin H. Oaks, »Små og enkle ting«, *Liahona*, maj 2018, s. 89-92; M. Russell Ballard, »Vær ivrigt engagerede«, *Liahona*, nov. 2012, s. 29-31.
15. Se Guide til skrifterne, »Bøn«; se også Moro 7:48.
16. Se Alma 36:18-21; se også En 1:5-8.
17. Daniel W. Jones, *40 Years among the Indians*, 1960, s. 222.
18. Se 1 Ne 16:23.
19. Se 1 Ne 17:9.
20. Se 1 Kong 17:10-16.
21. L&P 101:16.
22. Se L&P 130:20-21.
23. Se Hebr 11:16.
24. Hebr 11:13.
25. L&P 123:17.
26. Se Jeffrey R. Holland, »En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 42-45. Ældste Holland sagde: »Nogle velsignelser kommer hurtigt, andre kommer senere, og nogle kommer først i himlen, men for dem, som modtager Jesu Kristi evangelium, vil de komme.«
27. Se Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 6-8.
28. Se Quentin L. Cook, »Inderlig og varig omvendelse til vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus«, *Liahona*, nov. 2018, s. 8-12.
29. Ordsp 28:20.

Kristus: Lyset, der skinner i mørket

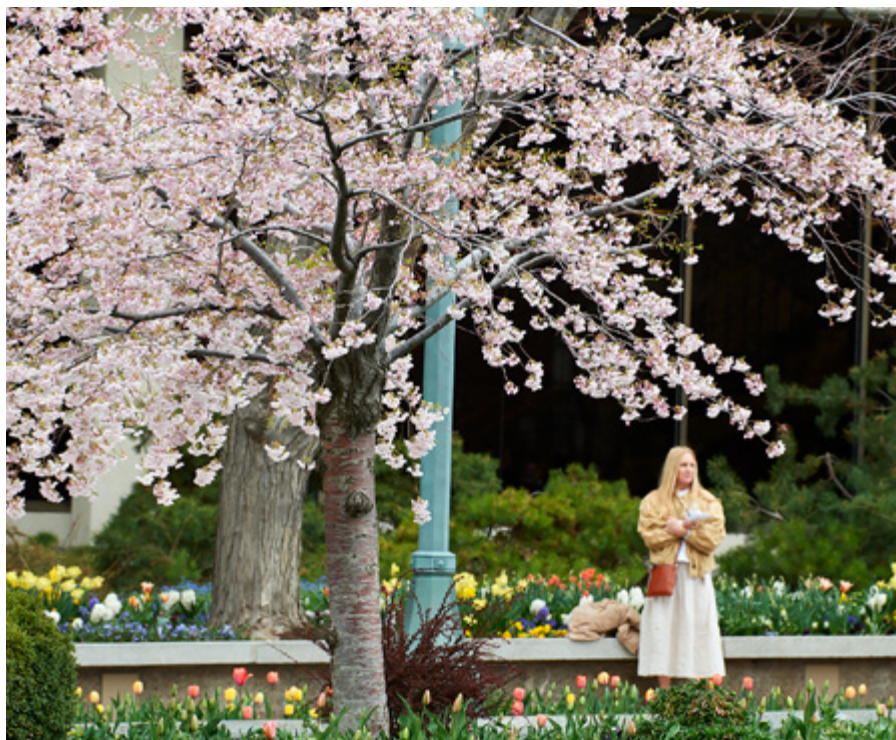
Hvis I føler, at jeres vidnesbyrds lys sprutter, og mørket kryber nærmere, så fat mod. Hold jeres løfter til Gud.

Mit kontor i Hjælpeforeningens bygning har en fantastisk udsigt til templet i Salt Lake City. Hver aften, så regelmæssigt som et timeslag, tændes templets lys ved tusmørketid. Templet er et stabilt, beroligende fyrtårn lige uden for mit vindue.

En aften i februar måned forblev mit kontor usædvanligt mørkt, da solen gik ned. Da jeg så ud af vinduet, var templet mørkt. Lyset var ikke blevet tændt. Jeg følte mig pludselig trist. Jeg kunne ikke se templets spir, som jeg havde set et glimt af hver eneste aften i årevis.

At se mørke, hvor jeg forventede at se lys, mindede mig om, at et af de fundamentale behov, vi har for at udvikle os, er at forblive forbundet til vores kilde til lys – Jesus Kristus. Han er kilden til vores kraft, verdens Lys og Liv. Uden en stærk forbindelse til ham, begynder vi at dø åndeligt. Satan ved dette og forsøger at udnytte det pres fra verden, som vi alle oplever. Han arbejder på at dæmpe vores lys, kortslutte forbindelsen, afbryde strømforsyningen og efterlade os alene i mørket. Denne form for pres er almindeligt i livet på jorden, men Satan arbejder ihærdigt på

at isolere os og fortælle os, at vi er de eneste, som oplever det.

Nogle af os er lammet af sorg

Når vi oplever tragedier, når livet gør så ondt, at vi ikke kan trække vejret, når vi er blevet slået ned ligesom manden på vejen til Jeriko og efterladt for at dø, kommer Jesus gående og hælder olie på vores sår, løfter os blidt op, tager os til en kro og sørger for os.¹ Til dem blandt os, som sørger, siger han: »Jeg vil ... lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg ... for at I kan vide med vished, at jeg, Gud Herren, kommer til mit folk i deres trængsler.«²

Kristus helbreder sår.

Nogle af os er bare så trætte

Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »[Det] forlanges ... ikke, at vi løber hurtigere, end vi har styrke til ... Men til trods for det så ved jeg, at mange af jer løber [meget,] meget hurtigt, og jeres energi og følelsesmæssige reserver er sommetider tæt på udtømt.«³ Når forventninger overvælder os, kan vi træde et skridt tilbage og spørge vor himmelske Fader, hvad vi skal give slip på. En del af vores erfaring i livet består i at

lære, hvad vi ikke skal gøre. Men selv da kan livet sommetider være udmattende. Jesus trøster os: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«⁴

Kristus er villig til sammen med os at gå med åget og trække for at lette vores byrder. **Kristus er hvile.**

Nogle af os føler, at vi ikke passer til den traditionelle støbeform

Af forskellige årsager føler vi os ikke accepteret eller acceptable. Det Nye Testamente viser den store indsats, Jesus gjorde for at række ud til alle slags mennesker: Spedalske, skatteopkrævere, børn, galilæere, prostituerede, kvinder, farisæere, syndere, samaritane, enker, romerske soldater, ægteskabsbrydere og rituelt urene. I næsten hver eneste beretning rækker han ud til nogen, som traditionelt ikke var accepteret i samfundet.

I Lukas 19 står beretningen om lederen af skatteopkrævningen i Jeriko, som hed Zakæus. Han klatrede op i et træ for at se Jesus gå forbi. Zakæus var ansat af det romerske styre og blev betragtet som korrump og en synder. Jesus så ham oppe i træet og kaldte på ham, idet han sagde: »Zakæus, skynd

dig at komme ned! I dag skal jeg være gæst i dit hus.«⁵ Og da Jesus så det gode i Zakæus' hjerte og det, han gjorde for andre, tog han imod hans offer og sagde: »I dag er der kommet frelse til dette hus, fordi også han er en Abrahams søn.«⁶

Kristus sagde kærligt til nefitterne: Jeg har ikke »befalet, at nogen af jer skulle gå bort.«⁷ Peter modtog en stor åbenbaring i Apostlenes Gerninger 10, hvor han erklærede: »Gud har vist mig, at jeg ikke skal kalde noget menneske vanhelligt eller urent.«⁸ Det er et ufravigeligt krav til kristne disciple og sidste dages hellige at vise hinanden sand kærlighed.⁹ Jesus giver os den samme invitation, som han gav Zakæus: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører [I] mig og åbner døren, vil jeg gå ind til [jer] og holde måltid med [jer] og [I] med mig.«¹⁰ **Kristus ser os oppe i vores træ.**

Nogle af os er sprængfyldt med spørgsmål

For ikke ret mange år siden var jeg nedtynget og irriteret over spørgsmål, som jeg ikke kunne finde svar på. En tidlig lørdag morgen havde jeg en lille drøm. I drømmen kunne jeg se en havepavillon, og jeg forstod, at jeg skulle stå inde i den. Den havde fem buer, men vinduerne bestod af sten. Jeg beklagede mig i drømmen og ønskede ikke at gå indenfor, for det var så klaustrofobisk. Så kom tanken til mig, at Jereds bror tålmodigt havde smeltet sten til klart glas. Glas er sten, der har forandret tilstand. Da Herren rørte stenene for Jereds bror, glødede de med lys i de mørke fartøjer.¹¹ Pludseligt blev jeg fyldt med et stærkt ønske om at være i den havepavillon mere end noget andet sted. Det var stedet – det eneste sted – hvor jeg tydeligt kunne »se«. Spørgsmålene, der havde generet mig, gik ikke væk, men tydeligere i mit sind var

spørgsmålet, da jeg vågnede: »Hvordan vil du forøge din tro ligesom Jereds bror, så dine sten kan blive forvandlet til lys?«¹²

Vores jordiske hjerner er skabt til at søge forståelse og mening i nydelige bunker. Jeg kender ikke alle grundene til, hvorfor sløret her i livet på jorden er så tykt. Dette er ikke et tidspunkt i vores evige udvikling, hvor vi har alle svarene. Det er det tidspunkt, hvor vi udvikler vores vished (eller sommetider vores håb) om det, man ikke ser. Vished kommer på måder, der ikke altid er lette at analysere, men der er lys i vores mørke. Jesus sagde: »Jeg er verdens lys og liv og sandhed.«¹³ For dem, der søger efter sandhed, kan det i begyndelsen virke som den tåbelige klaustrofobi, der kommer af vinduer fremstillet af sten. Men med tålmodighed og trofaste spørgsmål kan Jesus forvandle vores vinduer af sten til glas og lys. **Kristus er lys til at se.**

Nogle af os føler, at vi aldrig kan blive gode nok

Den skarlagensrøde farve i Det Gamle Testamente var ikke kun farverig, men også farvefast, hvilket betyder, at den klare farve sad fast i ulden og aldrig ville falme, uanset hvor mange gange den blev vasket.¹⁴ Satan anvender dette argument som en kølle: Hvid uld,

Når vi omvender os fra vores synder, gør hans skarlagensrøde blod os rene igen.

der er plettet med skarlagensrødt, kan aldrig blive hvid igen. Men Kristus erklærer: »Mine veje [er] højt over jeres veje«,¹⁵ og miraklet ved hans nåde er, at når vi omvender os fra vores synder, gør hans skarlagensrøde blod os rene igen. Det er ikke logisk, men det er alligevel sandt.

»Er jeres synder som skarlagensrødt, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld.«¹⁶ Herren har eftertrykkeligt sagt: At »den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«¹⁷ Kort sagt: Kom, lad os tale sammen.¹⁸ I har begået fejl; ingen gør det helt perfekt.¹⁹ Kom til mig og omvend jer.²⁰ Jeg husker ikke synderen mere.²¹ I kan blive frelst.²² Jeg har en gerning til jer.²³ **Kristus gør uld hvidt.**

Men hvad er de praktiske skridt? Hvad er nøglen til at forbinde sig til Jesu Kristi kraft, når vi blarfer? Præsident Russell M. Nelson har sagt det meget enkelt: »Nøglen er at indgå og holde hellige pagter ... Det er ikke kompliceret.«²⁴ Gør Kristus til det centrale i jeres liv.²⁵

Hvis I føler, at jeres vidnesbyrds lys sprutter, og mørket kryber nærmere, så

fat mod. Hold jeres løfter til Gud. Stil jeres spørgsmål. Smelt tålmodigt sten til glas. Vend jer til Jesus, som stadig elsker jer.

Jesus har sagt: »Jeg er lyset, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke.«²⁶ Det betyder, at uanset hvor meget mørket prøver, kan det ikke slukke det lys. Aldrig. I kan stole på, at hans lys vil være der for jer.

Vi eller mennesker, vi elsker, kan midlertidigt miste lyset. I tilfældet med templet i Salt Lake City så fik ejendomsforvalteren, bror Val White, næsten omgående en opringning. Folk havde lagt mærke til det. Hvad var der galt med templets lys? Først gik medarbejderne personligt hen til hvert eneste elektriske panel i templet og tændte manuelt for lyset. Derefter udskiftede de batterierne i den automatiske strømforsyning og afprøvede dem for at finde ud af, hvad der var gået galt.

Det er svært selv at tænde lyset. Vi har brug for venner. Vi har brug for hinanden. Ligesom templets ejendomsmedarbejdere kan vi hjælpe hinanden ved at møde op personligt, genoplade vores åndelige batterier og reparere det, der er gået galt.

Vores individuelle lys kan være som en enkelt lyspære på et træ. Men vores lille lys skinner stadig, og tilsammen, ligesom Tempelpladsen ved juletid, kan vi tiltrække millioner af mennesker til Herrens hus. Det bedste vi kan gøre, som præsident Nelson har opfordret os til, er at bringe Frelserens lys til os selv og de, der er vigtige for os, ved den enkle handling at holde vores pagter. Herren belønner på en lang række måder dem, der trofast handler med kraft og med glæde.²⁷

Jeg vidner om, at I er elsket. Herren ved, hvor hårdt I prøver. I gør fremskridt. Bliv ved. Han ser alle jeres

ÆLDSTE QUENTIN L. COOK
De Tolv Apostles Kvorum

skjulte ofre og medregner dem til gavn for jer og for dem, I elsker. Jeres arbejde er ikke forgæves. I er ikke alene. Selve hans navn, Immanuel, betyder »Gud med os«. ²⁸ Han er bestemt med jer.

Tag et par skridt mere på pagtsstien, også selv om det er for mørkt til at se ret langt. Lyset kommer tilbage. Jeg vidner om sandheden af Jesu ord, og de er fyldt med lys: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig; bed, så skal I få; bank på, så skal der blive lukket op for jer.« ²⁹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Luk 10:30-35.
2. Mosi 24:14.
3. Jeffrey R. Holland, »Bær hinandens byrder«, *Liahona*, juni 2018. s. 30.
4. Matt 11:28.
5. Luk 19:5.
6. Luk 19:9.
7. 3 Ne 18:25.
8. ApG 10:28.
9. Se Joh 15:12.
10. Åb 3:20.
11. Se Eter 6:3.
12. Se Eter 4:7.
13. Eter 4:12.
14. Se »Scarlet, Crimson, Snow, and Wool«, *Ensign*, dec. 2016, s. 64-65.
15. Es 55:9.
16. Es 1:18.
17. L&P 58:42.
18. Se Es 1:18.
19. Se Rom 3:23.
20. Se 3 Ne 9:22.
21. Se L&P 58:42.
22. Se Luk 8:48.
23. Se Moses 1:6.
24. Russell M. Nelson, »Fire gaver, som Jesus Kristus tilbyder jer«, Det Første Præsidentskabs julebudskab, 2. dec. 2018, broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.
25. Se Russell M. Nelson, »Why Have Faith Now? LDS President Russell M. Nelson Explains during Phoenix-Area Visits«, *Arizona Republic*, 10. feb. 2019, [azcentral.com](https://www.azcentral.com).
26. L&P 6:21.
27. Se Mosi 27:14.
28. Matt 1:23.
29. L&P 88:63.

Stor kærlighed til vor Faders børn

Kærlighed er den største egenskab og bevæggrund for de åndelige formål, vi fik til opgave at gå i gang med af vores elskede profet.

Mine kære brødre og søstre, dette er et unikt og væsentligt tidspunkt i historien. Vi er velsignede ved at leve i den sidste uddeling før Frelserens andet komme. I 1829, kort tid før indledningen af denne sidste uddeling, året før Kirken formelt blev organiseret, blev en elsket åbenbaring modtaget, der erklærede, at »et forunderligt værk« var ved »at tage sin begyndelse«. Denne åbenbaring fastsatte, at de, der ønskede at tjene Gud, kvalificerer sig til sådan tjeneste gennem »tro, håb,

næstekærlighed og kærlighed, med intet andet end Guds ære for øje«. ¹ Næstekærlighed, der er »Kristi rene kærlighed«, ² omfatter Guds evige kærlighed til alle sine børn. ³

Min hensigt denne formiddag er at understrege den vigtige rolle, den form for kærlighed har i missionering, tempeltjeneste og slægtshistorie samt religiøs efterlevelse, der er centreret om hjemmet og støttet af Kirken. Kærlighed til Frelseren og kærlighed til vores medmennesker ⁴ er den primære

egenskab og bevæggrund for omsorg og de åndelige formål,⁵ vi fik til opgave at gå i gang med af vores elskede profet, præsident Russell M. Nelson, i de tilpasninger, der blev bekendtgjort i 2018.

Missionsindsats for at indsamle det spredte Israel

Jeg lærte tidligt i mit liv om forholdet mellem missionering og kærlighed. Da jeg var 11 år gammel, modtog jeg en patriarkalsk velsignelse fra en patriark, der også var min bedstefar.⁶ I velsignelsen stod der blandt andet: »Jeg velsigner dig med stor kærlighed til dine medmennesker, for du skal kaldes til at udbrede evangeliet til hele verden ... til at vinde sjæle til Kristus.«⁷

Jeg forstod selv i så ung en alder, at når vi fortæller andre om evangeliet, er det baseret på en stor kærlighed til alle vor himmelske Faders børn.

Som de generalautoriteter, der fik til opgave at arbejde på *Forkynd mit evangelium* for 15 år siden, konkluderede vi, at egenskaben kærlighed var essentiel for missionering i vore dage, ligesom den altid havde været. Kapitel 6 om kristne, eller kristuslignende, egenskaber, herunder næstekærlighed og kærlighed, har altid været det mest populære kapitel blandt missionærerne.

Som Frelserens udsendinge føler de fleste missionærer den form for kærlighed, og når de gør det, bliver deres indsats velsignet. Når medlemmer får en forståelse af denne form for kærlighed, som er essentiel for at kunne hjælpe Herren i hans hensigt, vil Herrens værk blive fuldført.

Jeg havde det privilegium at have en lille rolle i et storslået eksempel på den form for kærlighed. Da jeg tjente som præsident for Stillehavsområdet, modtog jeg et opkald fra præsident R. Wayne Shute. Som ung var han på mission i Samoa. Senere vendte han tilbage

til Samoa som missionspræsident.⁸ Da han ringede til mig, var han præsident for templet i Apia i Samoa. Da han var missionspræsident, var der en ung missionær, ældste O. Vince Haleck, der nu er områdepræsident for Stillehavsområdet. Præsident Shute havde stor kærlighed til og respekt for Vince og hele familien Haleck. De fleste i familien var medlemmer af Kirken, men Vincens far, Otto Haleck, familiens patriark (af tysk og samoansk afstamning), var ikke medlem. Præsident Shute vidste, at jeg skulle til en stavskonference og andre møder i Amerikansk Samoa, og han spurgte mig, om jeg eventuelt ville overveje at bo hos Otto Haleck, så jeg måske kunne fortælle ham om evangeliet.

R. Wayne Shute

Min hustru, Mary, og jeg boede hos Otto og hans hustru, Dorothy, i deres smukke hjem. Ved morgenmaden kom jeg med et evangelisk budskab og opfordrede Otto til at mødes med missionærerne. Han var venlig, men bestemte, da han afviste min opfordring. Han sagde, at han var glad for, at mange i hans familie var sidste dages hellige. Men han indikerede kraftigt, at nogle af hans samoanske mors forfædre havde været nogle af de første kristne præster i Samoa, og han følte en stor loyalitet mod deres traditionelle kristne tro.⁹ Vi skiltes dog som gode venner.

Senere, da præsident Gordon B. Hinckley forberedte sig på at indvie templet i Suva på Fiji, fik han sin personlige sekretær, bror Don H. Staheli,¹⁰ til at ringe til mig i New Zealand for at foretage arrangementerne. Præsident Hinckley ville gerne flyve fra Fiji til Amerikansk Samoa for at møde de hellige. Et bestemt hotel, der var blevet brugt ved et tidligere besøg, blev foreslået.

Jeg spurgte, om jeg kunne lægge nogle andre planer. Bror Staheli sagde: »Du er områdepræsident, det vil være fint.«

Jeg ringede straks til præsident Shute og sagde til ham, at vi måske havde endnu en mulighed for åndeligt

at velsigne vores ven Otto Haleck. Denne gang ville missionæren være præsident Gordon B. Hinckley. Jeg spurgte, om han mente, at det ville være i orden for familien Haleck at have alle i præsident Hinckleys rejsefølge boende.¹¹ Præsident og søster Hinckley, deres datter Jane, og ældste og søster Jeffrey R. Holland var også en del af rejsefølget. Præsident Shute arbejdede sammen med familien og foretog alle arrangementerne.¹²

Da vi ankom fra Fiji efter indvielsen af templet, blev vi alle varmt modtaget.¹³ Den aften talte vi til tusindvis af samoanske medlemmer og tog derefter hen til familien Halecks boliger. Da vi samledes til morgenmad den næste morgen, var præsident Hinckley og Otto Haleck allerede blevet gode venner. Det interessante for mig var, at de havde stort set den samme samtale, som jeg havde haft med Otto mere end et år tidligere. Da Otto udtrykte sin beundring for vores kirke, men atter bekræftede sin pligt troskab overfor sin nuværende kirke, lagde præsident Hinckley sin hånd på Ottos skulder og sagde: »Otto, det er ikke godt nok. Du bør være medlem af Kirken. Det er Herrens kirke.« Man kunne bogstaveligt talt se det modstandsdygtige panser falde af Otto med en åbenhed over for det, som præsident Hinckley sagde.

Det var begyndelsen på yderligere missionærundervisning og en åndelig ydmyghed, der gjorde, at Otto Haleck blev døbt og bekræftet lidt over et år senere. Et år efter det, blev familien Haleck beseglet som en evig familie i templet.¹⁴

Det, der rørte mit hjerte ved hele denne utrolige historie, var den overvældende omsorgsfulde kærlighed, som præsident Shute viste mod sin tidligere missionær, ældste Vince Haleck, og hans ønske om at se hele familien Haleck forenet som en evig familie.¹⁵

Når det gælder om at indsamle Israel, må vi afstemme vores hjerte med den form for kærlighed og fjerne os fra følelsen af at gøre det af pligt¹⁶ eller skyld og bevæge os mod følelser som kærlighed og deltagelse i det

guddommelige makkerskab for at dele Frelserens budskab, tjenestegering og mission med verden.¹⁷

Som medlemmer kan vi vise vores kærlighed til Frelseren og til vores brødre og søstre over hele verden ved at komme med enkle opfordringer. Søndagens nye mødeplan er en storslået mulighed for medlemmer til at få succes med kærligt at invitere venner og bekendte til at komme og se og opleve, hvordan det er i kirken.¹⁸ Et åndeligt nadvermøde, forhåbentligt lige så helligt som det, ældste Jeffrey R. Holland beskrev i går, vil blive efterfulgt af et 50 minutter langt møde, der fokuserer på Det Nye Testamente og Frelseren eller relevante generalkonferencetaler, der også har fokus på Frelseren og hans lære.

Nogle af Hjælpeforeningens søstre har undret sig over, hvorfor de har fået til opgave at »indsamle« sammen med medlemmer af præstedømmets kворum. Det er der er grunde til, og præsident Nelson kom med mange af dem ved den seneste generalkonference. Han konkluderede: »Vi kan ganske enkelt ikke indsamle Israel uden jer.«¹⁹ I vore dage er vi velsignet med, at omkring 30 procent af vores fuldtidsmissionærer er søstre. Det giver yderligere incitament til, at Hjælpeforeningens søstre kærligt fortæller andre om evangeliet. Det, der er brug for, er en kærlig, omsorgsfuld, åndelig indsats fra os alle – mænd, kvinder, unge og børn – til at fortælle andre om Jesu Kristi evangelium. Hvis vi udviser kærlighed, venlighed og ydmyghed, er der mange, der vil tage imod vores indbydelse. De, der vælger ikke at tage imod vores indbydelse, vil stadig være vores venner.

Indsatsen for at indsamle Israel i tempeltjeneste og slægtshistorie

Kærlighed er også kernen i vores indsats med at indsamle Israel på den

R. Wayne Shutes store kærlighed til sin tidligere missionær, ældste O. Vincent Haleck, bidrog til at forene familien Haleck for evigt.

anden side af sløret i tempeltjeneste og slægtshistorie Når vi hører om de prøvelser og trængsler, som vores forfædre stod over for, bliver vores kærlighed til og påskønnelse af dem større. Vores indsats i form af tempeltjeneste og slægtshistorie er blevet styrket betydeligt af de nye tilpasninger i forhold til både søndagens mødeplan og de unges oprykning i klasser og kvorummer. Disse ændringer sørger for en tidligere og større opmærksomhed på at lære om vores forfædre og indsamle Israel på den anden side af sløret. Både tempeltjeneste og slægtshistorie er øget betydeligt.

Internettet er et magtfuldt redskab; hjemmet er nu vores primære slægtshistoriske center. Vores unge medlemmer er ekstremt dygtige til slægtsforskning og er åndeligt motiverede til at udføre dåb for deres forfædre, som de har lært at elske og påskønne. Siden ændringen, hvor mange 11-årige fik lov til at udføre dåb for de døde, har tempelpræsidenter over hele verden rapporteret om stærkt stigende besøg. En tempelpræsident siger, at »der har været en bemærkelsesværdig stigning i tempelbesøgende, der udfører dåb ... og at tilføjjelsen af 11-årige får flere familier til at komme ... Selv i deres [unge] alder, synes de at fornemme ærbødigheden i og hensigten med de ordinancer, de udfører. Det er vidunderligt at være vidne til!«²⁰

Jeg ved, at vores ledere i Primary og for de unge gør og fortsat vil gøre slægtshistorie og tempeltjeneste til et større indsatsområde. Hjælpeforeningens søstre og præstedømmets brødre kan kærligt hjælpe med at opfylde deres ansvar for selv at udføre tempeltjeneste og slægtshistorie og kan også hjælpe med at inspirere børn og unge til at indsamle Israel på den anden side af sløret. Det er især vigtigt i hjemmet og på sabbatten. Jeg lover, at når vores unge og familier kærligt udfører

ordinancer for forfædre, vil det styrke og beskytte dem i en verden, der bliver mere og mere ugudelig. Jeg bærer også personligt vidnesbyrd om, at præsident Russell M. Nelson har modtaget meget vigtige åbenbaringer angående templer og tempeltjeneste.

Forbered evige familier og enkeltpersoner på at bo sammen med Gud

Det nye fokus på hjemmecentreret studium og efterlevelse af evangeliet og de materialer, som Kirken stiller til rådighed, er en storartet mulighed for kærligt at forberede evige familier og enkeltpersoner på at møde og bo sammen med Gud.²¹

Når en mand og en kvinde bliver beseglet i templet, indgår de i ægteskabets hellige orden i den nye og evigtvarende pagt, i en præstedømmeorden.²² Sammen opnår de og modtager præstedømmevelsignelser og -kraft til at lede anliggender i deres familie. Kvinder og mænd har unikke roller som beskrevet i »Familien: En proklamation til verden«,²³ men deres forvaltning er af lige stor værdi og vigtighed.²⁴ De har den samme kraft til at modtage åbenbaring for deres familie. Når de arbejder sammen i kærlighed og retfærdighed, bliver deres beslutninger velsignet af himlen.

De, der søger at lære Herrens vilje at kende som enkeltpersoner og for deres familie, må stræbe efter retfærdighed, sagtmødighed, venlighed og kærlighed. Ydmyghed og kærlighed er kendetegn for dem, der søger Herrens vilje, især for deres familie.

At fuldkommengøre os selv, kvalificere os til pagternes velsignelser og forberede os på at møde Gud er individuelle ansvar. Vi må være selvhjulpne og ivrigt engageret i at gøre vores hjem til et ly for de storme, der er omkring os²⁵ og »en troens hellighed«. ²⁶ Forældre har et ansvar for kærligt at undervise deres børn. Hjem, der er fyldt med kærlighed, er en glæde, en fryd og bogstaveligt talt en himmel på jord.²⁷

Min mors yndlingssalme var »Der er skønhed her på jord«. ²⁸ Hver gang hun hørte den første sætning: »Der er skønhed her på jord i et kærligt hjem«, blev hun synligt rørt og fik tårer i øjnene. Som børn var vi klar over, at vi boede i den slags hjem; det var en af hendes højeste prioriteter.²⁹

Udover at opfordre til en kærlig atmosfære i hjemmet har præsident Nelson fokuseret på at begrænse brugen af medier, der forstyrrer vores hovedformål.³⁰ En tilpasning, der vil gavne næsten enhver familie, er at gøre internettet, de sociale medier og fjernsynet til en tjener i stedet for en distraktion eller endnu værre, en herre. Krigen om alles sjæle, men især børnenes, finder ofte sted i hjemmet. Som forældre må vi sikre, at medieindholdet er sundt, alderssvarende og i overensstemmelse med den kærlige atmosfære, som vi prøver at skabe.

Undervisningen i vores hjem må være tydelig og fængslende,³¹ men også åndelig, glad og fuld af kærlighed.

Jeg lover, at når vi fokuserer på vores kærlighed til Frelseren og hans forsoning, gør ham til midtpunktet

for vores bestræbelser på at indsamle Israel på begge sider af sløret, viser andre omsorg og hver især forbereder os på at møde Gud, vil modstanderens indflydelse mindskes, og glæden, fryden og freden ved evangeliet vil forøge den kristuslignende kærlighed i vores hjem.³² Jeg bærer vidnesbyrd om disse lærdomsmæssige løfter og bærer et sikkert vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans sonoffer på vores vegne. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 4:1, 5.
2. Moro 7:47.
3. Se »Kærlighed«, *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 118.
4. Se 5 Mos 6:5; Matt 22:36-40.
5. Se »Ansvar hos præsidentskaber i ældsternes kvorum og i Hjælpeforeningen for medlemsmissionering samt tempeltjeneste og slægtshistorie«, meddelelse, 6. okt. 2018.
6. Min bestefar var bemyndiget til at give en patriarkalsk velsignelse til sine børnebørn, der boede i andre stave. Jeg fik min, da jeg var 11 år, fordi han var syg, og man mente, at han måske snart ville gå bort.
7. Patriarkalsk velsignelse givet til Quentin L. Cook af patriark Crozier Kimball, 13. oktober 1951, Draper i Utah.
8. Præsident R. Wayne Shute tjente også sammen med sin hustru, Lorna, på adskillige andre missioner i Shanghai i Kina, Armenien, Singapore og Grækenland. Efter Lorna gik bort, giftede han sig med Rhea Mac Rosvall, og de tjente i missionen i Brisbane

- i Australien. Syv af hans ni børn har tjent på en fuldtidsmission, I to af de år, han tjente som missionspræsident i Samoa, tjente ældste John H. Groberg som missionspræsident i Tonga. De oplevelser, som de begge havde, er legendariske.
9. Otto Haleck var en lægmandsleder i Congregational Christian Church of Samoa, der har rødder fra London Missionary Society. Hans far var af tysk afstamning fra Dessau i Tyskland.
10. Præsident Don H. Staheli tjener for tiden som præsident for templet i Bountiful i Utah.
11. Præsident Gordon B. og søster Marjorie P. Hinckley og deres datter Jane Hinckley Dudley, ældste Jeffrey R. og søster Patricia T. Holland, ældste Quentin L. og søster Mary G. Cook og bror Don H. Staheli var alle til stede.
12. Ældste O. Vincent Haleck fortalte mig, at hans far inviterede Vince og hans bror David til at komme hjem fra udlandet for at inspicere huset og for at være der under præsident Hinckleys besøg. Ældste Haleck sagde, at hans far erklærede: »De kunne være engle, ved du nok.« Han sagde til sine sønner, at hvis han skulle have profeten boende, skulle huset være perfekt.
13. Præsident Hinckley blev modtaget af lederne af Amerikansk Samoa og mange tusinder samoanere på fodboldstadiet.
14. At forene familier gennem flittig missionering har været et gennemgående karaktertræk hos både det samoanske og andre polynesiske folk.
15. Præsident Shute var så elsket og påskønnet, at han blev inviteret til at tale til Otto Halecks begravelse i 2006.
16. »Sommetider tjener vi til at begynde med af pligt, men selv en sådan tjeneste kan føre til, at vi trækker på noget større ... til, at vi

tjener på »en langt bedre vej« (1 Kor 12:31)« (Joy D. Jones, »For ham«, *Liahona*, nov. 2018, s. 50-51).

17. Se Tad R. Callister, *The Infinite Atonement*, 2000, s. 5-8.
18. Kirkens medlemmer bør koordinere med missionærerne, når de indbyder folk.
19. Russell M. Nelson, »Søstres deltagelse i Israels indsamling«, *Liahona*, nov. 2018, s. 70.
20. Rapport fra præsident B. Jackson og søster Rosemary M. Wixom, tempelpræsidentpar i templet i Salt Lake City, til Primarys hovedpræsidentskab, mar. 2019. Præsident og søster Wixom sagde, at de »bestiller mere dåbstøj i størrelse XXXS for at efterkomme efterspørgslen!«
21. Se Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 6-8.
22. Se L&P 131:1-4.
23. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
24. »Enhver far er patriark for sin familie og enhver mor er matriark, jævnbyrdige i deres to forskellige roller som forældre« (James E. Faust, »Den profetiske røst«, *Stjernen*, juli 1996, s. 5).
25. Se L&P 45:26-27; 88:91.
26. Se Russell M. Nelson, »Bliv forbilledige sidste dages hellige«, *Liahona*, nov. 2018, s. 113.
27. Se »Hjemmet bliver Himlen lig«, *Salmer og sange*, nr. 192.
28. »Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190.
29. Hvis vi skal opnå den form for kærlighed, bør vejledningen i Lære og Pagter 121:41-42 være målet:
 »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed, ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen.«
 Uberettiget kritik af børn bør undgås. Det kræver vejledning, ikke kritik, at overvinde fejl og mangel på visdom. Synd kræver revselse (se L&P 1:25-27).
30. Se Russell M. Nelson, »Søstres deltagelse i Israels indsamling« s. 69; se også Russell M. Nelson, »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org.
31. På en måde er hjemmet ligesom en skole for alle alderstrin i ét klasselokale. Når man underviser den 11-årige, kan man ikke ignorere den 3-årige.
32. Se Joh 17:3; 2 Ne 31:20; Moro 7:47.

ÆLDSTE D. TODD CHRISTOFFERSON
De Tolv Apostles Kvorum

Forberedelse til Herrens tilbagekomst

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har på enestående vis fået kraft og myndighed til at udføre de nødvendige forberedelser til Herrens andet komme.

Om to uger fejrer vi påske. Opstandelsen bekræfter Jesu Kristi guddommelighed, og at Gud Faderen findes. Vores tanker vender sig til Frelseren, og vi tænker over »hans enestående liv, og over at hans store sonoffer rummer uendelig kraft.«¹ Jeg håber, at vi også tænker på hans snarlige tilbagekomst, hvor »han skal herske som Kongernes Konge og regere som Herrernes Herre.«²

For nogen tid siden deltog jeg i Buenos Aires i Argentina i en

konference med ledere fra en lang række trosretninger. Deres kærlighed til deres medmennesker var ikke til at tage fejl af. De ønskede inderligt at lette lidelser og hjælpe mennesker til at hæve sig over undertrykkelse og fattigdom. Jeg reflekterede over denne kirkes talrige humanitære projekter, herunder projekter i samarbejde med en række af de trosretninger, der var repræsenteret ved konferencen. Jeg følte dyb taknemlighed for gavmildheden hos medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

Hellige, som muliggør sådan kristuslignende tjeneste.

I det øjeblik bekræftede Helligånden to ting for mig. For det første at arbejdet med at imødekomme timelige behov er vitalt og må fortsætte. Det andet var uventet, men alligevel kraftigt og tydeligt. Det var dette: Ud over uselvisk tjeneste er det yderst vigtigt at forberede verden på Herren Jesu Kristi andet komme.

Når han kommer, vil undertrykkelse og uretfærdighed ikke blot mindskes; det vil høre op:

»Ulven skal også leve sammen med lammet, og panteren skal ligge sammen med kiddet, og kalven og den unge løve sammen med fedekvæget; og et lille barn skal lede dem ...

De skal ikke forvolde ondt eller ødelægge noget på hele mit hellige bjerg; for jorden skal være fuld af kundskab om Herren, ligesom vandene dækker havet.«³

Fattigdom og lidelse vil ikke blot mindskes; det vil forsvinde:

»De skal ikke sulte længere og ikke tørste længere, hverken solen eller nogen anden hede skal plage dem,

for Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne.«⁴

Selv smerten og sorgen ved død vil blive afskaffet:

»På den dag skal et barn ikke dø, førend det bliver gammel; og hans liv skal være som alderen på et træ;

og når han dør, skal han ikke sove, det vil sige i jorden, men skal blive forvandlet på et øjeblik og skal blive taget op, og hans hvile skal være herlig.«⁵

Så ja, lad os gøre alt, hvad vi kan for at lette lidelser og sorg nu, og lad os hellige os selv mere flittigt til de nødvendige forberedelser til den dag, hvor smerte og ondskab fuldstændig hører

op, hvor »Kristus personligt skal regere på jorden, og ... jorden skal blive fornyet og få sin paradisiske herlighed.«⁶ Det vil være en dag med forløsning og dom. Den tidligere anglikanske biskop i Durham, dr. N.T. Wright, har meget rammende beskrevet betydningen af Kristi forsoning, opstandelse og dom, idet han overvinder uretfærdighed og sætter alt på rette plads.

Han sagde: »Gud har fastsat en dag, hvor han vil få verden dømt retfærdigt af en mand, som han har udpeget – og han har forsikret alle derom ved at oprejse denne mand fra de døde. Kendsgerningerne om Jesus fra Nazaret og især om hans opstandelse fra de døde er grundlaget for visheden om, at verden ikke er tilfældig. Den er ikke ultimativt kaos; så når vi handler retfærdigt i nuet, gør vi det ikke blot for at holde modet oppe i et forsøg på at understøtte en bygning, der i sidste ende vil kollapse, eller lappe en bil sammen, som burde sendes til ophugning. Da Gud oprejste Jesus fra de døde, var det den mikrokosmiske begivenhed, hvori den ultimative makrokosmiske domsafsigelse blev sammenfattet i en nøddeskal, frøet ... til det ultimative håb. Gud erklærede på den mest overbevisende måde, man kan forestille sig, at Jesus fra Nazaret virkelig var Messias

... Det er historisk set den største ironi, at [Jesus] selv gennemgik en grusom og uretfærdig rettergang og kom til det sted, som symboliserede og samlede alle de myriader af historiens grusomheder og uretfærdigheder, for selv at bære det kaos, det mørke, den grusomhed og den uretfærdighed og for at fjerne dens kraft.«⁷

Da jeg var til den konference i Buenos Aires, som jeg nævnte tidligere, gjorde Ånden det klart for mig, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på enestående vis har fået kraft og myndighed til at udføre de nødvendige forberedelser til Herrens andet komme, ja, den blev faktisk genoprettet med det formål. Kan man noget andet sted finde et folk, som betragter den nuværende æra som den profeterede uddeling i »tidernes fylde«, hvor Gud har til hensigt at »sammenfatte alt i Kristus«?⁸ Hvis man ikke her finder et trossamfund, der er fast besluttet på at gøre det, der er nødvendigt, for at både levende og døde kan forberede sig til den dag, hvis man ikke her finder en organisation, der er villig til at afse ufattelige mængder af tid og midler til indsamlingen og forberedelsen af et pagtsfolk, som er rede til at modtage Herren, så finder man det ikke noget sted.

Herren talte til Kirken i 1831 og erklærede:

»Nøglerne til Guds rige er overdraget til menneskene på jorden, og derfra skal evangeliet rulle frem til jordens ender ...

Påkald Herren, for at hans rige må have fremgang på jorden, for at dens indbyggere må modtage det og være beredt på de dage, der skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned i himlen, iklædt sin herligheds glans, for at møde Guds rige, som er oprettet på jorden.«⁹

Hvad kan vi gøre nu for at forberede os til den dag? Vi kan forberede os selv som et folk, vi kan indsamle Herrens pagtsfolk, og vi kan være med til at indfri det løfte om frelse, »der blev givet til fædrene«, vores forfædre.¹⁰ Alt dette skal ske i væsentligt omfang, før Herren kommer igen.

For det første, og afgørende for Herrens tilbagekomst, er tilstedeværelsen på jorden af et folk, der er forberedt på at modtage ham ved hans komme. Han har udtalt, at de, som forbliver på jorden på den dag, »fra den mindste til den største ... bliver fyldt med kundskaben om Herren og ser med egne øjne og opløfter deres røst og [synger] med forenet røst ... denne nye sang, der lyder: Herren har bragt Zion tilbage ... Herren har samlet alt i ét. Herren har bragt Zion ned ovenfra. Herren har bragt Zion op nedefra.«¹¹

I gammel tid tog Gud den retfærdige by Zion til sig.¹² Som kontrast hertil vil et nyt Zion i de sidste dage modtage Herren ved hans tilbagekomst.¹³ Zion er de rene af hjertet, et folk af ét hjerte og ét sind, der lever i retfærdighed uden nogen fattige blandt sig.¹⁴ Profeten Joseph Smith har sagt: »Vi bør have opbygningen af Zion som vores største mål.«¹⁵ Vi opbygger Zion i vores hjem, menigheder, grene og stave

gennem enighed, gudfrygtighed og næstekærlighed.¹⁶

Vi må anerkende, at opbygningen af Zion sker i urolige tider – en »vredens dag, opbrændelsens dag, ødelæggelsens, grådens, sorgens og klagens dag; og som en hvirvelvind skal den komme over hele jordens overflade, siger Herren.«¹⁷. Indsamlingen til stave bliver således »som forsvar og som tilflugt fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal udøses over hele jorden.«¹⁸.

Ligesom i fordums tid mødes vi »ofte for at faste og for at bede og for at tale, den ene med den anden, om [vores] sjæls velfærd. Og ... for at nyde brød og [vand] til erindring om Herren Jesus.«¹⁹ Som præsident Russell M. Nelson forklarede ved sidste oktoberkonference: »Kirkens mål har længe været at hjælpe alle medlemmer til at øge deres tro på vor Herre Jesus Kristus og på hans forsoning, at hjælpe dem med at indgå og holde deres pagter med Gud og at styrke og besegle deres familie.«²⁰ Derfor lægger han vægt på betydningen af tempelpagter, at helligholde sabbatten og dagligt at nyde evangeliet centreret i hjemmet og støttet af en integreret studieplan i Kirken. Vi ønsker at kende til alt om Herren, og vi ønsker at kende Herren.²¹

Et bagvedliggende motiv for at opbygge Zion er at indsamle Herrens længe adspredte pagtsfolk.²² »Vi tror på den bogstavelige indsamling af Israel og på genrejsningen af de ti stammer.«²³ Alle, som vil omvende sig, tro på Kristus og blive døbt, er hans pagtsfolk.²⁴ Herren selv profeterede, at evangeliet ville blive forkyndt i hele verden, før han vender tilbage²⁵ »for at genrejse [sit] folk, som er af Israels hus«,²⁶ »og så skal enden komme.«²⁷ Jeremias' profeti er ved at blive opfyldt:

»Men der skal der komme dage, siger Herren, da man ikke mere siger:

»Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Egypten,«

men siger: »Så sandt Herren lever, som førte israelitterne op fra Nordens land og fra alle de lande, han fordrev dem til. Jeg vil føre dem tilbage til den jord, jeg gav deres fædre.«²⁸

Præsident Nelson har gentagne gange understreget, at Israels indsamling »er det vigtigste, der sker på jorden i dag. Intet andet kan måle sig i storhed, intet andet kan sammenlignes i vigtighed, intet andet kan sammenlignes i storslåethed. Og hvis I vælger det ... kan I være en stor del af det.«²⁹ De sidste dages hellige har altid været et missionerende folk. Hundre tusinder har taget imod missionskaldelser siden begyndelsen af genoprettelsen; titusinder tjener lige nu. Og som ældste Quentin L. Cook lige har sagt, kan vi *alle* deltage på enkle og naturlige måder, med kærlighed, indbyde andre til at gå i kirke med os, besøge os i vores hjem og blive en del af vores kreds. Udgivelsen af Mormons Bog var signalet på, at indsamlingen var begyndt.³⁰ Mormons Bog er i sig selv et redskab til at indsamle og omvende.

Afgørende for forberedelsen til det andet komme er også den store forløsende indsats for vores forfædre. Herren lovede at sende profeten Elias

før det andet komme, Herrens »store og frygtelige« dag,³¹ for at »åbenbare præstedømmet« og »i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene.«³² Profeten Elias kom som lovet. Datoen var den 3. april 1836; stedet var templet i Kirtland. På det sted og på det tidspunkt overdrog han virkelig det lovede præstedømme, nøglerne til forløsning af de døde og foreningen af ægtemænd, hustruer og familier på tværs af alle slægtled i tid og i al evighed.³³ Uden dette ville formålet med skabelsen være forpurret og i den forstand ville jorden være blevet forbandet eller »lagt fuldstændig øde.«³⁴

Ved foredraget for unge forud for indvielsen af templet i Rom var der hundredvis af drenge og piger til stede, som viste præsident Nelson de kort, de havde forberedt med navne på deres forfædre. De var parate til at træde ind i templet for at udføre stedfortrædende dåb for disse forfædre, så snart det åbnede. Det var et yderst tilfredsstillende øjeblik, men dog kun ét eksempel på den stigende indsats for at etablere Zion hos de generationer, der er gået forud.

Mens vi stræber efter at være flittige til at opbygge Zion, herunder vores andel i at indsamle Herrens udvalgte og forløsningen af de døde, bør vi

standse op for at erindre, at det er Herrens værk, og at han gør det. Han er vingårdens Herre, og vi er hans tjenere. Han byder os arbejde i vingården med hele vores styrke denne »sidste gang«, og han arbejder sammen med os.³⁵ Det er måske mere korrekt at sige, at han tillader os at arbejde sammen med ham. Som Paulus sagde: »Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav vækst.«³⁶ Det er ham, der fremskynder sit værk, når tiden er inde.³⁷ Ved at anvende vores indrømmet ufuldkomne indsats – vores »små midler« – frembringer Herren store ting.³⁸

Denne store og sidste uddeling vokser stabilt op frem mod sit klimaks – Zion på jorden, der skal sammensluttes med Zion fra oven ved Frelserens herlige tilbagekomst. Jesu Kristi Kirke er bemyndiget til at forberede – og forbereder – verden til den dag. Og lad os derfor denne påske virkelig fejre Jesu Kristi opstandelse og alt, hvad den varsler: Hans tilbagekomst for at regere i tusind år med fred, retfærdig dom og fuldkommen retfærdighed for alle, udødelighed for alle, der nogensinde har levet på jorden, og løftet om evigt liv. Kristi opstandelse er den

ultimative forsikring om, at alt vil blive bragt i orden. Lad os være virksomme i opbygningen af Zion for at fremskynde den dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, maj 2017, forsidens inderside.
2. »Den levende Kristus«.
3. 2 Ne 21:6, 9; se også Es 11:6, 9.
4. Åb 7:16-17.
5. L&P 101:30-31.
6. TA 1:10.
7. N.T. Wright, »Full of the Knowledge of the Lord«, en morgenprædiken, Durham, England, 30. mar. 2016, ntwrightpage.com.
8. Ef 1:10.
9. L&P 65:2, 5.
10. L&P 2:2.
11. L&P 84:98-100.
12. Beretningen i skriften siger ganske enkelt, at »det skete, at Zion ikke var mere, for Gud tog den op i sit eget skød« (Moses 7:69).
13. Gud erklærede: »Og retfærdighed vil jeg sende ned fra himlen; og sandhed vil jeg sende frem af jorden for at vidne om min Enbårne, hans opstandelse fra de døde, ja, og også alle menneskers opstandelse; og retfærdighed og sandhed vil jeg lade skylle hen over jorden som med en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig by, så mit folk kan binde op om deres lænder og se hen til tiden for mit komme; for dér skal min bolig være, og den skal hedde

Zion, et nyt Jerusalem ... og i et tidsrum af et tusind år skal jorden hvile« (Moses 7:62, 64).

14. Se L&P 97:21; Moses 7:18.

15. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 184.

16. Se D. Todd Christofferson, »Kom til Zion«, *Liahona*, nov. 2008, s. 37-40.

17. L&P 112:24.

18. L&P 115:6.

19. Moro 6:5-6; se også Alma 6:5-6; 4 Ne 1:12.

20. Russell M. Nelson, »Indledende bemærkninger«, *Liahona*, nov. 2018, s. 7.

21. Se Jer 31:34; Joh 17:3; L&P 84:98.

22. En for en bliver de udvalgte indsamlet til Zions stave, »de steder, [Gud] har udpeget« (L&P 109:39; se også L&P 124:36).

23. TA 1:10.

24. Se 2 Ne 30:2.

25. Se JS-M 1:31.

26. L&P 39:11.

27. JS-M 1:31.

28. Jer 16:14-15; se også Jer 23:7-8.

29. Russell M. Nelson, »Zions ungdom«, verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018, HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org; se også Russell M. Nelson, »Remnants Gathered, Covenants Fulfilled«, red. Paul Y. Hoskisson, *Sperry Symposium Classics: The Old Testament*, 2005, s. 1-17.

30. Se 3 Ne 21:1-7.

31. Mal 3:23.

32. L&P 2:1-2.

33. Se L&P 110.

34. L&P 2:3; se også Mal 3:24.

35. Se Jakob 5:71-72.

36. 1 Kor 3:6.

37. Se L&P 88:73.

38. Se 1 Ne 16:29.

TAD R. CALLISTER
Afløst for nylig som Søndagsskolens hovedpræsident

Jesu Kristi forsoning

Frelserens forsoning er ikke kun uendelig i omfang, men også tilpasset den enkelte.

På denne tid af året glæder vi os især over Frelserens forsoning og reflekterer over den. Det er i sandhed den mest guddommelige, bevidsthedsudvidende og inderlige lære, som denne verden eller dette univers nogensinde har kendt. Det er den, der giver vores liv håb og formål.

Men hvad er Jesu Kristi forsoning? På en måde er den en række af guddommelige begivenheder, der begyndte i Getsemane have, fortsatte på korset og kulminerede med Frelserens opstandelse fra graven. Den er motiveret af en ubegribelig kærlighed til os alle. Den krævede en person, der var syndfri, der havde uendelig magt over elementerne – selv døden, en der besad en grænseløs evne til at lide konsekvenserne af alle vores synder og lidelser, og som virkelig steg ned under det alt sammen.¹ Dette var Jesu Kristi mission, dette var hans forsoning.

Men hvad var formålet med den? Det var at gøre det muligt for os at vende tilbage til Guds nærhed, blive mere som ham og få en fylde af glæde. Det blev gjort ved at overvinde fire hindringer:

1. Fysisk død
2. Åndelig død forårsaget af Adam og af vores synder

3. Vores trængsler og skrøbeligheder
4. Vores svagheder og ufuldkommenheder

Men hvordan kan Frelseren udføre dette uden at bryde retfærdighedens love?

Forestil jer et øjeblik, at en mand, der overvejer et spændende frit fald, tager en forhatet beslutning og hopper spontant ud fra et lille fly. Da han har gjort det, går det hurtigt op for ham, hvor tåbelig hans handling er. Han vil gerne lande sikkert, men der er en forhindring: Tyngdeloven. Han bevæger sine arme med en forbløffende hastighed i håbet om at kunne flyve, men forgæves. Han anbringer sin krop i en vandret eller svævende position for at sænke farten,

Når vi synder, har Frelseren sørget for en åndelig faldskærm til os gennem sin forsoning.

men tyngdeloven er ubønhørlig og ubarmhjertig. Han prøver at overtale denne grundlæggende naturlov: »Det var en fejltagelse. Jeg gør det aldrig mere.« Men hans bønner falder for døve øren. Tyngdeloven kender ikke til medfølelse, den gør ingen undtagelser. Men heldigvis føler manden pludselig noget på sin ryg. Da hans ven i flyet fornemmede den tåbelige handling, havde han anbragt en faldskærm der, lige før han hoppede. Han finder udløsningsnoren og trækker i den. Lettet svæver han sikkert ned på jorden. Man kan spørge: »Blev tyngdeloven overtrådt, eller virkede faldskærmen inden for den lov og kunne sørge for en sikker landing?«

Når vi synder, er vi ligesom den tåbelige mand, der sprang ud fra flyet. Uanset hvad vi laver på egen hånd, er der kun et styrt i vente. Vi er underlagt retfærdighedens lov, som er lige så nøjeregnende og utilgivelig som tyngdeloven. Vi kan kun blive frelst, fordi Frelseren gennem sin forsoning barmhjertigt sørger for en slags åndelig faldskærm. Hvis vi har tro på Jesus Kristus og omvender os (hvilket vil sige, at vi gør vores del og trækker i udløsningsnoren), så frigives Frelserens beskyttende kræfter på vores vegne, og vi kan lande åndeligt uskadte.

Dette er dog kun muligt, fordi Frelseren overvandt de fire hindringer, der kan hindre vores åndelige udvikling.

1. Døden. Han overvandt døden gennem sin herlige opstandelse. Apostlen Paulus har sagt: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.«²

2. Synd. Frelseren overvandt synd og skyld for alle dem, der omvender sig. Så dyb og omfattende er hans rensende kraft, at Esajas lovede: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne.«³

Jeg har lejlighedsvist mødt gode hellige, der har haft problemer med at tilgive sig selv, som uskyldigt, men ukorrekt, har lagt begrænsninger på Frelserens forløsende magt. De har uforvarende omdannet en uendelig forsoning til en begrænset, der på en eller anden måde kommer til kort over for netop deres synd eller svaghed. Men det er en uendelig forsoning, fordi den omfatter og favner alle synder og svagheder, såvel som ethvert misbrug eller enhver smerte andre forårsager.

Truman G. Madsen kom med disse trøstende ord:

»Hvis der er nogle af jer, der er blevet narret til den opfattelse, at I er kommet for langt væk ... at I har fået syndens gift, der gør det umuligt nogensinde igen at blive det, I kunne have været – så hør på mig.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at I ikke kan synke dybere, end Jesu Kristi lys og gennemgribende intelligens kan nå. Jeg bærer vidnesbyrd om, at så længe der er en gnist af vilje til at omvende sig og række ud, så *er han der*. Han steg ikke kun ned *til* jeres tilstand. Han steg ned *under* den, »så han kunne være i alt og gennem alt, sandhedens lys« (L&P 88:6).⁴

En grund til, det er så væsentligt at forstå Frelserens forsoning og dens uendelige konsekvenser, er, at der med større forståelse følger et større ønske om at tilgive os selv og andre.

Selv om vi måske tror på Kristi rensende kraft, rejser dette spørgsmål sig ofte: »Hvordan ved jeg, om jeg har fået tilgivelse for mine synder?« Hvis vi mærker Ånden, så er det vores vidnesbyrd om, at vi har fået tilgivelse, eller at den rensende proces er ved at finde sted. Præsident Henry B. Eyring har sagt: »Hvis I har fornemmet Helligåndens påvirkning ... kan I se det som et bevis for, at forsoningen er virksom i jeres liv.«⁵

Nogle spørger: »Jamen, hvis jeg er blevet tilgivet, hvorfor føler jeg så stadig skyld?« Måske skal mindet om den skyldfølelse i Guds barmhjertighed fungere som et slags åndeligt »stopsignal«, der i det mindste i et stykke tid hylér, når vi møder flere fristelser: »Gå ikke ned ad den vej. Du kender den smerte, som den bringer.« I den forstand tjener den som en beskyttelse, ikke en straf.

Er det muligt at huske vores synder og stadig være fri for skyldfølelse?

Alma huskede sine synder, selv år efter han havde omvendt sig. Men da han råbte til Jesus om barmhjertighed, sagde han: »Jeg [kunne] ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder.«⁶

Hvordan kunne han huske sine synder, men ikke føle smerte eller skyld? Fordi når vi omvender os, bliver vi »født af Gud.«⁷ Vi bliver, som der står i skrifterne, »nye skabninger«⁸ i Kristus.

Med fuldkommen ærlighed kan vi nu sige: »Jeg er ikke den mand eller kvinde, der begik disse tidligere synder. Jeg er nu et nyt og forandret væsen.«

3. Trængsler og skrøbeligheder.

Alma profeterede, at Kristus »skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art«. Hvorfor? »Så hans indre kan fyldes med barmhjertighed ... så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.«⁹

Hvordan opnår han dette? Somme tider fjerner han trængsler, somme tider styrker han os til at udholde dem, og somme tider giver han os et evigt perspektiv, så vi bedre kan forstå deres midlertidige natur. Da Joseph Smith havde vansmægtet i fængslet i Liberty i omtrent to måneder, råbte han til sidst: »O Gud, hvor er du?«¹⁰ I stedet for straks at give lindring, svarede Gud: »Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal

kun vare et øjeblik, og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje.«¹¹

Joseph forstod nu, at denne bitre erfaring blot var en prik i det evige spektrum. Med dette udvidede perspektiv skrev han fra den selvsamme fængselscelle til de hellige: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse.«¹² Takket være Frelserens forsoning kan vi have et evigt perspektiv, der giver vores prøvelser mening og et håb om lindring for os.

4. Svagheder og ufuldkommenheder. Takket være sin forsoning har Frelseren en magtfuld kraft, der somme tider omtales som nåde,¹³ der kan hjælpe os til at overvinde vores svagheder og ufuldkommenheder og således bistå os i vores stræben efter at blive mere som ham.

Moroni sagde således: »Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham ... så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus.«¹⁴ Der lader til at være mindst to kanaler eller midler, hvorpå vi kan benytte os af denne magtfulde kraft, der kan forfine os, ja tilmed fuldkommengøre os.

For det første de frelsende ordnan- cer. I skrifterne står der: »Guddommelig- heds kraft [tilkændegives] i dets ordnan- cer.«¹⁵ Somme tider kan vi komme til at tænke på ordnan- cer som en tjekliste, at de er nødvendige for ophøjelse, men i virkeligheden udløser hver eneste en guddommelig kraft, der hjælper os til at blive mere som Kristus. For eksempel:

- Når vi bliver døbt og modtager Helligåndsgaven, bliver vi gjort rene – og bliver derved mere hellige ligesom Gud.

- Desuden kan vores sind, gennem Helligånden, blive oplyst og vores hjerte blødgjort, så vi kan tænke og føle mere som ham.
- Og når vi besegles som ægtefæller, arver vi retten til »troner, riger, fyrstendømmer og magter«¹⁶ som gaver fra Gud.

Endnu en kanal for denne magtfulde kraft er Åndens gaver. Takket være Kristi forsoning er vi berettigede til at modtage Helligåndsgaven og dens dertil hørende åndelige gaver. Disse gaver er guddommelige egenskaber, så derfor bliver vi, hver gang vi opnår en af Åndens gaver, mere ligesom Gud. Det er utvivlsomt derfor, at skrifterne i flere tilfælde indskærper os at søge disse gaver.¹⁷

Præsident George Q. Cannon sagde: »Ingen mand bør sige: »Dette kan jeg ikke gøre noget ved, det ligger i min natur.« Det retfærdiggøres ikke af den årsag, at Gud har lovet at ... give gaver, der kan udrydde [vores svagheder] ... Hvis nogen af os er ufuldkomne, så er det vores pligt at bede om den gave, der kan fuldkommengøre os.«¹⁸

Kort sagt giver Frelserens forsoning os liv i stedet for død, »hovedpynt i stedet for aske«,¹⁹ helbredelse i stedet for skade og fuldkommenhed i stedet for svaghed. Det er himlens modgift mod denne verdens hindringer og kampe.

I sin sidste uge i jordelivet sagde Frelseren: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«²⁰ Eftersom Frelseren udførte sin forsoning, er der ingen

udefrakommende kraft, begivenhed eller person, ingen synd, død eller skilsmisse, der kan forhindre os i at opnå ophøjelse, forudsat vi holder Guds bud. Med den viden kan vi trænge os fremad med glæde og absolut forvisning om, at Gud er med os i denne himmelske stræben.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Frelserens forsoning ikke kun er uendelig i omfang, men også er tilpasset den enkelte, at den ikke kun kan få os tilbage til Guds nærhed, men også kan gøre os i stand til at blive som ham – det overordnede mål for Kristi forsoning. Om dette bærer jeg mit taknemmelige og sikre vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 88:6.
2. 1 Kor 15:20-22.
3. Es 1:18.
4. Truman G. Madsen, *Christ and the Inner Life*, 1978, s. 14.
5. Henry B. Eyring, »Gifts of the Spirit for Hard Times«, *Ensign*, juni 2007, s. 23.
6. Alma 36:19; se også Alma 36:20-21.
7. Alma 36:23; se også Alma 36:24-26.
8. Mosi 27:26.
9. Alma 7:11-12.
10. L&P 121:1.
11. L&P 121:7-8.
12. L&P 123:17.
13. Se Bible Dictionary, »Grace«; se også Guide til skrifterne, »Nåde«, scriptures. ChurchofJesusChrist.org.
14. Moro 10:32.
15. L&P 84:20.
16. L&P 132:19.
17. Se 1 Kor 12:31; Moro 10:30; L&P 46:8.
18. George Q. Cannon, »Søg åndelige gaver«, *Liahona*, apr. 2016, s. 80.
19. Es 61:3.
20. Joh 16:33.

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

»Kom så og følg mig«

Jesus Kristus opfordrer os til at tage pagtsstien hjem til vore himmelske Forældre og være sammen med dem, vi elsker.

Mine elskede brødre og søstre, min hustru, Wendy, og jeg fryder os over at være sammen med jer denne sabbatsmorgen. Der er sket meget siden vores sidste generalkonference. Der er blevet indviet nye templer i Concepción i Chile, Barranquilla i Colombia og Rom i Italien. Vi har oplevet en rig udgydelse af Ånden ved disse hellige begivenheder.

Jeg lykønsker de mange kvinder (og mænd), der for nyligt har læst Mormons Bog igennem og fundet glæde og skjulte skatte. Jeg bliver inspireret af tilbagemeldingerne om mirakler, der har fundet sted.

Jeg fryder mig over de 11-årige drenge, der nu som diakoner værdigt omdeler nadveren hver søndag. De tager til templet med vores 11-årige unge piger, der ivrigt lærer og tjener som bikubepiger. Både de unge mænd og de unge piger forkynder evangeliets sandheder med tydelighed og overbevisning.

Jeg glæder mig med børnene og de unge, der hjælper med at undervise om evangeliet i deres hjem, når de arbejder sammen med deres forældre om at følge den hjemmeorienterede, kirkestøttede læseplan.

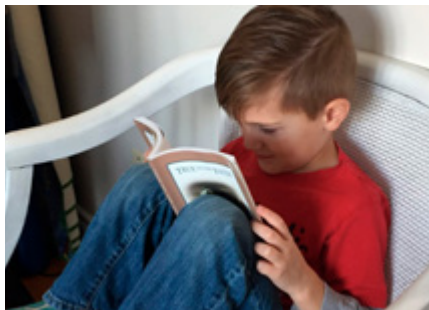
Vi har modtaget dette fotografi af den fireårige Blake, der tidligt en lørdag

morgen greb en kirkebog og sagde: »Jeg har brug for næring til min ånd!«

Blake, vi fryder os over dig og andre, der vælger at nærme deres sjæl ved at tage for sig af sandhederne i Jesu Kristi gengivne evangelium. Og vi glæder os over at vide, at mange modtager Guds kraft i deres liv, når de tilbeder og tjener i templet.

Som mange af jer ved, var vores familie igennem en kærlig afsked for tre måneder siden, da vores datter Wendy forlod dette jordiske liv. I de sidste dage inden hun tabte kampen mod kræft, blev jeg velsignet med muligheden for at få vores far og datter-farvelsnaak.

Jeg holdt hende i hånden og fortalte, hvor højt jeg elskede hende, og hvor taknemmelig jeg var for at være hendes

Fireårige Blake, som havde brug for »næring til min ånd«

far. Jeg sagde: »Du giftede dig i templet og ærede trofast dine pagter. Du og din mand har budt syv børn velkommen i jeres hjem og opdraget dem til at være Jesu Kristi hengivne disciple, tapre medlemmer af Kirken og gode samfundsstøtter. Og de har valgt ægtefæller af samme kaliber. Din far er meget, meget stolt af dig. Du har givet mig så stor glæde!«

Hun svarede sagte: »Tak, far.«

Det var en kærlig og tårevædet stund for os. I hendes 67 år havde vi arbejdet, sunget og ofte stået på ski sammen. Men den aften talte vi om de ting, der betyder mest, som pagter, ordinancer, lydighed, tro, familie, troskab, kærlighed og evigt liv.

Vi savner virkelig vores datter. Men takket være Jesu Kristi gengivne evangelium behøver vi ikke at bekymre os for hende. Når vi fortsætter med at ære vores pagter med Gud, lever vi i forventning om, at vi kan være sammen med hende igen. I mellemtiden tjener vi Herren her, og hun tjener ham der – i paradiset.¹

Faktisk besøgte min hustru og jeg paradiset tidligere på året – altså Paradise i Californien. Det faldt således, at vores planlagte besøg der fandt sted mindre end 40 timer efter, vores datter havde forladt denne verden. Vi blev sammen med ældste Kevin W. Pearson og hans hustru, June, styrket af de hellige i Chico Stav i Californien. Vi så deres store tro, deres omsorg og de mirakler, der fandt sted selv midt i de ødelæggende tab, de havde lidt på grund af den mest voldsomme skovbrand i Californiens historie.

Mens vi var der, talte vi med en ung politibetjent, John, der var en af de mange tapre, der var en del af redningsmandskabet. Han huskede det tykke mørke, der var faldet over Paradise den 8. november 2018, da flammer og gløder rasede igennem byen og fortærede

bygninger og ejendele som en svøbe, der ikke efterlod andet end askedynger og nøgne skorstene.

I 15 timer kørte John gennem det uigennemtrængelige mørke, der var stribet af truende gløder, mens han hjalp den ene person efter den anden, familie efter familie med at komme i sikkerhed – alt sammen med fare for sit eget liv. Og under denne opslidende ildprøve var det, der optog John mest, dette spørgsmål: »Hvor er min familie?« Efter mange lange forfærdeligt angstfyldte timer fandt han endelig ud af, at de var kommet i sikkerhed.

Beretningen om Johns bekymring for sin familie har ansporet mig til i dag at tale til dem af jer, der måske også, når livet nærmer sig sin slutning, spørger: »Hvor er min familie?« Når den dag kommer, hvor I skal afslutte

Ved et besøg i Paradise i Californien så præsident Nelson stor tro, omsorg og mirakler.

jeres jordiske prøvestand og træde ind i åndeverdenen, vil I komme til at stå ansigt til ansigt med det hjerteskerende spørgsmål: »Hvor er min familie?«

Jesus Kristus lærer os om vejen tilbage til vores evige hjem. Han forstår vor himmelske Faders plan om evig udvikling, bedre end nogen af os gør. Han er jo trods alt hovedhjørnestenen i det hele. Han er vor Forløser, vor Helbreder og vor Frelser.

Lige siden Adam og Eva blev fordrevet fra Edens have, har Jesus Kristus selv rakt sin mægtige arm ud for at hjælpe alle, der vælger at følge ham. Skrifterne beretter igen og igen, at trods menneskehedens forskellige slags synder, er hans arm stadig udrakt.²

Ånden i os alle længes naturligt efter, at familiekærligheden skal vare for evigt. Kærlighedssange foreviger et hult håb om, at kærlighed er alt man behøver, hvis man vil være sammen for evigt. Og nogle tror fejlagtigt, at tro på Jesu Kristi opstandelse udgør et løfte om, at alle mennesker vil være sammen med deres kære efter døden.

Sandheden er, at Frelseren selv har gjort det meget klart, at selvom hans opstandelse sikrer, at alle mennesker, der nogensinde har levet, vitterligt vil opstå og leve for evigt,³ så kræves der meget mere, hvis vi ønsker at opnå det store privilegium ophøjelse. Frelse er et

personligt anliggende, men ophøjelse er et anliggende for familien.

Lyt til disse ord, som Herren Jesus Kristus talte til sin profet: »Alle pagter, aftaler, overenskomster, forpligtelser, eder, løfter, handlinger, forbindelser, foreninger eller forhåbninger, som ikke bliver stiftet og indgået og beseglet ved forjættelsens hellige Ånd ... har ingen virkning, gyldighed eller kraft i og efter opstandelsen fra de døde; for alle kontrakter, der ikke er indgået med dette sigte, ophører, når mennesker er døde.«⁴

Så hvad kræver det af en familie at blive ophøjet for evigt? Vi kvalificerer os til *det* privilegium ved at indgå pagter med Gud, holde disse pagter og modtage vigtige ordinancer.

Dette har været gældende siden tidernes morgen. Adam og Eva, Noa og hans hustru, Abraham og Sara, Lehi og Sarija og alle andre hengivne Jesu Kristi disciple har – siden verden blev skabt – indgået de *samme* pagter med Gud. De har modtaget de *samme* ordinancer, som vi som medlemmer af Herrens genoprettede kirke i dag har indgået: De pagter, som vi modtog ved dåben og i templet.

Frelseren indbyder alle til at følge sig i dåbens vande og med tiden indgå yderligere pagter med Gud i templet og modtage og være trofaste mod disse øvrige essentielle ordinancer. Alt dette

er påkrævet, hvis vi ønsker at blive ophøjet med vores familie og Gud for evigt.

Det skærer mig i hjertet, at så mange mennesker, som jeg elsker, som jeg beundrer, og som jeg respekterer, afviser hans invitation. De ignorerer Jesu Kristi inderlige opfordring, når han bedende siger: »Kom så og følg mig.«⁵

Jeg forstår godt, hvorfor Gud græder.⁶ Jeg græder også over sådanne venner og slægtninge. De er vidunderlige mænd og kvinder, der er hengivne mod deres familie og samfundsansvar. De giver gavmildt af deres tid, energi og ressourcer. Og verden er bedre på grund af deres indsats. Men de har valgt *ikke* at indgå pagter med Gud. De har ikke modtaget de ordinancer, der vil ophøje dem med deres familie og binde dem sammen for evigt.⁷

Hvor ville jeg ønske, at jeg kunne tale med dem og opfordre dem til

alvorligt at overveje Herrens love, der åbner for muligheder. Jeg har tænkt over, hvad jeg mon kunne sige, så de kunne føle, hvor meget Frelseren elsker dem og vide, hvor meget jeg elsker dem, og forstå, hvordan kvinder og mænd, der holder pagter, kan modtage »en fylde af glæde.«⁸

De er nødt til at forstå, at selvom der er en plads for dem herefter – med vidunderlige mænd og kvinder, der også vælger *ikke* at indgå pagter med Gud – så er det *ikke* det sted, hvor familier vil blive forenet og givet det privilegium at leve og udvikle sig for evigt. Det er *ikke* det rige, hvor de vil opleve en fylde af glæde – af aldrig ophørende udvikling og lykke.⁹ Disse fuldendte velsignelser kan kun opnås ved at bo i en ophøjet celestial herlighed med Gud, vor evige Fader, hans Søn, Jesus Kristus, og vores vidunderlige, værdige og kvalificerede familiemedlemmer.

Til mine tilbageholdende venner vil jeg gerne sige:

»I dette liv har I aldrig stillet jer tilfreds med noget mindre end det bedste. Og alligevel, når I afviser at tage Jesu Kristi gengivne evangelium helt til jer, så går I kun efter det næstbedste.

Frelseren sagde: »I min faders hus er der mange boliger.«¹⁰ Men vælger I *ikke* at indgå pagter med Gud, så lader I jer nøje med et noget mere beskedent tag over hovedet i al evighed.«

Jeg beder indtrængende mine forbeholdne venner og siger:

»Udøs jeres hjerte for Gud. Spørg ham, om disse ting er sande. Tag jer tid til at studere hans ord. Studér rigtigt! Hvis I virkelig elsker jeres familie, og hvis I ønsker at blive ophøjet med dem i al evighed, så betal prisen nu – ved oprigtigt studium og inderlig bøn – for at kende disse sandheder og holde fast i dem.

Er I ikke sikre på, om I overhovedet tror på Gud, så begynd der. Forstå, at man i mangel på erfaringer med Gud kan tvivle på eksistensen af Gud. Så sæt jer i en position, hvor I begynder at få erfaringer med ham. Ydmyg jer. Bed om at få øjne til at se Guds hånd i jeres liv og i verden omkring jer. Bed ham om at fortælle jer, om han vitterligt er der – om han kender jer. Spørg ham, hvad han mener om jer. Og lyt så.«

En af mine kære venner havde haft ret begrænsede erfaringer med Gud. Men han længtes efter at være sammen med sin afdøde hustru. Så han bad mig om at hjælpe. Jeg opfordrede ham til at mødes med vores missionærer for at forstå Kristi lære og lære om evangeliets pagter, ordinancer og velsignelser.

Det gjorde han. Men han følte, at den kurs, de anviste, ville kræve for mange ændringer i hans liv. Han sagde: »De bud og pagter er bare for svære for mig. Desuden kan jeg

Mødet søndag eftermiddag

PRÆSIDENT DALLIN H. OAKS
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

umuligt betale tiende, og jeg har ikke tid til at tjene i Kirken.« Så sagde han til mig: »Når jeg dør engang, så udfør de nødvendige tempelordinancer for min hustru og mig, så vi kan være sammen igen.«

Jeg er heldigvis ikke denne mands dommer. Men jeg tvivler på virkekraften i stedfortrædende arbejde for en mand, der havde muligheden for at blive døbt i dette liv – for at blive ordineret i præstedømmet og modtage templets velsignelser, mens han var her på jorden – men traf et bevidst valg om at afvise den vej.

Mine kære brødre og søstre, Jesus Kristus opfordrer os til at tage pagtsstien hjem til vore himmelske Forældre og være sammen med dem, vi elsker. Han indbyder os: »Kom så og følg mig!«

Nu vil jeg som præsident for hans kirke trygle jer, der har distanceret sig fra Kirken, og jer, der endnu ikke rigtigt har søgt efter at vide, at Frelsens kirke er blevet genoprettet. Gør den åndelige indsats for at finde ud af det for jer selv, og gør det venligst nu. Tiden er ved at rinde ud.

Jeg vidner om, at Gud lever! Jesus er Kristus. Hans kirke og fylden i hans evangelium er blevet genoprettet for at velsigne os med glæde, her på jorden og herefter. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Alma 40:12-14.
2. Se Jer 27:5; Matt 23:37; Luk 13:34; Alma 5:33; 3 Ne 9:14.
3. Opstandelsen kommer til alle på grund af Kristi sejr over døden (se Alma 11:41-45; 40; L&P 76; Moses 7:62).
4. L&P 132:7.
5. Luk 18:22.
6. Se Joh 11:35; Moses 7:28-29.
7. Se L&P 76:50-70.
8. L&P 138:17.
9. Se Mosi 2:41; Alma 28:12.
10. Joh 14:2.

Renset ved omvendelse

Takket være Guds plan og Jesu Kristi forsoning kan vi blive rensede ved omvendelsesprocessen.

I jordelivet er vi underlagt menneskers love og Guds love. Jeg har haft den usædvanlige oplevelse at dømme alvorlige overtrædelser under begge disse love, tidligere som dommer i Utahs højesteret og nu som medlem af Det Første Præsidentskab. Den kontrast, jeg har set mellem menneskers love og Guds love, har øget min påskønnelse af, hvor virkelig og kraftfuld Jesu Kristi forsoning er. Under menneskers love kan en person, der er skyldig i de mest alvorlige forbrydelser, blive dømt til livstid i fængsel uden mulighed for prøveløsladelse. Men det er anderledes i en kærlig himmelsk Faders barmhjertige plan. Jeg har set, at de samme alvorlige synder kan tilgives i jordelivet takket være vor Frelsers sonoffer

for synderne hos »alle dem, der har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (2 Ne 2:7). Kristus forløser, og hans forsoning er virkelig.

Vor Frelsers kærlige medfølelse udtrykkes i den storslåede salme, koret netop har fremført.

Kald kun på Herren, altid han svarer, selvom i mørket du vandrer om. Hans arm dig finder, din nød forsvinder, når han til dig siger: »Kom.«¹

Jesu Kristi sonoffer åbner døren, »for at alle mennesker kunne omvende sig og komme til ham« (L&P 18:11; se også Mark 3:28; 1 Ne 10:18; Alma 34:8, 16). Almas Bog beretter om omvendelse og tilgivelse, selv for dem der

Adam: »Lær derfor dine børn, at alle mennesker overalt må omvende sig, ellers kan de på ingen måde arve Guds rige, for intet urent kan bo der eller bo i hans nærhed« (Moses 6:57). Vi er nødt til at omvende os fra alle vores synder: alle vores handlinger eller mangel på handlinger, der er imod Guds bud. Ingen er undtaget. Så sent som i aftes udfordrede præsident Nelson os: »Brødre, vi har alle brug for at omvende os.«⁴

For at blive rensset ved omvendelse må vi forsage vores synder og bekende dem for Herren og hans jordiske dommer, hvor det er påkrævet (se L&P 58:43). Alma forklarede, at vi må »frembring[e] retfærdigheds gerninger« (Alma 5:35). Alt dette er en del af den opfordring, der hyppigt forekommer i skrifterne om at komme til Kristus.

Vi har brug for at nyde nadveren hver sabbatsdag. I den ordinance indgår vi pagter og får velsignelser, der hjælper os til at overvinde alle de handlinger og ønsker, der blokerer os fra den fuldkommenhed, vor Frelser opfordrer os til at opnå (se Matt 5:48; 3 Ne 12:48). Når vi »fornægter [os] selv al gudløshed og elsker Gud af al [vores] kraft, sind og styrke,« da kan vi »blive fuldkomne i Kristus« og blive »helliggjort« ved udgydelsen af hans blod, så vi »bliver hellige, uden plet« (Moro 10:32-33). Sikke et løfte! Sikke et mirakel! Sikke en velsignelse!

II. Ansvarlighed og jordiske domme

Et af formålene med Guds plan for dette jordeliv er at »prøve« os »for at se, om [vi] vil gøre alt, hvad Herren [vores] Gud vil befale [os]« (Abr 3:25). Som en del af denne plan er vi ansvarlige over for Gud og hans udvalgte tjenere, og denne ansvarlighed involverer både jordiske og guddommelige domme.

havde været et ugudeligt og blodtørstigt folk (se Alma 25:16; 27:27, 30). Mit budskab i dag er et budskab om håb for os alle, heriblandt dem der har mistet deres medlemskab af Kirken ved udelukkelse eller udmeldelse. Vi er alle syndere, der kan blive rensset ved omvendelse. »Omvendelse fra synd er ikke let,« sagde ældste Russell M. Nelson ved en tidligere generalkonference. »Men belønningen er prisen værd.«²

I. Omvendelse

Omvendelse begynder med vor Frelser, og den er en glæde, ikke en byrde. Ved december måneds julebudskab forklarede præsident Nelson: »Sand omvendelse er ikke en begivenhed. Den er et endeløst privilegium. Den er *afgørende* for udvikling og for at have fred i sindet, tryghed og glæde.«³

Nogle af de største lærdomme om omvendelse findes i Mormons Bog i

Almas prædiken til kirkens medlemmer, som han senere beskriver har været i en tilstand af »stor vantro,« »indbildske i ... stolthed« og med hjertet »optaget af rigdom og af verdens tomme ting« (Alma 7:6). Alle medlemmer af denne genoprettede kirke har meget at lære af Almas inspirerede lærdomme.

Vi begynder med tro på Jesus Kristus, fordi »det er ham, der kommer for at borttage verdens synder« (Alma 5:48). Vi er nødt til at omvende os, for som Alma sagde: »Medmindre I omvender jer, kan I på ingen måde arve Himmeriget« (Alma 5:51). Omvendelse er en afgørende del af Guds plan. Eftersom vi alle vil synde i vores liv på jorden og blive afskåret fra Guds nærhed, kunne mennesket ikke »blive frelst« uden omvendelse (Alma 5:31; se også Hel 12:22).

Det er der blevet undervist om lige fra begyndelsen. Herren befalede

I Herrens kirke forvaltes den jordiske bedømmelse af medlemmer eller fremtidige medlemmer af ledere, der søger guddommelig vejledning. Det er deres ansvar at bedømme personer, der stræber efter at komme til Kristus for at modtage kraften i hans forsoning på pagtens sti mod evigt liv. Jordiske vurderinger afgør, hvorvidt en person er klar til at blive døbt. Er en person værdig til en anbefaling til at komme i templet? Har en person, hvis navn blev fjernet fra Kirkens optegnelser, omvendt sig tilstrækkeligt gennem Jesu Kristi forsoning til igen at blive medlem gennem dåb?

Når en jordisk dommer kaldet af Gud godkender en person til yderligere fremgang som fx adgang til templet, betegner han ikke den person som fuldkommen, og han tilgiver ikke nogen synder. Ældste Spencer W. Kimball sagde, at en person efter det, han kaldte den jordiske »ophævelse af straf, også fra Gud i himlen må søge og sikre en endelig omvendelse, og kun han kan give syndsforladelse.«⁵ Og hvis en person ikke har omvendt sig fra

syndige handlinger og lyster inden den endelige dom, vil denne forblive uren. Det endelige ansvar for dette, herunder den endelige virkning af renselse ved omvendelse, er en sag mellem hver enkelt af os og Gud.

III. Opstandelsen og den endelige dom

Den dom, der oftest beskrives i skrifterne, er den endelige dom, der følger efter opstandelsen (se 2 Ne 9:15). I mange skriftsteder står der, at »vi ... alle [skal] stå frem for Guds domstol« (Rom 14:10; se også 2 Ne 9:15; Mosi 27:31) for at »blive dømt efter de handlinger, som er blevet gjort i det dødelige legeme« (Alma 5:15; se også Åb 20:12; Alma 41:3; 3 Ne 26:4). Alle vil blive dømt »efter deres gerninger« (3 Ne 17:15) og »ud fra deres hjertes ønske« (L&P 137:9; se også Alma 41:6).

Formålet med denne endelige dom er at afgøre, hvorvidt vi har opnået det, som Alma beskriver som en »mægtig forandring i hjertet« (se Alma 5:14, 26), hvor vi er blevet en ny skabning, så vi »ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2). Den, der afgør det, er vor Frelser, Jesus Kristus (se Joh 5:22; 2 Ne 9:41). Efter hans dom vil vi alle bekende, »at hans straffedomme er retfærdige« (Mosi 16:1; se også Mosi 27:31; Alma 12:15), fordi hans alvidenhed (se 2 Ne 9:15, 20) giver ham en fuldkommen kundskab om alle vores handlinger og ønsker, både de retfærdige eller omvendte og de uretfærdige og de, der ikke har omvendt sig eller er uforandrede.

Skrifterne beskriver *processen* ved denne endelige dom. Alma lærer os, at vor Guds retfærdighed kræver, at i opstandelsen skal »alt ... blive bragt tilbage til dets rette orden« (Alma 41:2). Det betyder, at »hvis deres gerninger har været gode i dette liv, og deres hjertes ønsker har været gode ... [skal de] på den yderste dag ... blive bragt tilbage til det, der er godt« (Alma 41:3). På samme måde er det, at »hvis deres gerninger [eller deres ønsker] er onde, skal de blive bragt tilbage til dem som onde« (Alma 41:4-5; se også Hel 14:31). På tilsvarende måde forklarede profeten Jakob, at ved den endelige dom »skal de, der er retfærdige, forblive retfærdige, og de, der er tilsølede, forblive tilsølede« (2 Ne 9:16; se også Morm 9:14; 1 Ne 15:33). Det er den proces, der går forud for, at vi står foran det, Moroni kalder »den mægtige Jahves behagelige domstol, for den Evige Dommer over både levende og døde« (Moro 10:34; se også 3 Ne 27:16).

For at sikre os, at vi kan være rene for Gud, må vi omvende os *før* den endelige dom (se Morm 3:22). Som

Alma fortalte sin syndige søn, kan vi ikke gemme vores synder for Gud, »og medmindre du omvender dig, vil de stå som et vidnesbyrd mod dig på den yderste dag« (Alma 39:8; fremhævelse tilføjet). Jesu Kristi forsoning giver os den eneste vej til at opnå den påkrævede rensning gennem omvendelse, og dette jordeliv er tiden til at gøre det. Skønt vi lærer, at der kan forekomme en vis omvendelse i ånde verdenen (se L&P 139:31, 33, 58), er det ikke lige så sikkert. Ældste Melvin J. Ballard har sagt: »Det er meget lettere at sejre og tjene Herren, når både kød og ånd er forenet i et. Det er det tidspunkt, hvor mennesket er mere påvirkeligt og modtageligt ... Dette liv er tiden for omvendelse.«⁶

Når vi omvender os, har vi Herrens forsikring om, at vores synder, herunder vores handlinger og ønsker, vil blive rensede, og vores nådige, endelige dommer »ikke mere [husker] på dem« (L&P 58:42; se også Es 1:18; Jer 31:34; Hebr 8:12; Alma 41:6; Hel 14:18-19). Når vi er rensede ved omvendelse, kan vi gøre os værdige til evigt liv, som kong Benjamin beskrev som at »bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke« (Mosi 2:41; se også L&P 14:7).

Som endnu en del af Guds »genoprettelsesplan« (Alma 41:2) vil opstandelsen genoprette »alt ... til dets rette

og fuldkomne skikkelse« (Alma 40:23). Det indbefatter fuldkommengørelsen af alle de fysiske mangler og misdannelser, vi har fået i jordelivet, deriblandt ved fødslen eller ved kvæstelser eller sygdom.

Fuldkommengør denne genoprettelse os for alle vores uhellige eller uovervundne lyster eller afhængigheder? Dette kan ikke ske. Vi ved fra nutidig åbenbaring, at vi vil blive dømt for vores ønsker såvel som vores handlinger (se Alma 41:5; L&P 137:9), og at selv vores tanker vil fordømme os (se Alma 12:14). Vi må ikke »udsætte vores] omvendelses dag« indtil døden, forklarede Amulek (Alma 34:33), for den samme ånd, der har besiddet vores legeme i dette liv, hvad enten det er Herrens eller Djævelens, »har magt til at besidde [vores] legeme i den evige verden« (Alma 34:34). Vor Frelser har kraften og står parat til at rense os fra ugudelighed. Det er nu, det er tid til at søge hans hjælp til at omvende os fra vores ugudelige eller upassende lyster og tanker, så vi kan blive rene og forberedte til at stå foran Gud ved den endelige dom.

IV. Barmhjertighedens arme

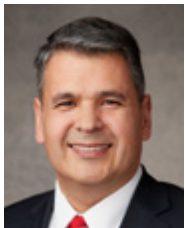
Det overordnede i Guds plan og alle hans bud er hans kærlighed til hver enkelt af os, som er »yderst

ønskværdig, mere end alt andet ... og det, der glæder sjælen mest« (1 Ne 11:22-23). Profeten Esajas forsikrede selv de ugudelige om, at når de vender »om til Herren ... vil [han] vise ... barmhjertighed ... for han er rig på tilgivelse« (Es 55:7). Alma sagde: »Se, han sender en opfordring til alle mennesker; for barmhjertighedens arme er strakt ud mod dem« (Alma 5:33; se også 2 Ne 26:25-33). Den opstandne Herre sagde til nefitterne: »Se, min barmhjertigheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg tage imod« (3 Ne 9:14). Fra disse og mange andre lærdomme i skriften ved vi, at vor elskede Frelser åbner sine arme for at modtage alle mænd og kvinder på de kærlige betingelser, han har stillet, så de kan nyde de største velsignelser, Gud har til sine børn.⁷

Takket være Guds plan og Jesu Kristi forsoning vidner jeg med »et fuldkommen klart håb« om, at Gud elsker os, og at vi kan blive rensede ved omvendelsesprocessen. Vi bliver lovet, at »hvis [vi] trænger [os] frem, idet [vi] tager for [os] af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20). Må vi alle gøre det, beder og bønfalder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.
2. Russell M. Nelson, »Omvendelse«, *Liahona*, maj 2007, s. 102.
3. Russell M. Nelson, »Fire gaver, som Jesus Kristus tilbyder jer«, Det Første Præsidentskabs julebudskab 2. dec. 2018, [broadcasts.ChurchofJesusChrist.org](https://www.churchofjesuschrist.org/broadcasts/churchofjesuschrist.org).
4. Russell M. Nelson, »Vi kan gøre det bedre og være bedre«, *Liahona*, maj 2019, s. 69.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 101.
6. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 212-213.
7. Se Tad R. Callister, *The Infinite Atonement*, 2000, s. 27-29.

ÆLDSTE JUAN PABLO VILLAR
De Halvfjerds

Træning af vores åndelige muskler

Ligesom det at læse og lære om muskler ikke er nok til at opbygge muskler, er læsning og læring om tro uden handling ikke tilstrækkeligt til at opbygge tro.

Jeg er taknemmelig for at have et fysisk legeme, hvilket er en utrolig gave fra vor himmelske Fader. Vores krop har over 600 muskler.¹ Mange muskler kræver, at de bliver brugt for at være i en tilstand, så de kan udføre vores daglige aktiviteter. Vi kan lægge en stor mental indsats for at læse og lære om vores muskler, men hvis vi tror, at det vil gøre dem stærkere, bliver vi meget skuffede. Vores muskler vokser kun, når vi bruger dem.

Jeg har fundet ud af, at åndelige gaver fungerer på samme måde. De skal også udøves for at vokse. Den åndelige gave tro er for eksempel ikke kun en følelse eller en stemning, den er et princip om handling, der i skriftsteder ofte fremtræder med verbet *udøve*.² Ligesom at læse og lære om muskler ikke er nok til at opbygge muskler, er læsning og læring om tro uden handling ikke tilstrækkeligt til at opbygge tro.

Da jeg var 16 år gammel, kom min ældste bror Ivan, der på daværende tidspunkt var 22, en dag hjem og fortalte familien nogle nyheder. Han havde

besluttet sig for at blive døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vores forældre så på ham med en del skepsis, og jeg husker, at jeg ikke helt kunne forstå, hvad der foregik. Omtrent et år senere gav han os endnu en overraskende nyhed: Han havde besluttet sig for at tjene som missionær for Kirken, hvilket betød, at vi ikke ville komme til at se ham i to år. Mine forældre var ikke

begejstrede over denne nyhed, men jeg så en klar beslutsomhed i ham, der øgede min beundring for ham og den beslutning, han havde truffet.

Flere måneder senere, mens Ivan var på mission, fik jeg mulighed for at planlægge en ferie med nogle skolekammerater. Vi ville gerne fejre, at skoleåret var slut og tilbringe nogle få dage ved stranden.

Jeg skrev et brev til min bror på mission og nævnte mine sommerferieplaner. Han skrev tilbage, at den by, han tjente i, lå på vejen mod min destination. Jeg besluttede, at det ville være en god ide at tage forbi og besøge ham. Det var ikke førend senere, at jeg fandt ud af, at missionærer ikke bør få besøg af deres familie.

Jeg arrangerede det hele. Jeg kan stadig huske, at jeg sad i bussen og tænkte på alt det sjove, Ivan og jeg skulle lave sammen denne smukke solskinsdag. Vi skulle spise morgenmad, snakke, lege i sandet, solbade – sikke en dejlig tid vi ville få!

Da bussen ankom til terminalen, så jeg Ivan stå ved siden af en anden ung mand, begge i hvid skjorte og slips. Jeg stod af bussen, og vi omfavnede

hinanden, og han præsenterede mig for sin kammerat. Uden at spille endnu et minut fortalte jeg min bror mine planer for dagen, uden at vide det mindste om, hvad Ivan havde planlagt. Han kiggede på mig, smilede og sagde: »Ja da! Men vi har nogle ærinder først. Vil du med os?« Jeg gik med til det og troede, at vi ville have nok tid til at komme på stranden bagefter.

Den dag gik jeg i over 10 timer på gaderne i den by sammen med min bror og hans kammerat. Jeg smilede til folk hele dagen. Jeg hilste på mennesker, jeg aldrig havde set før i mit liv. Vi talte med alle, bankede på døre hos fremmede og besøgte personer, min bror og hans kammerat underviste.

Under et sådant besøg underviste min bror og hans kammerat om Jesus Kristus og frelsesplanen. Pludselig stoppede Ivan op og så på mig. Til min overraskelse bad han mig høfligt om at give min mening til kende om det, der blev undervist om. Der blev helt stille i værelset, og alles øjne hvilede på mig. Med lidt besvær fandt jeg endelig frem til ordene og delte mine følelser for Frelseren. Jeg vidste ikke om det, jeg fortalte, var rigtigt eller forkert. Min bror rettede mig aldrig, tværtimod takkede han mig for at dele mine tanker og følelser.

I de timer vi havde sammen, brugte min bror og hans kammerat ikke et

eneste minut på at undervise kun mig i en lektion, alligevel fik jeg mere kundskab end i alle mine tidligere samtaler med ham. Jeg så, hvordan ansigtsudtryk blev ændret, når folk fik åndeligt lys i deres liv. Jeg så, hvordan nogle af dem fandt håb i budskabet, og jeg lærte, hvordan jeg tjener andre og glemmer mig selv og mine egne ønsker. Jeg gjorde det, som Frelseren lærte os: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv.«³

Når jeg ser tilbage, indser jeg, at min tro voksede den dag, fordi min bror gav mig mulighed for at udøve den. Jeg udøvede den, da vi læste fra skrifterne, ledte efter personer at undervise, bar vidnesbyrd, tjente andre osv. Vi nåede aldrig at solbade den dag, men mit hjerte var badet i himlens lys. Jeg så ikke et eneste sandkorn på stranden, men jeg følte min tro vokse som et lille sennepsfrø.⁴ Jeg tilbragte ikke den solrige dag som turist, men jeg fik vidunderlige oplevelser, og uden at være klar over det var jeg missionær – selv uden at være medlem af Kirken!

Muligheder for at træne åndelige muskler

Takket være gengivelsen af evangeliet kan vi komme til at forstå, hvordan vor himmelske Fader hjælper os med at udvikle åndelige gaver. Det er mere sandsynligt, at han vil give os mulighed

for at udvikle disse gaver end blot at give dem til os uden en åndelig og fysisk indsats. Hvis vi er i harmoni med hans Ånd, vil vi lære at finde disse muligheder og dernæst handle på dem.

Hvis vi søger mere tålmodighed, kan vi opdage, at vi har brug for at udøve den, mens vi venter på svar. Hvis vi ønsker at have mere kærlighed til vores næste, kan vi udvikle den ved at sidde ved siden af en ny person i kirken. Det er det samme med tro: Når vi begynder at tvivle, kræves det, at vi stoler på Herrens løfter for at komme videre. På denne måde udøver vi vores åndelige muskler og udvikler dem til kilder af styrke for os.

Det er sikkert ikke nemt i begyndelsen, og det kan endda være en stor udfordring. Herrens ord, som kom gennem profeten Moroni, gælder for os i dag: »Og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har [eller udøver] tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem.«⁵

Jeg er taknemmelig for min bror Ivan, der ikke alene delte evangeliet med mig, men også indirekte inviterede mig til at efterleve det og erkende mine svagheder. Han hjalp mig til at acceptere Mesterens indbydelse: »Kom så og følg mig«⁶ – at gå som Frelseren gik, søge som Frelseren søgte, og elske som Frelseren elsker os. Flere måneder efter min missionæroplevelse besluttede jeg mig for at blive døbt og selv tjene på en mission.

Lad os tage imod præsident Russell M. Nelsons indbydelse og være opsatte på at komme til Frelseren⁷ ved at finde frem til de muskler, der har brug for mere åndelig aktivitet og begynde at træne dem. Dette er et langdistanceløb,

ÆLDSTE GERRIT W. GONG
De Tolv Apostles Kvorum

en maraton, ikke en sprint, så glem ikke de små, men vedvarende åndelige aktiviteter, der vil styrke disse vigtige åndelige muskler. Hvis vi ønsker at øge vores tro, så lad os gøre det, der kræver tro.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vi er børn af en kærlig himmelsk Fader. Hans Søn, Jesus Kristus, elsker os. Han kom til denne verden for at vise os vejen og gav derpå villigt sit liv for at give os håb. Frelseren indbyder os til at følge sit fuldkomne eksempel, at udøve tro på sig og sin forsoning og at udvikle alle de åndelige gaver, vi er blevet velsignet med. Han er vejen. Det er mit vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. ■

NOTER

1. *Encyclopedia Britannica*, se »Human Muscle System«, sidst ændret den 26. apr. 2018, britannica.com/science/human-muscle-system.
2. Se f.eks. Alma 5:15; 32:27; 34:17; Moro 7:25; L&P 44:2.
3. Matt 16:24.
4. Se Luk 17:6.
5. Eter 12:27.
6. Luk 18:22.
7. Præsident Russell M. Nelson, »Lad os stævne frem«, *Liahona*, maj 2018, s. 118-119.

Den gode Hyrde, Guds Lam

*Jesus Kristus kalder os med sin røst og i sit navn.
Han søger og samler os. Han lærer os, hvordan
vi tjener med kærlighed.*

Kære brødre og søstre, har I nogensinde haft svært ved at falde i søvn og prøvet at tælle får? Når de bløde får hopper over et hegn, tæller I: 1, 2, 3 ... 245, 246 ... 657, 658 ...¹

I mit tilfælde bliver jeg ikke søvngig af at tælle får. Jeg er bange for, at jeg overser eller mister et, og det holder mig vågen.

Sammen med hyrdedrengen, der blev konge, erklærer vi:

»Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,

han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til det stille vand.

Han giver mig kraft på ny.«²

I denne påsketid fejrer vi den gode Hyrde, der også er Guds Lam. Af alle hans guddommelige titler er der ingen, der er mere inderlige eller rammende. Vi lærer meget af Frelserens henvisning til sig selv som den gode Hyrde og fra profetiske vidnesbyrd om ham som Guds Lam. Disse roller og symboler er stærkt komplementerende – hvem er bedre til at undsætte hvert værdifulde lam end Hyrden, og hvem er bedre til at være vores gode Hyrde end Guds Lam?

»For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne Søn,« og Guds enbårne Søn nedlagde sit liv i villig lydighed mod sin Fader.³ Jesus sagde: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.«⁴ Jesus havde magt til at sætte sit liv til og magt til at tage det igen.⁵ Vor Frelser velsigner os sammen med sin Fader på enestående vis, både som den gode Hyrde og som Guds Lam.

Som vores gode Hyrde kalder Jesus Kristus på os med sin røst og i sit navn. Han søger og samler os. Han lærer os, hvordan vi tjener med kærlighed. Lad os tænke over disse tre emner, begyndende med at han kalder os med sin røst og i sit navn.

For det første »kalder [den gode Hyrde] sine egne får ved navn ... De kender hans røst.«⁶ Og »i sit eget navn kalder han jer, hvilket er Kristi navn.«⁷ Når vi med oprigtig hensigt søger at følge Jesus Kristus, kommer inspirationen til at gøre godt, elske Gud og tjene ham.⁸ Når vi studerer, grunder og beder, når vi regelmæssigt fornyr vores dåbs- og tempelpagter, og når vi indbyder alle til at komme til hans

evangelium og ordinancer, lytter vi til hans røst.

I vore dage fortæller præsident Russell M. Nelson, at vi skal kalde den genoprettede kirke ved det navn, som Jesus Kristus åbenbarede: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.⁹ Herren sagde: »Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre *i mit navn*; derfor skal I kalde kirken *ved mit navn*; og I skal påkalde Faderen *i mit navn om*, at han vil velsigne kirken på grund af mig.«¹⁰ Over hele verden kalder vi i vores hjerte og i vores hjem på Faderen i Jesu Kristi navn. Vi er taknemmelige for en så gavmild velsignelse ved vores hjemmebaserede, kirkestøttede tilbedelse, evangeliske studium og sunde familieaktiviteter.

For det andet, så søger og samler den gode Hyrde os i sin fold. Han spørger: »Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de

nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, *indtil han finder det?*«¹¹

Vor Frelser rækker ud til det ene og til de nioghalvfems, ofte på samme tid. Når vi viser omsorg, anerkender vi de nioghalvfems, der er trofaste og urokkelige, selv når vi længes efter det ene, der er kommet på afveje. Vorherre søger og udfrier os »fra alle de steder«,¹² »fra jordens fire hjørner«. ¹³ Han samler os ved sin hellige pagt og sit forsonende blod.¹⁴

Vor Frelser sagde til sine disciple i Det Nye Testamente: »Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold«. ¹⁵ I Amerika vidnede den opstandne Frelser til Lehis pagtsbørn: »I er mine får«. ¹⁶ Og Jesus sagde, at andre får også ville høre hans røst. ¹⁷ Mormons Bog er en stor velsignelse og endnu et vidnesbyrd om Jesu Kristi røst!

Jesus Kristus opfordrer Kirken til at modtage alle, der hører hans røst¹⁸ og holder hans befalinger. Kristi lære omfatter dåb ved vand og ved ild og Helligånden.¹⁹ Nefi spørger: »Hvis Guds lam, han som er hellig, skulle have behov for at blive døbt med vand for at opfylde al retfærdighed, o, hvor meget større behov har da ikke vi, som er uhellige, for at blive døbt, ja, med vand!«²⁰

I dag ønsker vor Frelser, at det, vi gør, og hvem vi bliver, vil indbyde andre til at komme og følge ham. Kom og find kærlighed, helbredelse, tilknytning og pagtsbånd til ham, deriblandt i Guds hellige tempel, hvor hellige, frelsende ordinancer kan velsigne alle i familien og derved indsamle Israel på begge sider af sløret.²¹

For det tredje, som »Israels hyrde«²² er Jesus Kristus et eksempel på, hvordan hyrder i Israel tjener med kærlighed. Når vor Herre spørger, om vi elsker ham, ligesom han spurgte Simon Peter, bønfalder vor Frelser: »Vogt mine lam! ... Vær hyrde for mine får! ... Vogt mine får!«²³ Herren lover, at når hans hyrder vogter hans lam og får, skal de, der er i folden, ikke »længere frygte og være bange, og der skal ikke mangle nogen af dem«. ²⁴

Vores gode Hyrde advarer om, at hyrder i Israel ikke skal sove,²⁵ ej heller sprede eller føre fårene vild,²⁶ ej heller vende sig hver sin vej og søge deres egen fordel.²⁷ Guds hyrder skal styrke, helbrede, forbinde de kvæstede, føre de bortkomne tilbage og lede efter de vildfarne.²⁸

Herren advarer også om daglejere, der »er ligeglad med fårene«, ²⁹ og »falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indeni er de glubske ulve.«³⁰

Vores gode Hyrde glæder sig, når vi bruger vores handlefrihed med hensigt

og tro. De, der er i Frelserens fold, ser hen til ham i taknemmelighed for hans sonoffer. Vi indgår pagt om at følge ham, ikke passivt, blindt eller »fåret«, men i stedet med et ønske om at elske Gud og vores næste af hele vores hjerte og sind, at bære hinandens byrder og glæde os over andres glæder. Som Kristus frit overgav sin vilje til Faderens vilje, således bør vi ærbødigt påtage os hans navn. Vi søger med glæde at tilslutte os hans værk med at indsamle og betjene alle Guds børn.

Brødre og søstre, Jesus Kristus er vores fuldkomne Hyrde. Fordi han har sat sit liv til for os og nu i herlighed er opstået, er Jesus Kristus også Guds fuldkomne Lam.³¹

Guds offerlam var forudsagt fra begyndelsen. Englen sagde til Adam, at hans offer »er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer,« der indbyder os til at »omvende [os] og påkalde Gud i Sønnens navn for evigt.«³²

Fader Abraham, der grundfæstede velsignelser gennem pagter for alle jordens folk, oplevede, hvad det vil sige at tilbyde sin enbårne søn.

»Isak sagde til sin far Abraham: »Far!« Abraham svarede: »Ja, min dreng!« Isak sagde: »Vi har ilden og brændet, men hvor er offerlammet?« ...

Abraham svarede: »Gud vil selv udse sig et offerlam, min dreng.«³³

Apostle og profeter forudså og glædede sig over Guds Lams forud-ordinerede mission. Johannes i den gamle verden og Nefi i den nye verden bar vidnesbyrd om »Guds lam«,³⁴ »ja, selve den evige Faders Søn ... verdens forløser.«³⁵

Abinadi bar vidnesbyrd om Jesu Kristi sonoffer: »Vi er alle faret vild som får; vi har vendt os hver sin vej;

og Herren har lagt al vor syndighed på ham.«³⁶ Alma kaldte Guds Søns store og sidste offer for »ét, der er af større vigtighed end alt andet«. Alma opfordrede: »[Hav] tro på Guds lam«, »kom, og frygt ikke.«³⁷

En kær ven fortalte, hvordan hun fik sit dyrebare vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning. Hun voksede op med den tro, at synd altid medførte stor straf, som vi selv skulle bære. Hun tryglede Gud om at kunne forstå muligheden for guddommelig tilgivelse. Hun bad om at forstå og vide, hvordan Jesus Kristus kan tilgive dem, der omvender sig, hvordan nåde kan tilfredsstille retfærdighed.

En dag blev hendes bøn besvaret i en åndelig oplevelse, der forandrede hende. En desperat ung mand kom løbende ud af en købmandsbutik bærende på to poser med stjålet mad. Han løb ud på en travl gade efterfulgt af butiksbestyreren, der fangede ham og begyndte at råbe og overfalde ham. I stedet for at fordømme den bange unge mand som en tyv blev min ven uventet fyldt med stor medfølelse for ham. Uden frygt og bekymring for sin egen sikkerhed, gik hun direkte hen til de to mænd, som skændtes. Hun oplevede, at hun sagde til de to mænd: »Jeg vil gerne betale for maden. Lad ham gå. Lad mig få lov at betale for maden.«

Tilskyndet af Helligånden og fyldt med en kærlighed, min ven aldrig havde følt før, sagde hun: »Det eneste, jeg ønskede at gøre, var at hjælpe og redde den unge mand.« Min ven sagde, at hun begyndte at forstå Jesus Kristus og hans forsoning – hvordan og hvorfor Jesus Kristus med ren og fuldkommen kærlighed villigt ville ofre sig for at være hendes Frelser og Forløser, og hvorfor hun ønskede, at han skulle være det.³⁸

Det er ikke underligt, at vi synger:

*Trøstigt han efter dem søger,
søger de får, som gik tabt,
lykkeligt hjem han dem fører,
frelst ved hans kærligheds magt.³⁹*

Som Guds Lam ved vor Frelser, hvornår vi føler os alene, nedværdiget, usikre eller bange. Nefi så i et syn Guds Lams kraft »kom[me] ned over de helige i Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk«. Selvom de var »spredt over hele jordens overflade ... blev [de] udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«⁴⁰

Dette løfte om håb og trøst omfatter også vore dage.

Er I det eneste medlem af Kirken i jeres familie, jeres skole, på jeres arbejdsplads eller i jeres lokalsamfund? Føles jeres gren til tider lille eller isoleret? Er I flyttet til et nyt sted, måske med et fremmed sprog eller fremmede skikke? Måske har jeres omstændigheder i livet forandret sig, og ting, som I aldrig troede mulige, konfronterer jer nu? Vor Frelser forsikrer os med Esajas' ord, uanset hvilke omstændigheder vi

er i, og hvem vi end er: »Han samler dem med sin arm; han løfter lammene op i sin favn, han leder moderfårene.«⁴¹

Brødre og søstre, vores gode Hyrde kalder på os med sin røst og i sit navn. Han søger, indsamler og kommer til sit folk. Gennem sin levende profet og enhver af os indbyder han os til at finde fred, formål, helbredelse og glæde i fylden af hans gengivne evangelium og på hans pagtssti. Han underviser ved sit eksempel Israels hyrder til at tjene med sin kærlighed.

Jesu guddommelige mission som Guds Lam var forudordnet, og apostle og profeter frydede sig over den. Hans forsoning, uendelig og evig, er central for planen for lykke og formålet med skabelsen. Han forsikrer os om, at han bærer os tæt på sit hjerte.

Kære brødre og søstre, må vi ønske at være »Guds og Lammets ydmyge tilhængere«,⁴² måske en dag få vores navn skrevet i Lammets livets bog,⁴³ synge Lammets sang⁴⁴ og blive inviteret til Lammets bryllupsfest.⁴⁵

Som Hyrde og Lam kalder han: Kom igen »til den sande kundskab ... om [jeres] forløser og [jeres] store

og sande hyrde«. ⁴⁶ Han lover, at vi »ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus«. ⁴⁷

I denne påsketid priser vi ham:

»Lammet ... er værdigt.«⁴⁸

»Hosianna til Gud og Lammet!«⁴⁹

Jeg vidner om ham, vores fuldkomne gode Hyrde, Guds fuldkomne Lam. Han kalder os ved vores navn. I sit navn – ja, det hellige navn Jesus Kristus – amen. ■

NOTER

- En populær sang foreslår:
*Når jeg er bekymret og ikke kan sove,
så tæller jeg mine velsignelser i stedet for får.
Og jeg falder i søvn, når jeg tæller mine
velsignelser.*
(Irving Berlin, »Count Your Blessings
Instead of Sheep«, 1952).
- Sl 23:1-3.
- Joh 3:16.
- Joh 10:11.
- Se Joh 10:15, 17-18.
- Joh 10:3-4.
- Alma 5:38; se også Alma 5:37, 39, 59-60.
- Se Moro 7:13; L&P 8:2-3.
- Se Russell M. Nelson, »Kirkenes rette navn«, *Liahona*, nov. 2018, s. 87-90.
- 3 Ne 27:7; fremhævelse tilføjet.
- Luk 15:4; fremhævelse tilføjet, se også L&P 18:15.
- Ez 34:12; se også Jer 31:10; Ez 34:6, 11-14; Mika 5:8; Matt 10:6; 15:24. Disse profetier om spredning og profetierne om at indsamle i pagten er et vedvarende tema hos profeterne, deriblandt præsident Russell M. Nelson.
- 1 Nefi 22:25.
- Se Hebr 13:20.
- Joh 10:16; se også 3 Ne 15:21; 16:1, 3; L&P 10:59-60.
- 3 Ne 15:24; se også 3 Ne 15:17.
- Se 3 Ne 16:1, 3; se også L&P 10:59-60.
- Se Mosi 26:21.
- Se 2 Ne 31:13-14, 21.
- 2 Ne 31:5; se også Alma 7:14.
- Se Mal 3:23-24; Joh 15:9-13; Mosi 25:18; Hel 11:21; se også Russell M. Nelson, »Zions ungdom« (verdensomspændende foredrag for unge, 3. juni 2018), HopeofIsrael. ChurchofJesusChrist.org; Russell M. Nelson, »Indsamlingen af det spredte Israel«, *Liahona*, nov. 2006, s. 79-82.
- Sl 80:1.
- Joh 21:15-17; se også hele kapitlet.
- Jer 23:4.
- Se Nah 3:18.

ÆLDSTE DAVID A. BEDNAR
De Tolv Apostles Kvorum

26. Se Jer 23:1; 50:6, 44.
27. Se Es 56:11; Ez 34:2-6.
28. Se Ez 34:2-6.
29. Joh 10:13.
30. 3 Ne 14:15; se også Matt 7:15; Alma 5:60.
31. Se 2 Ne 9:10-12. Ved at overvinde fysisk død og åndelig adskillelse gør Guds Lam indsamlingen af alle mulig, så der for tid og evighed vil være én hyrde.
32. Moses 5:7-8.
33. 1 Mos 22:7-8; se også Jakob 4:5.
34. Joh 1:29; 1 Ne 11:21.
35. 1 Ne 11:21, 27.
36. Mosi 14:6; se også Es 53:6.
37. Alma 7:7, 14-15.
38. Samtale med Pornthip »Tippy« Coyle, feb. 2019, brugt med tilladelse.
39. »Hyrden hos fårene våger«, *Salmer og sange*, nr. 144. Andre salmer, der understreger vor Hyrde og hans får, omfatter følgende:
»Jeg ved, at Herren hjælper mig«, *Salmer og sange*, nr. 57.
*Jeg ved, at Herren hjælper mig,
han ta'r mig i sin varetægt.
Han vogter mig og hele slægt,
er han mig nær, jeg trænger ej.
Ja, al min gang han følge vil,
til nattens stille timer stunder til.*
»Undervise ret ved ånden«, *Salmer og sange*, nr. 177:
*Hjælp mig bringe får, som strejfer,
til din fold med kærlig flid.
Lær mig, Gud, at være hyrde,
mætte dem i rette tid.*
»Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange*, nr. 202:
*Det sidste dages værk er begyndt,
os evangeliet forkyndt,
som fører hjem til Zion i fryd og fred.
Kom I adspredte får og byt nu til vor hyrde.*
40. 1 Ne 14:14; se også 1 Ne 13:35, 37:
»[Tydelige og dyrebare skrifter skal] komme frem ... ved Lammets gave og kraft ... Hvis [vi] holder ud indtil enden, skal [vi] ... blive frelst i Lammets evigtvarende rige.«
41. Es 40:11.
42. Hel 6:5.
43. Se Åb 21:27.
44. Se Åb 15:3; L&P 133:56.
45. Se også Åb 19:9; L&P 58:11; se også Åb 7:17: »For Lammet ... skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne«; Åb 22:1: »Floden med livets vand, klart som krystal, den vælder ud fra Guds og Lammets trone.«
46. Hel 15:13.
47. Se Moro 10:32-33.
48. Åb 5:12.
49. L&P 109:79.

Forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt

Velsignelser vil komme, når vi stræber efter at opfylde vores personlige ansvar for at lære om og elske Jesu Kristi gengivne evangelium.

Programmer og aktiviteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver mere end nogensinde centreret om hjemmet og støttet af Kirken, som det fremgår af den række af tilpasninger, der er blevet bekendtgjort ved de seneste generalkonferencer. Præsident Russell M. Nelson har sagt til os: »Der kommer meget mere ... Spis jeres vitaminer. Få jeres søvn. Det bliver spændende.«¹

Jeg beder om og indbyder Helligåndens hjælp, når vi sammen overvejer flere basale virkninger ved disse igangværende tilpasninger i Herrens genoprettede kirke.

Hjemmecentreret og kirkestøttet evangelisk læring

Ældste Craig C. Christensen og jeg var for nylig sammen til en konference for præstedømmeledere, og han brugte

to enkle spørgsmål til at fremhæve princippet om at blive hjemmecentreret og kirkestøttet. Han foreslog, at i stedet for at komme hjem efter vores kirkemøder på en søndag og spørge: »Hvad lærte I om Frelseren og hans evangelium i kirken i dag?«, bør vi i vores kirkemøder spørge: »Hvad lærte I om Frelseren og hans evangelium derhjemme denne uge?« Den rette overholdelse af sabbatsdagen, den nye læseplan og den tilpassede mødeplan hjælper alle os til at lære om evangeliet både i vores hjem og i kirken.

Alle medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har et individuelt ansvar for at lære om og efterleve Herrens lærdomme og ved den rette myndighed modtage frelsens og ophøjelsens ordinancer. Vi bør ikke forvente, at Kirken som organisation lærer eller fortæller os alt, vi skal vide og gøre for at blive hengivne disciple og tappert holde ud til enden.² Det er snarere vores personlige ansvar at lære det, vi skal lære, at leve sådan, som vi ved, vi skal leve, og at blive den Mesteren ønsker, at vi bliver. Og vores hjem er det bedste sted til læring, efterlevelse og at blive.

Joseph Smith lærte som barn om Gud af sin familie. Josephs indsats for at finde ud af, hvad Guds vilje var for ham, fik ham til at søge efter sandheden blandt mange forskellige kristne trosretninger, grunde flittigt over skrifterne og bede oprigtigt til Gud. Da den unge Joseph Smith vendte tilbage til sit hjem fra den hellige lund umiddelbart efter Faderen og Sønnen havde vist sig, talte han først med sin mor. Da han »lænede [sig] op imod ildstedet, spurgte [hans] mor [ham], hvad der var galt. [Joseph] svarede: »Du skal ikke være bekymret, alt er i orden, jeg har det helt godt.« Så sagde [han] til [sin] mor: »Jeg har erfaret for mig selv.«³ Josephs oplevelse anviser et stærkt indlæringsmønster, som vi alle bør efterligne. Vi må selv erfare det.

Vor himmelske Faders altomfattende plan er, at hans børn bliver mere som ham. Følgelig giver han os afgørende muligheder for at vokse og udvikle os. Vores forpligtelse til at lære og leve i henhold til sandhed er af tiltagende vigtighed i en verden, der er »i oprør«⁴ og er stadig mere forvirret og ugudelig. Vi kan ikke forvente blot at tage til kirkemøder og deltage i programmer og

derved få al den åndelige opbyggelse og beskyttelse, der vil gøre os i stand til at »stå imod på den onde dag.«⁵

»Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed.«⁶ Inspirerede kirkeledere, lærere og aktiviteter støtter den enkeltes og familiens indsats for at vokse åndeligt. Og selvom vi alle har brug for hjælp til at trænge os frem ad pagtsstien, påhviler det endelige ansvar for at udvikle åndelig styrke og udholdenhed os hver især.

Husk, hvordan Nepi, søn af profeten Lehi, for sig selv ønskede at se, høre og ved Helligåndens kraft vide det, som hans far havde lært af synet om livets træ. Nepi havde tydeligt brug for og blev i sin ungdom velsignet af sine »agtværdige forældre[s]« eksempel og lærdomme.⁷ Men ligesom Joseph Smith længtes han efter selv at lære og vide.

Hvis alt det, I eller jeg ved om Jesu Kristus og hans gengivne evangelium, er det, som andre lærer eller fortæller os, så er fundamentet for vores vidnesbyrd om ham og hans herlige sidste dages værk bygget på sand.⁸ Vi kan ikke udelukkende bero på eller låne

evangelisk lys og kundskab fra andre – selv om vi elsker og stoler på dem.

Det er betydningsfuldt, at profeten Joseph Smith belærte om, at hver sidste dages hellige selv må forstå »Guds formål og hensigter med vores indtræden i verden«. ⁹

»Kunne vi læse og forstå alt, hvad der er blevet skrevet siden Adams dage om menneskets forhold til Gud og engle i fremtiden, ville vi stadig vide meget lidt derom. At læse om andres oplevelser eller åbenbaringer givet til dem kan aldrig give os et omfattende indblik af vores stilling og vores sande forhold til Gud. *Kundskab om disse ting kan kun opnås ved erfaring gennem Guds ordinancer, der er fremsat i den hensigt.*« ¹⁰

At muliggøre fuldførelsen af dette store åndelige mål for enkeltpersoner og familier er en af de grundlæggende årsager til, at programmer og aktiviteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver mere centreret om hjemmet og støttet af Kirken på netop dette tidspunkt i tidernes fylde uddeling.

Betydningen af hjemmecentreret og kirkestøttet læring

Lad mig sammenfatte nogle få grundlæggende virkninger ved at blive mere hjemmecentreret og kirkestøttet.

Den bedste missionærskole er vores hjem, sekundære missionærskoler findes i Provo, Manila, Mexico City og andre steder. Vores mest lærerige søndagsskoleklasser bør være vores personlige studie og familiestudium i vores hjem, gavnlige, men sekundære søndagsskoleklasser afholdes i vores kirkebygninger.

Slægtshistoriske centre er nu i vores hjem. Supplerende støtte til vores slægtsforskning er også tilgængelig i vores kirkebygninger.

Afgørende tempelforberedelsesklasser foregår i vores hjem, vigtige, men

sekundære tempelforberedelsesklasser kan også lejlighedsvis afholdes i vores kirkebygninger.

Det er afgørende at gøre vores hjem til tilflugtssteder, hvor vi kan »stå på hellige steder« ¹¹ i disse sidste dage. Og lige så vigtigt som hjemmecentreret og kirkestøttet læring er for vores åndelige styrke og beskyttelse i dag, vil det være endnu mere afgørende i fremtiden.

Hjemmecentreret og kirkestøttet læring og tempelforberedelse

Overvej, hvordan princippet »hjemmecentreret og kirkestøttet« gælder vores personlige forberedelse og værdighed til at modtage hellige ordinancer og pagter i Herrens hus.

Tempelforberedelse er bestemt mest effektivt i vores hjem. Men mange kirke-medlemmer er usikre på, hvad der passende kan siges og ikke må siges om det, de oplever i templet, uden for templet.

Præsident Ezra Taft Benson beskrev, hvorfor denne usikkerhed findes.

»Templet er et helligt sted, og tempelordinancerne er hellige. Vi er somme tider bange for at fortælle vores børn og børnebørn noget om templet, fordi ordinancerne er hellige.

Som følge deraf er der måske mange, som ikke får et oprigtigt ønske om at komme i templet, eller kommer der uden at have haft mulighed for at forberede sig til at påtage sig de forpligtelser og pagter, de indgår.

Jeg tror, at *den rette forståelse eller baggrund* vil være en umådelig hjælp til at forberede vores unge til at komme i templet ... [og] vil vokse til et ønske om at forsøge at opnå deres præstedømmevelsignelser, ligesom Abraham gjorde.« ¹²

To grundlæggende retningslinjer kan hjælpe os til at få den rette forståelse, som præsident Benson fremhævede.

Retningslinje #1. *Da vi elsker Herren, skal vi altid tale om hans hellige hus med ærbødighed. Vi bør ikke afsløre eller beskrive de særlige symboler, der er forbundet med de pagter, vi modtager i hellige tempelceremonier. Vi skal heller ikke tale om hellige oplysninger, som vi specifikt lover i templet ikke at afsløre.*

Retningslinje #2. *Templet er Herrens hus. Alt i templet peger mod vor Frelser, Jesus Kristus. Vi kan tale om de grundlæggende formål og læren og principperne, der er forbundet med tempelordinancer og -pagter.*

Præsident Howard W. Hunter rådede os: »Lad os fortælle vores børn om de åndelige følelser, som vi har i templet. Og lad os oprigtigt og naturligt belære om de ting, som det er passende at fortælle om vedrørende formålet med Herrens hus.« ¹³

På tværs af generationer fra profeten Joseph Smith til præsident Russell M. Nelson har kirkeledere i stort omfang undervist i de doktrinære formål for tempelordinancer og tempelpagter. ¹⁴ Der findes en rig kilde af ressourcer på tryk, lyd, video og andre formater til at lære os om forberedende ordinancer, begavelsen, ægteskab og andre beseglingsordinancer. ¹⁵ Der findes også information om at følge Frelseren ved at modtage og ære pagter om at holde lydighedsloven, offerloven, evangeliets lov, kyskhedsloven og indvielsesloven. ¹⁶ Alle kirkemedlemmer bør blive bekendt

med de fremragende materialer, der er tilgængelige på temples.ChurchofJesusChrist.org.

Præsident Russell M. Nelson fremhævede den vigtige balance mellem tempelceremoniernes hellige natur og de værdifulde informationer om templer, der udgives af Kirken, som er korrekte, passende og offentligt tilgængelige. Han forklarede: »Jeg vil anbefale, at medlemmer ... læser de artikler i Guide til skrifterne, som omhandler templet, såsom »Salve«, »Pagt«, »Ofre« og »Templet«. Det kunne også være klogt at læse 2 Mosebog, kapitlerne 26-29, og 3 Mosebog, kapitel 8. Det Gamle Testamente, såvel som Moses' og Abrahams bøger i Den Kostelige Perle, understreger oldtidens tempeltjeneste og dens ordinancers evige natur.«¹⁷

Forestil jer så, at jeres søn eller datter siger: »En i skolen sagde til mig, at man har mærkeligt tøj på i templet. Er det rigtigt?« En kort video er tilgængelig på temples.ChurchofJesusChrist.org kaldet »Sacred Temple Clothing« (Helligt tempeltøj). Denne fremragende ressource forklarer, hvordan mænd og kvinder siden fordums tid har anvendt hellig musik, forskellige former for bøn, religiøse dragter fulde af symbolik, bevægelser og ritualer

til at udtrykke deres inderste følelser og hengivenhed over for Gud. Kirken støtter derved hjemmecentreret forberedelse til templets herlige velsignelser gennem grundlæggende instruktion og storslåede ressourcer såsom denne video. Det findes meget nyttig information til jer.¹⁸

Når vi stræber efter at vandre i Herrens Ånds sagtomdighed,¹⁹ vil vi blive velsignet til at forstå og opnå den nødvendige balance i vores hjem mellem det, der er, og det, der ikke er passende at tale om angående hellige tempelordinancer og -pagter.

Løfte og vidnesbyrd

Jeg har en formodning om, at nogle af jer kan undre sig over om evangelisk læring faktisk kan blive hjemmecentreret og støttet af Kirken. Måske er I det eneste medlem af Kirken i jeres hjem, eller I har en ægtefælle, der ikke er støttende, eller I er enlige forældre eller bor alene som en enlig eller fraskilt sidste dages hellig, og I kan have spørgsmål om, hvordan disse principper gælder for jer. I kan være et ægtepar, der ser på hinanden og spørger: »Kan vi gøre det her?«

Ja, I kan gøre det her! Jeg lover jer, at velsignelserne, der gør det muligt, vil

tilflyde og være tydelige i jeres liv. Døre vil åbnes. Lyset vil skinne. Jeres evne til at være udholdende flittig og tålmodig vil forøges.

Jeg vidner med glæde om, at kompenserende velsignelser vil komme, når vi stræber efter at opfylde vores personlige ansvar for at lære om og elske Jesu Kristi gengivne evangelium. Vi kan i sandhed »blive forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt«. ²⁰ Det lover jeg og vidner om i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson i »Latter-day Saint Prophet, Wife and Apostle Share Insights of Global Ministry«, Newsroom, 30. okt. 2018, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
2. Se L&P 121:29.
3. JS-H 1:20.
4. L&P 45:26.
5. Ef 6:13.
6. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
7. 1 Ne 1:1.
8. Se Matt 7:24-27; 3 Ne 14:24-27; 18:13.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 209.
10. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 415; fremhævelse tilføjet.
11. L&P 101:22.
12. *Kirkens præsidenters lærdomme: Ezra Taft Benson*, 2014, s. 175; fremhævelse tilføjet; se også Ezra Taft Benson, »Det håber jeg I vil lære jeres børn om templet«, *Stjernen*, maj 1986, s. 4.
13. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Howard W. Hunter*, 2015, s. 178.
14. Se fx James E. Talmage, *Herrens Hus*, 1973, s. 88-94.
15. Se James E. Talmage, *Herrens Hus*, s. 79-95; Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liahona*, juli 2001, s. 37-40; Boyd K. Packer, *The Holy Temple*, 1980, s. 153-155.
16. Se *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 121; *Herrens Hus*, s. 88-90; *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*, hæfte, 2003.
17. Russell M. Nelson, »Bered dig på templets velsignelser«, *Liahona*, okt. 2010, s. 47.
18. Se fx en videoundvisning af templet i Rom i Italien eller studér profetiske lærdomme om templer (se temples.ChurchofJesusChrist.org).
19. Se L&P 19:23.
20. L&P 109:15.

ÆLDSTE KYLE S. MCKAY
De Halvfjerds

Guds umiddelbare godhed

Selvom vi tålmodigt venter på Herren, er der visse velsignelser, der kommer til os straks.

For flere år siden kom vores femårige søn til mig og sagde: »Far, jeg har fundet ud af noget. Jeg har fundet ud af, at *snart* for dig, er meget lang tid for mig.«

Når Herren eller hans tjenere siger sådan noget som: »Om ikke mange dage« eller »tiden er ikke langt borte«, kan det bogstaveligt betyde en livstid eller længere.¹ Hans tid og ofte hans timing er forskellig fra vores. Tålmodighed er nøglen. Uden den kan vi hverken udvikle eller udvise tro på Gud, der fører til liv og frelse. Men mit budskab i dag er, at selv mens vi tålmodigt venter på Herren, så er der visse velsignelser, der kommer til os straks.

Da Alma og hans folk blev bragt i fangenskab af lamanitterne, bad de om udfrielse. De blev ikke udfriet straks, men mens de tålmodigt ventede på udfrielse, viste Herren dem sin godhed med visse umiddelbare velsignelser. Han blødgjorde straks lamaniternes hjerte, så de ikke slog dem ihjel. Han styrkede også Almas folk og ledte deres byrder.² Da de endelig blev udfriet, rejste de til Zarahemla, hvor de berettede om deres oplevelse for en gruppe forbløffede tilhørere. Folket i Zarahemla forundredes, og »når de tænkte på *Guds umiddelbare godhed* og

hans magt til at udfri Alma og hans brødre ... af trældom, opløftede de deres røst og gav tak til Gud.«³

Guds umiddelbare godhed kommer til alle, der kalder på ham med oprigtig hensigt og hjertets faste forsæt. Dette omfatter dem, der råber i oprigtig desperation, når udfrielse virker så fjern, og lidelsen synes forlænget, tilmed intensiveret.

Sådan var det med en ung profet, der led under ekstrem lidelse i det fugtige fangehul, inden han til sidst råbte: »O Gud, hvor er du? ... Hvor længe skal din hånd holdes tilbage ...? ... Ja, o Herre, hvor længe ...?«⁴ Herren

udfrie ikke straks Joseph som svar, men han skænkede straks fred.⁵

Gud giver også øjeblikkeligt håb om endelig udfrielse.⁶ Uanset hvad og uanset hvor er der altid et skinnende, smilende håb foran os i og gennem Kristus.⁷ Umiddelbart foran os.

Ydermere har han lovet: »Min *tro* mod dig rokkes ikke.«⁸

Frem for alt er Guds kærlighed umiddelbar. Sammen med Paulus vidner jeg om, at intet kan »skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus.«⁹ Selv vores synder, selvom de kan skille os fra Ånden for en tid, kan de ikke skille os fra hans guddommelige faderlige kærlighed, der er konstant og umiddelbar.

Dette er nogle af de måder og metoder, hvorved han »straks velsigner [os]«. ¹⁰ For at gøre disse principper aktuelle og nærværende, fortæller jeg jer om oplevelser, som to unge, hvis liv er et vidnesbyrd om Guds umiddelbare godhed, har haft.

Lige siden Emilies tidlige teenageår har hun kæmpet med stofmisbrug. Eksperimenteren førte til vane, og vane blev til sidst til afhængighed, der holdt hende fanget i årevis, uagtet lejlighedsvis perioder, hvor det gik godt. Emilie skjulte omhyggeligt sit problem, især efter hun blev hustru og mor.

Begyndelsen på hendes udfrielse føltes slet ikke som udfrielse. Det ene øjeblik gennemgik Emilie en rutinemæssig lægeundersøgelse, og det næste blev hun kørt i ambulance og indlagt på en afvænningsklinik. Hun begyndte at gå i panik, da hun tænkte på, at hun skulle adskilles fra sine børn, sin mand og sit hjem.

Den aften alene i et koldt, mørkt værelse krøb Emilie sammen på sin seng og hulkede. Emilies evne til at ræsonnere blev mindre, indtil hun til sidst, overvældet af angst, frygt og det trykkende mørke i værelset og i sin sjæl, troede, at hun faktisk ville dø den nat. Alene.

I den desperate tilstand fandt Emilie på en eller anden måde styrken til at rulle ud af sengen og ned på knæ. Uden at foregive noget, hvilket hun nogle gange tidligere havde gjort, når hun bad, overgav Emilie sig fuldstændigt til Herren, da hun desperat bøn-faldt: »Kære Gud, jeg har brug for dig. Vil du ikke nok hjælpe mig? Jeg vil ikke være alene. Få mig gennem denne nat.«

Og straks, ligesom det skete med Peter i fordums dage, strakte Jesus sine hænder frem og greb hendes synkende sjæl.¹¹ Der kom en vidunderlig ro, mod, forsikring og kærlighed over Emilie. Værelset var ikke længere koldt, Emilie vidste, at hun ikke var alene, og for første gang, siden hun var 14 år gammel, vidste hun, at alt ville gå i orden. Da hun »vågnede op til Gud«,¹² faldt hun i søvn i fred. Og således ser vi, at »hvis I derfor vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan straks blive sat i værk for jer.«¹³

Emilies helbredelse og endelige udfrielse tog lang tid – måneder med behandling, træning og rådgivning, hvor hun blev støttet og til tider båret af hans godhed. Og den godhed blev

hos hende, da hun tog i templet med sin mand og børn og sammen blev beseglet for evigt. Ligesom Zarahemlas folk takker Emilie nu, når hun tænker på Guds umiddelbare godhed og hans kraft til at udfri hende fra fangenskab.

Nu til en anden modig troendes liv. Den 27. december 2013 bød Alicia Schroeder glad sine kære venner Sean og Sharla Chilcote velkommen, da de uventet dukkede op ved hendes dør. Sean, der også var Alicias biskop, gav hende sin mobil, og sagde højtideligt: »Alicia, vi elsker dig. Du bliver nødt til at tage dette opkald.«

Alicias mand Mario var i telefonen. Han var i et fjerntliggende område med nogle af deres børn på en længe ventet snescootertur. Der var sket en forfærdelig ulykke. Mario var blevet alvorligt skadet, og deres 10-årige søn Kaleb var gået bort. Da Mario grådkvalt fortalte Alicia om Kalebs død, blev hun overvældet af et chok og en rædsel, kun få af os vil opleve. Hun faldt sammen. Lammet af ubeskrivelig smerte kunne Alicia hverken bevæge sig eller tale.

Biskop og søster Chilcote samlede hende straks op og holdt om hende. De græd og sørgede dybt sammen i noget

tid. Så tilbød biskop Chilcote at give Alicia en velsignelse.

Det, der skete herefter, er uforståeligt, medmindre man har en vis forståelse af Jesu Kristi forsoning og Guds umiddelbare godhed. Biskop Chilcote lagde blidt sine hænder på Alicias hoved, og med en bævende stemme begyndte han at tale. Alicia hørte to ting, som var det Gud selv, der talte. Først hørte hun sit navn, Alicia Susan Schroeder. Derefter hørte hun biskoppen nedkalde den almægtige Guds myndighed. I det øjeblik – alene ved ytringen af sit navn og Guds kraft – blev Alicia fyldt med en ubeskrivelig fred, kærlighed, trøst og på en eller anden måde *glæde*. Og den har hun stadig.

Selvfølgelig savner Alicia, Mario og deres familie stadig Kaleb og sørger over ham. Det er *hårdt!* Hver gang jeg taler med Alicia, får hun tårer i øjnene, når hun fortæller, hvor meget hun elsker og savner sin lille dreng. Og hendes øjne forbliver våde, når hun fortæller, hvordan den store Udfrier har opretholdt hende gennem hele hendes prøvelse, begyndende med hans umiddelbare godhed i hendes

ÆLDSTE RONALD A. RASBAND
De Tolv Apostles Kvorum

dybeste fortvivelse og nu i håbet om deres glædelige gensyn »om ikke mange dage«.

Jeg ved, at nogle gange skaber oplevelser i livet forvirring og uro, der kan gøre det vanskeligt at få eller genkende eller bevare den form for lindring, der kom til Emilie og Alicia. Jeg har gennemgået sådanne tider. Jeg bærer vidnesbyrd om, at i sådanne tider er selve bevarelsen af os en kærlig og kraftfuld tilkendegivelse af Guds umiddelbare godhed. Husk, at det gamle Israel til sidst blev udfriet »af den selv samme Gud, som havde bevaret dem«¹⁴ dag for dag.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er den store Udfrier, og i hans navn lover jeg, at når I vender jer til ham med oprigtig hensigt og hjertets faste forsæt, vil han udfri jer fra alt, der truer med at formindske eller ødelægge jeres liv eller glæde. Den udfrielse kan tage længere, end I ønsker – måske en livstid eller længere. Så for at give jer trøst, mod og håb, for at støtte og styrke jer indtil dagen for den endelige udfrielse anbefaler jeg jer at benytte og vidner om *Guds umiddelbare godhed* i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se f.eks. Alma 7:7; 9:26; L&P 88:87.
2. Se Mosi 23:28-29; 24:14-15.
3. Mosi 25:10; fremhævelse tilføjet.
4. L&P 121:1-3.
5. Se L&P 121:7.
6. Se Alma 58:11: »Ja, og det skete, at Herren vor Gud velsignede os med vished om, at han ville udfri os, ja, ... og fik os til at håbe på vor udfrielse ved ham.« Se også L&P 121:7-8.
7. Se »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13.
8. Es 54:10; fremhævelse tilføjet.
9. Rom 8:39.
10. Mosi 2:24.
11. Se Matt 14:31.
12. Alma 5:7.
13. Alma 34:31.
14. 1 Ne 5:15.

Byg en fæstning af åndelighed og beskyttelse

Når vi efterlever Jesu Kristi evangelium, når vi trækker på Frelserens forsoning og trænger os frem i tro, styrkes vi mod modstanderen.

Mine kære brødre og søstre, her hvor denne konference nærmer sig sin slutning, takker jeg vor Fader i himlen for de råd og sandheder og den åbenbaring, der er blevet givet fra denne talerstol de sidste to dage. Vi er blevet undervist af Guds tjenere, der er blevet kaldet til at forkynde hans hellige ord. Herren har i sidste dages åbenbaring påmindet os således: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«¹

Når jeg ser ud over denne store forsamling af hellige og forestiller mig de medlemmer, der rundt om i hele verden ser generalkonference, så tænker jeg på forsamlingen i Mormons Bog, da Jesus Kristus viste sig for nefitterne efter sin korsfæstelse. Han underviste dem i evangeliet og sagde så: »Gå derfor til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn om, at I må forstå.«²

»Gå derfor til jeres hjem, og grund over det,« er det næste trin i at tage de ord til sig, som profeterne og Kirkens ledere har talt i denne hellige ramme. Hjem med fokus på Kristus er fæstninger i Guds rige på jorden i en tid, hvorom det blev profeteret, at djævelen ville »rase i hjertet på menneskenes børn og ophidse dem til vrede imod det, der er godt.«³

Folk har gennem hele historien bygget fæstninger for at holde fjenden ude. Ofte er der i forbindelse med en fæstning et vagttårn, hvorfra vagter – som profeterne – kunne advare om ondsindede styrker og kommende angreb.

På de tidlige Utah-pionerers tid var min oldefar Thomas Rasband og hans familie nogle af de første bosættere, der kom ind i Heber Valley i de smukke Wasatch-bjerge.

I 1859 hjalp Thomas til med at opføre Heber Fort, der blev bygget for at beskytte dem. Det var en ganske enkel bygning af poppelbjælker, der lå oven på hinanden og dannede fortets ydermure. Der blev bygget bjælkehytter inde i fortet, hvor man brugte de ydermure. Bygningen gav både sikkerhed og tryghed for de pionerfamilier, da de skulle slå rødder og dyrke Herren.

Sådan er det også med os. Vores hjem er fæstninger mod verdens ondt. I vores hjem kommer vi til Kristus ved

at lære at følge hans bud, ved at studere skrifterne og bede sammen og ved at hjælpe hinanden til at blive på pagtens sti. Det nye fokus på personligt og familiemæssigt studium i hjemmet med materialet *Kom og følg mig* er udformet til at »øge vores omvendelse og hjælpe os til at blive mere ligesom Jesus Kristus.«⁴ Ved at gøre det vil vi, som Paulus udtrykte det, blive »en ny skabning«⁵ med hjertet og sindet i harmoni med Gud. Vi har brug for den styrke til at møde og afbøje modstanderens angreb.

Når vi lever i en hengivenhed, der er affødt af tro på Jesus Kristus, vil vi føle Helligåndens fredfyldte nærvær, som vejleder os til sandheden, inspirerer os til at leve værdigt til Herrens velsignelser og vidner om, at Gud lever og elsker os. Alt dette indenfor vores eget hjem fæstning. Men husk, at vores hjem kun er så stærkt, som den enkeltes åndelige styrke er indenfor murene.

Præsident Russell M. Nelson har sagt: »I den kommende tid vil det ikke være muligt at overleve åndeligt uden Helligåndens vejledende, anvisende, trøstende og konstante indflydelse.«⁶ Som Herrens levende profet, seer og åbenbarer i denne tid, vagten i tårnet på vores fæstning, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ser han, hvordan fjenden rykker frem.

Brødre og søstre, vi er i krig med Satan om menneskenes sjæle. Slagets

linjer blev trukket op i forudtilværelsen. Satan og en tredjedel af vor himmelske Faders børn vendte ryggen til hans løfter om evig ophøjelse. Lige siden dengang har modstanderens håndlangere bekriget de trofaste, der valgte at følge Faderens plan.

Satan ved, at hans dage er talte, og at tiden er ved at rinde ud. Og selv om han er nok så opfindsom og snu, kommer han ikke til at vinde. Alligevel raser krigen om hver eneste sjæl videre.

For at skærme os må vi bygge en fæstning af åndelighed og beskyttelse for vores sjæl, en fæstning, der ikke lader sig indtage af den onde.

Satan er en snu slange, der sniger sig ind i vores sind og hjerte, når vi ikke er på vagt, når vi er skuffede eller har mistet håbet. Han lokker os med smiger, et løfte om lethed, bekvemmelighed eller et midlertidigt højdepunkt, hvis vi er nede. Han retfærdiggør stolthed, uærlighed, utilfredshed og umoral, og med tiden kan vi ikke længere føle noget.⁷ Ånden kan forlade os. »Og således narrer Djævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.«⁸

Derimod føler vi ofte Ånden stærkt, når vi synger Guds pris med ord som disse:

*Vor Gud han er så fast en borg
han kan os vel bevare,
han var vor hjælp i al vor sorg,
vort værn i al vor fare.⁹*

Når vi bygger en fæstning af åndelig styrke, kan vi undgå modstanderens fremgang, vende ham ryggen og føle Åndens fred. Vi kan følge vor Herre og Frelsers eksempel, ham der blev fristet i ørkenen og sagde: »Vig bort, Satan!«¹⁰ Det må vi hver især af erfaring lære, hvordan man gør.

Et sådant retfærdigt forehavende er godt beskrevet i Mormons Bog,

hvor hærføreren Moroni forberedte nefitterne på at modstå angreb fra den svigefulde, blodtørstige og magtsyge Amalikija. Moroni opførte fæstninger for at beskytte nefitterne, »så de kunne leve for Herren deres Gud, og så de kunne bevare det, som af deres fjender blev kaldt de kristnes sag.«¹¹ Moroni »var fast i troen på Kristus,«¹² og var trofast til »at holde Guds befalinger ... og modsætte sig ugudelighed.«¹³

Da lamanitterne gik til angreb, blev de forbløffet over nefitternes forberedelser, og de blev besejret. Nefitterne takkede »Herren deres Gud på grund af hans uforlignelige magt ved at udfri dem af deres fjenders hænder.«¹⁴ De havde bygget fæstninger til at beskytte sig mod udefrakommende, og de havde opbygget tro på Herren Jesus Kristus indefra – dybt i deres sjæl.

Hvordan kan vi styrke os i svære tider, så vi kan være »redskaber i Guds hænder til at udføre denne store gerning«?¹⁵ Lad os se på skrifterne.

Vi er lydige. Herren befalede fader Lehi at sende hans sønner tilbage til

Jerusalem for at »forsøge at få optegnelserne og bringe dem herved i ørkenen.«¹⁶ Lehi betvivlede det ikke, han spurgte ikke hvorfor eller hvordan. Det gjorde Nefi heller ikke, han svarede: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet.«¹⁷

Handler vi med den samme velvillige lydighed som Nefi? Eller er vi mere tilbøjelige til at betvivle Guds befalinger, ligesom Nefis brødre gjorde, hvis manglende tro i sidste ende gjorde, at de vendte sig fra Herren? Lydighed, der udøves »i al hjertets hellighed,«¹⁸ er det, Herren fordrer af os.

Vi stoler på Herren, som sagde til Josva, mens han forberedte sig på at lede israelitterne ind i det forjættede land: »Vær modig og stærk. Nær ikke rædsel, og lad dig ikke skræmme, for Herren din Gud er med dig overalt, hvor du går.«¹⁹ Josva troede på de ord og gav folket dette råd: »I skal hellige jer, for i morgen vil Herren gøre undere blandt jer.«²⁰ Herren skilte Jordans vande, og israelitternes 40 års lange ørkenvandring var omme.

Vi står for sandhed, ligesom profeten Abinadi i Mormons Bog gjorde. Da

Abinadi blev ført frem for kong Noa og hans ugudelige præster, underviste han om de ti bud og forkyndte med stor kraft, at Kristus ville »komme ned blandt menneskenes børn og ... forløse sit folk.«²¹ Derefter erklærede han med dyb tro: »O Gud, modtag min sjæl,«²² og Abinadi »led døden ved ild.«²³

Vi indgår og fornyer vores pagter ved at tage del i nadveren og gøre tempeltjeneste. Nadveren er kernen i vores søndagsmøder, hvor vi modtager løftet om, at vi »altid må have hans Ånd hos [os].«²⁴ Med den hellige ordinance forpligter vi os til at påtage os Jesu Kristi navn, følge ham og at passe vores ansvar i dette guddommelige værk, ligesom han gjorde. I templet kan vi »lægge denne verdens ting til side«²⁵ og føle Herrens nærhed og hans himmelske fred. Vi kan fokusere på vores forfædre, vores familie og evigt liv i Faderens nærhed. Derfor er der intet underligt i, at præsident Nelson for nyligt i Rom sagde: »Det gode, der vil udspringe fra dette tempel, vil være umådeligt stort.«²⁶

Vi bør være retskafne i alt, vi gør. Vi bør udvikle evnen til at skelne og

disciplin, så vi ikke hele tiden er nødt til at afgøre, hvad der er rigtigt og forkert. Vi bør tage ordene fra Peter til os, apostlen i kirkens første dage, der advarende sagde: »Vær årvågne og på vagt! Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge.«²⁷

Når vi flittigt styrker vores fæstninger, bliver vi mere som Jesus Kristus, som hans sande disciple, med selve sjælen i hans varetægt.

Jeres vidnesbyrd om Jesus Kristus er jeres personlige fæstningsværk, sikkerheden for jeres sjæl. Da min oldefar og hans medpionerer byggede Heber Fort, lagde de én bjælke ad gangen, indtil fortet stod samlet,²⁸ og de var i sikkerhed. Sådan er det også med vores vidnesbyrd. Lidt efter lidt modtager vi et vidnesbyrd fra Helligånden, som taler til vores ånd, og »lærer [os] visdom i det skjulte.«²⁹ Når vi efterlever Jesu Kristi evangelium, når vi trækker på Frelserens forsoning og trænger os frem i tro, uden frygt, styrkes vi mod modstanderens kneb. Vores vidnesbyrd forbinder os med himlene, og vi bliver velsignet med »sandheden af alt.«³⁰ Og som pionererne, der var beskyttet af et fort, bliver vi trygt omfavnet i Frelserens kærlige arme.

Som profeten Eter sagde: »Derfor kan den, der tror på Gud, med vished håbe på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og lede dem til at herliggøre Gud.«³¹

Mine kære brødre og søstre, jeg efterlader jer med min velsignelse til at gå fremad i tillid til Herren og til hans evangelium. Læg jeres arme om dem, der snubler, og led dem med Åndens styrke i jer kærligt tilbage til fæstningen af åndelighed og beskyttelse. Stræb efter »at bli' som Jesus«³² i alt, I gør, sky det onde og fristelser, omvend jer, som vi i går blev formanet til af vores kære profet, vær ærlige af hjertet, vær retskafne og rene, vis medfølelse og næstekærlighed og elsk Herren jeres Gud med en sand discipels hengivenhed.

Vores vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, vores hjem, vores familie og vores medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vil udgøre vores personligt beskyttende fæstningsværk, der omslutter og skærmer os mod den ondes magt. Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi, navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 1:38.
2. 3 Ne 17:3.
3. 2 Ne 28:20.
4. *Kom og følg mig – For enkeltpersoner og familier: Det Nye Testamente 2019*, s. v.
5. 2 Kor 5:17.
6. Russell M. Nelson, »Åbenbaring for Kirken, åbenbaring for vores liv«, *Liahona*, maj 2018, s. 96.
7. 1 Ne 17:45.
8. 2 Ne 28:21.
9. »Vor Gud han er så fast en borg«, *Salmer og sange*, nr. 26.
10. Matt 4:10.
11. Alma 48:10.
12. Alma 48:13.
13. Alma 48:16.
14. Alma 49:28.
15. Alma 26:3.
16. 1 Ne 3:4.
17. 1 Nefi 3:7.
18. L&P 46:7.
19. Jos 1:9.
20. Jos 3:5.
21. Mosi 15:1.
22. Mosi 17:19.
23. Mosi 17:20.
24. L&P 20:77.
25. L&P 25:10.
26. Russell M. Nelson, i Tad Walch, »President Nelson Refers to Apostles Peter and Paul During Rome Temple Dedication«, *Deseret News*, 10. mar. 2019, deseretnews.com.
27. 1 Pet 5:8.
28. Se Ef 2:21.
29. Sl 51:6.
30. Moro 10:5.
31. Eter 12:4.
32. »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 40-41.

PRÆSIDENT RUSSELL M. NELSON

Afsluttende bemærkninger

Må vi hellige og genindvie vores tilværelse til at tjene Gud og hans børn – på begge sider af sløret.

Mine elskede brødre og søstre, nu hvor vi afslutter denne historiske konference, takker vi Herren for hans inspiration og beskyttelse. Talerne har vejledt og opløftet os.

Talerne blev ikke tildelt emner. De har hver især bedt om personlig åbenbaring som forberedelse til deres taler. For mig er det bemærkelsesværdigt, hvordan disse temaer synes at passe godt sammen. Søg, når I studerer dem, efter at lære, hvad Herren forsøger at lære *jer* gennem sine tjenere.

Musikken har været storslået. Vi er dybt taknemlige for de mange musikere, som har bidraget med deres talenter til at bringe Herrens Ånd til hvert møde. Og han har velsignet bønnerne og forsamlingen ved hvert møde. Konferencen har virkelig igen været en åndelig fest for os alle.

Vi håber og beder til, at hvert medlems hjem virkelig må blive en troens helligdom, hvor Herrens Ånd må bo. Trods strid overalt omkring os kan vores hjem blive et himmelsk sted, hvor studium, bøn og tro kan forenes med kærlighed. Vi kan virkelig blive Herrens disciple, som står fast ved og forsvarer ham, uanset hvor vi er.

Guds mål bør være vores mål. Han ønsker, at hans børn *vælger* at vende hjem til ham, forberedt, kvalificeret, begavet, beseglet og trofast over for pagter indgået i hellige templer.

Vi har nu 162 indviede templer. De første står som monumenter over vores elskede pionerers tro og visioner. Hvert tempel de opførte, var et resultat af deres store personlige ofre og indsats. De står alle som en strålende juvel i kronen på pionerernes præstationer.

Det er vores hellige ansvar at passe godt på dem. Derfor vil der med disse pionertempler snart komme en periode med fornyelse og genopfriskning, og for nogle, en større ombygning. Man vil stræbe efter at bevare hvert tempels enestående historiske karakter, hvor det er muligt, så man bevarer den inspirerende skønhed og det enestående håndværk fra generationer, som for længst er gået bort.

Detaljer omkring templet i St. George er allerede offentliggjort. Planer for renovering af templet i Salt Lake City, Tempelpladsen og nabopladsen i nærheden af Kirkens kontorbygning vil blive bekendtgjort fredag den 19. april 2019.

Templerne i Manti og Logan i Utah vil også blive renoveret i de kommende år. Når disse planer er udarbejdet, vil de også blive bekendtgjort.

Disse ombygninger kræver, at hvert tempel bliver lukket i en periode. Kirkens medlemmer kan fortsat nyde at komme og at tjene i templet i andre nærliggende templer. Når hvert projekt er færdigt, vil hvert af de historiske templer blive genindviet.

Brødre og søstre, vi betragter templerne som de helligste bygninger i Kirken. Når vi bekendtgør planer om at opføre et *nyt* tempel, bliver det en del af vores hellige historie. Nuvel, lyt omhyggeligt og ærbødigt. Hvis jeg bekendtgør et tempel et sted, der har særlig betydning for jer, må jeg da foreslå, at I blot bøjer hovedet i en stille takkebøn i jeres hjerte. Vi ønsker ikke, at glædesudbrud begrænser denne konferences eller Herrens hellige templers hellighed.

I dag glæder vi os ved at bekendtgøre opførelsen af flere templer, der skal bygges følgende steder:

Pago Pago i Amerikansk Samoa; Okinawa City i Okinawa; Neiafu i Tonga; Tooele Valley i Utah; Moses Lake i Washington; San Pedro Sula i Honduras; Antofagasta i Chile; Budapest i Ungarn.

Tak, kære brødre og søstre.

Når vi taler om vores templer, gamle som nye, må vi da hver især ved vores handlinger vise, at vi er sande disciple af Herren Jesus Kristus. Må vi rense vores liv gennem vores tro på og tillid til ham. Må vi anvende kraften i hans forsoning gennem vores omvendelse hver dag. Og må vi hellige og genindvie vores tilværelse til at tjene Gud og hans børn – på begge sider af sløret.

Jeg efterlader min kærlighed og velsignelse hos jer, og forsikrer jer om, at åbenbaring fortsætter i denne, Herrens kirke. Den vil fortsætte, indtil »Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.«¹

Således velsigner jeg jer og bærer mit vidnesbyrd om, at Gud lever! Jesus er Kristus! Dette er hans kirke. Vi er hans folk. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTE

1. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 141.*

Statistisk rapport 2018

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2018.

KIRKEENHEDER

Stave	3.383
Missioner	407
Distrikter	547
Menigheder	30.536

KIRKENS MEDLEMSTAL

Medlemstal i alt	16.313.735
Nye indskrevne børn	102.102
Nyomvendte døbt	234.332

MISSIONÆRER

Fuldtidsmissionærer	65.137
Kirketjenestemissionærer	37.963

TEMPLER

Templer indviet i 2018 (Concepción i Chile og Barranquilla i Colombia)	2
Templer genindviet i 2018 (Houston i Texas og Jordan River i Utah, begge i USA)	2
Fungerende templer ved årets udgang	161

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen, der kan benyttes i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet i parentes henviser til talens første side.

Neil L. Andersen	(34) En mand, der er tiltrukket af sit eget køn, forbliver tro mod sine pagter. En kvinde, der aldrig er blevet gift, fokuserer på tjeneste.
D. Todd Christofferson	(81) Unge i Italien viser præsident Russell M. Nelson tempelkort, de har forberedt for deres forfædre.
Carl B. Cook	(51) En »gruppe af brødre«, der styrker og hjælper med at omvende hinanden i Botswana, velsigner utallige liv gennem missionering. Præstedømmekvorummer samler sig om og velsigner en ung Carl B. Cook.
Quentin L. Cook	(76) En opfordring fra præsident Gordon B. Hinckley er med til at føre til, at ældste O. Vincent Halecks far bliver døbt.
Becky Craven	(9) Et øjenvidne beklager sig over, at en lokomotivfører ikke prøvede at undvige, før hans tog ramte en bil, der sad fast på skinnerne.
Sharon Eubank	(73) Udendørslyset bliver ikke tændt på templet i Salt Lake. En drøm giver Sharon Eubank et ønske om at øge sin tro.
Gerrit W. Gong	(97) Efter at have følt medfølelse for en butikstyv begynder Gerrit W. Gongs ven at forstå Jesus Kristus og hans forsoning.
Brook P. Hales	(11) To af Brook P. Hales' sønner lærer, at Gud, når han besvarer bønner, kender enden fra begyndelsen. »Også dette får en ende« bliver mottoet for en trofast kvinde, der accepterer, at hun er blind.
Mathias Held	(31) Mathias og Irene Held slutter sig til Kirken efter at have set sandheden gennem studium og Ånden.
David P. Homer	(41) Da David P. Homer er passager på et lille fly, lærer han vigtigheden af at lytte til den rette stemme. David P. Homer og hans hustru lærer, at svar på bønner kan tage noget tid, før de kommer. David P. Homers bror holder ud til enden på trods af modgang.
Kyle S. McKay	(105) En kvinde, der kæmper med stofmisbrug, og en mor, hvis søn døde i en ulykke, bliver trøstet og styrket af den store Udfrier.
Russell M. Nelson	(67) En mor og hendes døtre konkurrerer mod sport og spil om opmærksomheden hos mændene i deres familie. (88) Russell M. Nelson og hans datter Wendy taler om »de ting, der betyder mest« ved deres »far og datter-farvelsnak«. En politibetjent, der hjælper folk med at undslippe fra en skovbrand, tænker: »Hvor er min familie?« En af Russell M. Nelsons venner nægter at ændre sig for at kvalificere sig til evangeliets velsignelser.
Dallin H. Oaks	(60) Studerende på et college, der ser en hund snige sig ind på et egern, undlader at spørge: »Hvor vil det føre hen?« Et colombiansk pars fem døgn lange bustur for at blive gift i templet ændrer, hvordan de føler for tempelægteskab og evangeliet.
Dale G. Renlund	(70) Den »første klodsede bøn« hjælper et mindre aktivt medlem til at få en tilskyndelse i kirken om, at »det er mit hus«.
Ulisses Soares	(6) En enlig mor indgyder evangeliets velsignelser i sine børns hjerte.
Gary E. Stevenson	(47) Som præst i high school nægter en fremtidig apostel at se en upassende film, hvilket giver en ven mod.
Juan Pablo Villar	(95) Efter Juan Pablo Villar har brugt en dag med at forkynde sammen med sin missionærbror, beslutter han sig for at blive døbt og tage på mission.
Takashi Wada	(38) Takashi Wadas mor slutter sig til Kirken, efter Herren rører hendes hjerte gennem en drengs venlige handling.
W. Christopher Waddell	(19) Takket være en omsorgsindsats fra W. Christopher Waddells brors venner og familie tager broderen atter imod evangeliet kort før sin død.

Ældste Rubén V. Alliaud

Generalautoritet og halvfjerdser

Rubén Alliaud var 14 år, da han forlod sit hjem i Argentina for at tilbringe et år hos sin morbror i USA. Hans far, Rubén Reynaldo Alliaud, var død tidligere, og Rubén havde udviklet »en oprørsk ånd«.

Hans bekymrede mor, María, sendte ham til Houston i Texas for at bo hos sin bror Manuel Bustos og hans familie. Hun stillede kun sin brors familie en betingelse: »I må ikke dele jeres sidste dages hellige-tro med min søn.«

Men evangeliets ånd talte til den kæmpende teenager. Han så, hvordan Kirken forenede familie Bustos gennem bøn og tjeneste, og han kunne ikke undgå at lægge mærke til de mange eksemplarer af Mormons Bog, der var på hylterne i hans værelse.

Nysgerrig tog han en bog ned og opdagede Moronis løfte om, at han gennem bøn kunne vide, om Mormons Bog er sand.

»Det løfte rørte mig,« siger den nykaldede generalautoritet og halvfjerdser. »Jeg ønskede at læse bogen.«

Han tog Moronis løfte til sig, modtog et bekræftende svar og sagde til sin overraskede morbror, at han gerne ville døbes. Morbror Manuel sendte med det samme Rubén tilbage til Argentina for at bede om hans mors tilladelse. Han blev snart efter døbt. Siden da har det gengivne evangelium været et anker i ældste Alliauds liv.

Rubén Vicente Alliaud blev født den 8. januar 1966 i Buenos Aires. Han blev gift med Fabiana Bennett Lamas i templet Buenos Aires i Argentina den 17. december 1992. De har seks børn.

Ældste Alliaud har læst jura på University of Belgrano i Buenos Aires og har haft en vidtrækkende juridisk karriere med speciale i strafferet. Siden 1998 har han arbejdet som administrativ partner hos Alliaud & Asociados.

Han har tjent som områdehalvfjerdser, præsident for Córdoba-missionen i Argentina, stavspræsident, højrådsmedlem, biskop, ældsternes kvorumspræsident og missionær i Montevideo-missionen i Uruguay. Da han blev kaldet, tjente han som institutlærer, førsterådgiver i præsidentskabet for missionærskolen i Argentina og som informationschef. ■

Ældste Jorge M. Alvarado

Generalautoritet og halvfjerdser

Miguel og Iris Alvarado tilsluttede sig Kirken i Puerto Rico i 1977, da deres søn Jorge var seks år gammel. Jorge blev døbt to år efter og gik aldrig glip af søndagens møder.

»Men min egen omvendelse skete, da jeg var 16,« siger den nykaldede generalautoritet og halvfjerdser.

I high school begyndte han at virke som klassepræsident i seminar i sin hjemby Ponce. Eleverne studerede Mormons Bog det år. Hans nye ansvar tilskyndede til lidt granskning af sin sjæl.

»Jeg måtte spørge mig selv: »Ved jeg virkelig, om Mormons Bog er sand?« Hvordan kan jeg lede min seminar klasse, hvis jeg slet ikke ved, om bogen er sand?«

Han tog sit eksemplar af Mormons Bog frem og begyndte for første gang at læse den oprigtigt.

»Jeg knælede ned og bad, og da vidste jeg, at den var sand,« sagde han.

Mormons Bog er stadig en central indflydelse i ældste Alvarados liv.

Mens han tjente som fuldtidsmissionær i Tampa-missionen i Florida, gav han Mormons Bog til alle, som han underviste. Senere studerede han bogen med sin hustru og deres tre børn. Som præsident for San Juan-missionen i Puerto Rico udfordrede han sine missionærer til at elske og uddele Mormons Bog.

Ældste Alvarado er nu stadig som generalautoritet og halvfjerdser ivrig efter at opfordre andre til at opdage de livsændrende sandheder i Mormons Bog.

Jorge Miguel Alvarado Pazo er født den 21. november 1970. Den 19. december 1992 blev han gift med Cari Lu Rios i templet i Washington D.C.

Han har studeret erhvervsledelse på University of Puerto Rico og derefter arbejdet i flere forskellige lederjob i Puerto Rico og resten af USA. Han har senest arbejdet ved Kirkens hovedsæde som international leder i Selvhjulpstjenesten.

Ældste Alvarado har virket som områdehalvfjerdser, stavspræsident, højrådsmedlem, grenspræsident og missionsleder. ■

Ældste Hans T. Boom

Generalautoritet og halvferdser

Da ældste Hans T. Boom var otte år gammel, flyttede hans familie fra Amsterdam til byen Breda, der ligger i den sydlige del af Holland. Hans far, en hollænder, der var vokset op i Indonesien, og som var omvendt til Kirken, følte, at hans familie skulle forlade den store by og vende tilbage til hans forfædres rødder.

Den tid, som ældste Boom tilbragte med sin familie i den lille gren, viste sig at være en mulighed til at lære om tjeneste i Kirken – tjeneste, som han har ydet hele sit liv og vil fortsætte med at yde i sin nye kaldelse som generalautoritet og halvferdser.

»Alt, hvad jeg er, og alt, hvad jeg har, skylder jeg Herren og de muligheder, han har givet mig for at lære og vokse,« siger han.

Hans Theodorus Boom blev født den 13. juli 1963 i Amsterdam som søn af Hans og Ankie Boom og er nummer to ud af fire børn. Hans forældre underviste om evangeliet i deres hjem og tilskyndede deres børn til at arbejde hårdt.

Som 18-årig var ældste Boom missionær i London Øst-missionen i England. Nogle måneder efter, at han var kommet hjem fra sin mission, mødte han sin kommende hustru, Ariena Johanna »Marjan« Broekzitter, ved en konference for unge voksne i Kirken. Parret blev gift den 27. juli 1984 i Rhon i Holland og blev beseglet tre dage senere i templet i London i England. De har tre sønner.

Ældste Boom har arbejdet som sekretær for rektoren for Markenhage College og som rekrutteringskonsulent for Franchise Development Benelux. Da han blev kaldet som generalautoritet, arbejdede han som salgsleder for MacLean Agencies.

Ældste Boom har tjent som områdehalvferdser, rådgiver i et stavspræsidentskab, præsident for stavens Unge Mænd, grenspræsident og som rådgiver i et grenspræsidentskab. Da han blev kaldet, tjente hans som institutlærer og tempeltjener i templet i Haag i Holland. ■

Ældste L. Todd Budge

Generalautoritet og halvferdser

Da Todd Budge var dreng, lærte hans forældre ham, hvordan man søger Herrens vilje. Gennem sit liv har han forsøgt at anvende det i praksis ved alle beslutninger.

År senere, da han og hans hustru havde slået sig ned i et hjem med fem børn, fik han en åndelig tilskyndelse til at forlade sin karriere indenfor bank- og finansverdenen. Ændringen ville kræve betydelige ofre, for at han kunne blive veletableret i en ny karriere.

Efter stor indsats og forberedelse på at skifte karriere mødte ældste Budge en, der var særligt kvalificeret til at give ham råd. Denne person foreslog, at ældste Budge blev i bankverdenen, og mindede ham om, at han ville få mange muligheder for at rådgive og hjælpe folk. »Vi har brug for personer med integritet i den branche,« fortalte personen ham.

Ældste Budge anså dette møde for at være en stor barmhjertighedsgestus fra Herren. »Jeg tror, at han ønskede at vide, hvad jeg prioriterede højest,« siger han. »Så snart Herren vidste det, krævede han ikke det offer, og jeg stolede på, at han kunne bruge mig til sit formål, uden et karriereskifte.«

Hans karriere gav ham mulighed for at øve en god indflydelse i forretningsverdenen, tilmed at åbne døre for at fortælle om evangeliet i Japan.

Lawrence Todd Budge blev født den 29. december 1959 i Pittsburg i Californien i USA som søn af Lowell Jensen og Deanna Price Budge. Han mødte Lori Capener i løbet af deres første år på Brigham Young University. Otte måneder efter, at han kom hjem fra sin mission i Fukuoka-missionen i Japan, blev de gift i templet i Logan i Utah i USA. De har seks børn.

Siden ældste Budge fik sin bachelor i økonomi fra BYU i 1984, har han arbejdet for Bain & Company Japan, Citibank, N.A. og GE Capital. Han blev administrerende direktør for Tokyo Star Bank Limited i 2003 og har tjent i bankens bestyrelse fra 2008 til 2011.

Ældste Budge har tjent som områdehalvferdser, præsident for Tokyo-missionen i Japan, stavspræsident, biskop, ældsternes kvorumspræsident og Unge Mænds præsident i staven. ■

Ældste Ricardo P. Giménez

Generalautoritet og halvferdser

Kirkens medlemmer i Antofagasta i Chile vil længe huske generalkonferencen i april 2019 for bekendtgørelsen af et fremtidigt tempel der og kaldelsen af en af deres egne, ældste Ricardo P. Giménez, som generalautoritet og halvferdser.

Når ældste Giménez tænker på pligterne ved sin nye kaldelse, finder han tro og mod i talemåden: »Den, som Herren kalder, gør Herren egnet« (Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 46).

»Jeg har undervist i den talemåde mange gange tidligere, og nu forsøger jeg selv at anvende den,« siger han. »Vor himmelske Fader kalder jer. Han kender jer. Så bare gå ud og gør det, han ønsker, og alt vil gå godt.«

Ricardo Patricio Giménez Salazar blev født den 28. november 1971 som den ældste af Ricardo Benjamín Giménez Gimenez og Myrto Lucisca Amalia Salazar Signorinis to børn. Han blev medlem af Kirken som 11-årig og flyttede med sin mor og søster til Santiago i Chile, da hans forældre blev skilt.

I 1995 mødte han Catherine Ivonne Carrazana Zúñiga i Santiago, da hun begyndte at komme i hans menighed, mens hun boede hos en onkel der. De blev besejlet i templet i Santiago i Chile den 12. september 1997, og de har to børn.

Ældste Giménez fik sin bachelor i bogføring og revision ved University of Santiago i 1997 og en MBA på University of Chile i 2003. Han begyndte sin professionelle karriere i mineindustrien, og bevægede sig med tiden mod IT som økonomichef for Computer Sciences Corporation i Latinamerika. Han vendte tilbage til mineindustrien i 2012, først hos Sierra Gorda Mining og sidenhen hos Robinson Nevada Mining Company.

Da ældste Giménez blev kaldet, tjente han som rådgiver i et stavspræsidentskab. Han har også tjent som områdehalvferdser i Det Sydlige Sydamerikanske Område, stavspræsident, højrådsmedlem, biskop, rådgiver i et biskopråd og i Unge Mænds præsidentskab og fuldtidsmissionær i Concepción-missionen i Chile. ■

Ældste Peter M. Johnson

Generalautoritet og halvferdser

Da Peter M. Johnson, søn af en ejendomsinspektør og taxachauffør, blev optaget på et basketballstipendium på Brigham Young University – Hawaii, stod han over for en underviser i institut.

»Enten tilslutter du dig Kirken med det samme, eller også tager det et stykke tid,« forudsagde underviseren.

Underviseren fik ret. Over et år senere »fastede og bad [Peter] og fik et svar«. Han blev døbt den 16. august 1986.

Peter M. Johnson, den fjerde af fem børn, blev født som søn af McKinley Johnson og Geneva Paris Long den 29. november 1966 i Queens i New York i USA.

Hans forældre blev skilt, da han var 11, og hans mor flyttede til Hawaii. Et år senere tilsluttede Peter sig Nation of Islam og blev muslim. Denne forening vejledte og støttede ham og forberedte ham til at tage imod Jesu Kristi evangelium.

Som 15-årig flyttede Peter til Hawaii for at bo hos sin mor. Der opdagede han sport, især basketball, og begyndte på sin vej mod universitetsuddannelse, medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, missionær i Alabama-missionen i Birmingham og et tempelægteskab med Stephanie Lyn Chadwick i 1990. Parret, der mødte hinanden, da de spillede basketball på Southern Utah University, har fire børn.

»Jeg er her for at tjene Herren,« siger ældste Johnson om sin kaldelse til De Halvfjerds. »Uanset hvad min nationalitet eller kultur er, eller hvor jeg kommer fra, er det min opgave at tjene Herren af hele mit hjerte, sind og styrke og at repræsentere Herren. Frelseren elsker os alle. Vi er Guds sønner og døtre.«

Ældste Johnson tog en bachelor- og kandidatgrad i regnskab fra Southern Utah University, og en PhD i regnskab fra Arizona State University. Han har arbejdet som lektor på Brigham Young University – Hawaii, assisterende professor på Brigham Young University og lektor på University of Alabama. Han har tjent som områdehalvferdser, stavspræsident, stavens finansielle sekretær og missionsleder. ■

Ældste John A. McCune

Generalautoritet og halvleder

Ældste John A. McCune havde tidligt i sin karriere en samtale med sin chef, hvor det hurtigt blev tydeligt, at manden ikke kendte meget til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Chefen spurgte ældste McCune, hvorfor sidste dages hellige ikke danser eller spiser cookies.

»Selvfølgelig spiser jeg cookies,« fortalte ældste McCune sin chef med et smil, mens han gned sig på maven. »Jeg tror, at du har forvekslet os med nogle andre.«

Mens de talte, fik ældste McCune afklaret fejlrapporter om Kirken. Den samtale førte til andre om Jesu Kristi evangelium og bekræftede for ældste McCune, hvor vigtigt det er altid at være klar til at fortælle andre om evangeliet.

»Vi er Frelserens, Jesu Kristi, disciple, uanset hvor vi er, ved enhver lejlighed og i en hvilken som helst situation,« siger ældste McCune. »Vi har arbejde og karriere, men de er der for at forsørge vores familie og placere os i situationer, hvor vi kan dele evangeliet. Det er vores primære ansvar som Jesu Kristi disciple.«

John Allen McCune blev født i Santa Cruz i Californien i USA den 20. juni 1963 som søn af Clifford og Joan Schulthies McCune. Han voksede hovedsageligt op i Nyssa i Oregon i USA.

Da ældste McCune havde tjent på en fuldtidsmission i Fukuoka i Japan, giftede han sig med Debra Ellen Kingsbury i templet i Salt Lake City i Utah i USA i 1984. De har fire børn og bor i Midway i Utah.

Ældste McCune har en bachelor i økonomi fra Brigham Young University og en MBA i økonomi fra University of California, Los Angeles (UCLA). Han arbejdede som seniorvice direktør og daglig leder i Capital Investment Advisors fra 1997 til 2012. Han tjente derefter som præsident for Provo-missionen i Utah, inden han blev kontaktperson for større gaver til LDS Philanthropies.

Ældste McCune tjente som områdehalvfjerds, da han fik sin nye kaldelse. Han har også tjent som stavspræsident, biskop, rådgiver i et biskopråd og i et grenspræsidentskab og ældsternes kворumspræsident. ■

Ældste James R. Rasband

Generalautoritet og halvleder

Da ældste James R. Rasband blev kaldet til et stavspræsidentskab for mange år siden, følte han sig uforberedt. »Det må være en fejl,« tænkte han.

Han følte sig tilsvarende utilstrækkelig, da han som 19-årig trådte ind på missionærskolen som forberedelse til en fuldtidsmission i Seoul i Sydkorea. »Hvordan skal jeg dog klare det?« undrede han sig.

I begge situationer var svaret det samme: »Bliv ved. Glæden kommer.« Eller med hans mors ord: »Herren er lige løbet tør for fuldkomne mennesker. Tag bare fat på arbejdet.«

Ældste Rasband føler noget af den tøven nu, hvor han begynder på sin nye kaldelse som generalautoritet og halvleder, men han kender svaret: »Vor himmelske Fader har blot brug for, at vi går i gang og fortæller andre det helbredende og glædelige budskab om hans Søn og om hans Søns sonoffer.«

Ældste James Richard Rasband er født den 20. marts 1963 i Seattle i Washington i USA som søn af James E. og Ester Rasband. Han voksede op i Pebble Beach i Californien i USA i et hus, der lå knap 200 meter fra havet.

Ældste Rasband og Mary Diane Williams mødte hinanden som førsteårsstuderende på Brigham Young University. De skrev til hinanden, mens han studerede fem måneder i Israel og senere, mens han virkede i Seoul-missionen i Korea. De blev gift i templet i Los Angeles i Californien den 11. august 1984. De har fire børn.

Efter sin mission færdiggjorde han en bachelor i engelsk og mellemstlige studier på BYU i 1986 og tog derefter en jurasexamen fra Harvard Law School i 1989. Efter at have praktiseret fem år som sagfører i Seattle vendte han tilbage til BYU i 1995 for at undervise på J. Reuben Clark Law School. Han var dekan for jurastudiet fra 2009 til 2016, hvor han blev akademisk prorektor på BYU.

Ældste Rasband har tjent som områdehalvfjerds, stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab, høringsmedlem, biskop og Unge Mænds præsident i menigheden. ■

Ældste Benjamin M.Z. Tai

Generalautoritet og halvferdser

Ældste Benjamin M.Z. Tais farfar blev fanget, indespærret og henrettet af de japanske styrker, der invaderede Hong Kong under anden verdenskrig.

Årtier senere mødte ældste Tai sin kommende hustru, Naomi Toma, fra Japan, da han var ældsternes kvorumspræsident i sin studentermenighed på Brigham Young University. Naomi var hjælpeforeningspræsident.

Da Benjamin fortalte sin far, emeritus-generalautoritet ældste Kwok Yuen Tai, at han datede og håbede på at blive gift med Naomi, udtrykte hans far ingen bitterhed. Faktisk kom Naomis forældre, Rikuo og Fumiko Toma, til Hong Kong for at besøge Benjamins forældre. Hendes forældre bemærkede, at Jesu Kristi evangelium havde gjort deres ægteskab muligt. Parret blev gift i templet i Salt Lake City den 23. december 1995. De har seks børn.

»Vi kommer fra forskellige kulturer, men der er tråde af fælles tro og offer,« siger ældste Tai. Ældste Tai ved, at disse tråde af tro og offer nu vil forbinde ham med sidste dages hellige over hele kloden.

Benjamin Ming Zhe Tai blev født den 20. maj 1972 i Hong Kong som søn af Kwok Yuen og Hui Hua Tai. Hans fars arbejde førte familien rundt i hele verden, før de immigrerede til Sydcalifornien i USA, hvor ældste Tai tilbragte sine teenageår. I deres hjem havde hans forældre hængt en skriftrulle op, hvor disse ord stod med kinesisk kalligrafi: »Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:15). Det har været familien Tais motto.

Efter ældste Tai havde været missionær i Melbourne-missionen i Australien, fik han en bachelor i idræt fra BYU og en MBA fra University of California i Los Angeles (UCLA) i 2003. Han har arbejdet i Japan og Hong Kong som investeringsrådgiver og med ejendomsudvikling.

Ældste Tai har tjent som områdehalvfjerds, distriktspræsident, rådgiver i et distriktspræsidentskab, distriktsassistent, ældsternes kvorumspræsident, grenspræsident og søndagsskolelærer. ■

Ældste Alan R. Walker

Generalautoritet og halvferdser

At lære om og fordybe sig i nye kulturer er blevet en livslang hobby for ældste Alan R. Walker, som vil blive til gavn for ham i hans nye kaldelse som generalautoritet og halvferdser.

Alan Roy Walker er født den 2. januar 1971 i Buenos Aires i Argentina som søn af Victor Adrian Walker og Christina Ofelia Sparrow. Han voksede op forskellige steder i Nord- og Sydamerika.

Han tilbragte sine første år i Argentina, indtil hans familie flyttede til Boston i Massachusetts i USA, og senere til Mexico City i Mexico på grund af hans fars arbejde.

»At lære engelsk har været en stor velsignelse,« fortæller han. Og at vokse op med evangeliet har tilladt ham at udvikle sit vidnesbyrd og forberede sig i en tidlig alder til en mission. Efter at have gået på Brigham Young University i et år tjente ældste Walker som fuldtidsmissionær i Nashville-missionen i Tennessee.

Ældste Walker udskød sine planer om at vende tilbage til sin uddannelse efter sin mission for at hjælpe sin far med at komme sig efter en alvorlig ulykke. Så han vendte hjem til Argentina. Det var der, han mødte Ines Marcela Sulé til en institutfest. De blev gift otte måneder efter den 12. august 1993 i templet i Buenos Aires i Argentina. Den næste dag rejste de nygifte til Provo i Utah i USA, hvor ældste Walker færdiggjorde sin bachelor i økonomi i 1996.

Ældste Walker har arbejdet i tre år i Citibanks hovedsæde, seks år som økonomichef for Kirken i Det Sydlige Område i Sydamerika, 11 år i Det Mexicanske Område og senest som forvaltningschef for Det Sydlige Område i Sydamerika. I 2010 blev ældste Walker kaldet til at præsidere over Monterrey Øst-missionen i Mexico.

Familien Walker nyder sammen med deres datter at tjene andre, rejse og besøge nye steder og møde nye mennesker.

Før kaldelsen som generalautoritet og halvferdser har ældste Walker tjent i forskellige opgaver i Kirken, herunder områdehalvfjerds, rådgiver i et stavspræsidentskab, højrådsmedlem, biskop, rådgivere i biskoprådet og missionsleder. ■

Mark L. Pace

Søndagsskolens hovedpræsident

I et interview, der viste sig at handle om en kaldelse til at tjene som Kirkens nye hovedpræsident for Søndagsskolen, kom bror Mark L. Pace med en bønssom forpligtelse.

»Himmelske Fader, hvad du end ønsker, at jeg gør, vil jeg gøre det med glæde,« bad han. »Jeg er 100 % parat.«

Bror Pace siger, at hans hovedønske i sin nye kaldelse er at velsigne, støtte og opmuntre Kirkens medlemmer. »Vi ønsker at give alt, hvad vi har,« sagde han om det nye hovedpræsidentskab for Søndagsskolen.

Mark Leonard Pace er født den 1. januar 1957 i Buenos Aires i Argentina som søn af Lorrin Nelson og Marylynn Haymore Pace. Bror Paces far præsiderede dengang over Den Argentinske Mission.

Bror Pace mødte sin tilkommende hustru, Anne Marie Langeland, mens de to gik i anden klasse sammen i Salt Lake City i Utah i USA. Da de senere gik i high school på forskellige skoler i byen, mødtes de igen ved en kombineret seminaraktivitet. De skrev sammen de næste par år, hvor hun ledsagede sin familie til Norge, hvor hendes far præsiderede over Den Norske Mission, og mens bror Pace tjente i Madrid-missionen i Spanien. De blev gift i templet i Salt Lake City den 21. november 1978 og har syv børn.

Bror Pace bestod en bachelor i økonomi fra University of Utah i 1980 og fik en MBA fra Harvard Business School i 1982. Han arbejdede kort for Price Waterhouse i New York City, hvorefter han begyndte at arbejde for Boyer Company i Salt Lake City indenfor kommerciel ejendomsudvikling fra 1984 til 2012. Efter en treårig opgave som præsident for Barcelona-missionen i Spanien begyndte han at arbejde for Gardner Company i 2015 med ejendomsudvikling.

Bror Pace tjente som områdehalvfjerdsr, da han fik sin nye kaldelse. Hans tidligere kirkekaldelser omfatter rådgiver i et stavspræsidentskab, højrådsmedlem, biskop, rådgiver i et biskopråd, ældsternes kvorumspræsident, Unge Mænds præsident i menigheden og spejderleder. ■

Milton Camargo

Førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Det tog næsten et år for Helio da Rocha Camargo, en tidligere præst i en anden kirke, at beslutte sig for at blive døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kort tid efter besluttede hans hustru Nair Belmira da Rocha Camargo sig for at følge sin mands eksempel og også blive døbt.

På det tidspunkt var Nair gravid med parrets søn, der kom til at hedde Milton. Familien Camargos forenede beslutning om at tilslutte sig Kirken ville velsigne fremtidige generationer af familien for evigt.

Bror Milton da Rocha Camargo blev født den 10. marts 1958 i São Paulo i Brasilien. Bror Camargo, der blev opretholdt den 6. april 2019 som førsterådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab, siger, at han er velsignet ved at være vokset op som medlem af Kirken.

»Herren kender os personligt,« siger han. »Hans planer for os alle er større, end vi kan forestille os.«

Bror Camargo mødte sin hustru, Patricia, da hendes far var præsident for Rio de Janeiro-missionen i Brasilien sidst i 1970'erne. Parret giftede sig den 4. januar 1980, omkring et år efter bror Camargo kom hjem efter sin fuldtidsmission i Lissabon-missionen i Portugal. De har tre børn.

I starten af deres ægteskab boede de i Rio de Janeiro, hvor bror Camargo tog sin bachelor som civilingeniør på Instituto Militar de Engenharia. Han fik senere en MBA fra Brigham Young University.

Bror Camargo har gennem sin karriere viet sin tid og energi til at uddanne andre. Han har arbejdet på flere universiteter, herunder Laureate Brazil Online Education, Universidad Tecnológica de México og senest BYU-Pathway Worldwide som prorektor for pensum.

Bror Camargo har tjent som en områdehalvfjerdsr, præsident for Porto Alegre Syd-missionen i Brasilien (1997-2000), rådgiver i præsidentskabet på missionærskolen i Brasilien (2002-2005), biskop, stavens missionspræsident og ældsternes kvorumspræsident. ■

Jan E. Newman

Andenrådgiver i Søndagsskolens
hovedpræsidentskab

Som ung missionær, der tjente i Strasbourg i Frankrig, havde Jan E. Newman en særlig åndelig oplevelse, der styrkede hans vidnesbyrd og tillod ham at mærke sin himmelske Faders kærlighed. Denne oplevelse kom, mens han læste profeten Almas ord i Mormons Bog om at så evangeliets frø i vores hjerte (se Alma 32:28; 33:22-23).

»Jeg læste, at hvis man giver plads til det frø i sit hjerte, vil det vokse, og man vil rent faktisk føle disse svulmende bevægelser,« sagde bror Newman. »Jeg kan huske, at jeg læste det, og at Ånden vidnede meget stærkt for mig, at det var sandt. Jeg følte disse svulmende bevægelser. Jeg vil aldrig glemme det, så længe jeg lever.«

Denne og andre oplevelser var med til at befæste bror Newmans vidnesbyrd om evangeliet og forberedte ham til livslang tjeneste som ægtemand, far og Jesu Kristi discipel.

Jan Eric Newman blev født den 16. april 1960 i Jerome i Idaho i USA som søn af George Raymond og Dora Walker Newman. Han voksede op i Overton i Nevada i USA. Hans far var omvendt, og hans mor var sidste dages hellig flere generationer tilbage.

Han udviklede et vidnesbyrd i en ung alder og var på fuldtidsmission i Frankrig og Belgien. Efter sin mission tog bror Newman en bachelorgrad i fransk fra Brigham Young University. Han elskede sin uddannelse så meget, at han overvejede at blive fransklærer, men i stedet valgte han at gå efter en karriere i softwareindustrien. Han har arbejdet som iværksætter i over 30 år og har oprettet adskillige vellykkede softwarevirksomheder. For tiden er han partner i SageCreek Partners, en konsulentvirksomhed for teknologi i Alpine i Utah i USA.

Bror Newman blev gift med Lucia Price i templet i Oakland i Californien den 18. august 1984. De har seks børn og bor i Elk Ridge i Utah i USA.

Bror Newman har virket som stavspræsident, biskop, menighedens præsident i Unge Mænd, spejderleder og tempeltjener. Fra 2006 til 2009 tjente han som præsident i Omaha-missionen i Nebraska i USA. ■

Præsident Nelsons tjenestegerning fortsætter

Kort efter oktoberkonferencen 2018 rejste præsident Russell M. Nelson til **Peru, Bolivia, Paraguay, Uruguay og Chile**, hvor han mødtes med medlemmer og missionærer og holdt foredrag, deriblandt et foredrag for unge i Chile, hvor der var 1.500 til stede udover, at det blev sendt til hele landet. Han talte til medlemmerne på spansk, indviede templet i Concepción i Chile og mødtes med lokale regeringsledere.

Tusindvis af kvinder reagerede på de sociale medier på præsident Nelsons opfordring til at fortælle om deres oplevelser med de fire udfordringer, han kom med til oktoberkonferencen 2018: (1) Faste fra de sociale medier og negative medier i 10 dage, (2) læse Mormons Bog inden udgangen af 2018, (3) komme regelmæssigt i templet og (4) deltage fuldt ud i Hjælpeforeningen. »Jeg vil gerne takke jer alle for at tage imod mine opfordringer,« sagde præsident Nelson og udtrykte håb om, at »hver af disse opfordringer har bragt jer nærmere til Frelseren.«

Præsident Nelson præsiderede over sin datter Wendy Nelson Maxfields begravelse. Hun gik bort efter en tapper kamp mod kræft. »Vores tårer af sorg vil vende sig til tårer af forventning, når vi får et evigt perspektiv,« sagde han. Han talte om sin datter ved en særlig konference for medlemmer

Præsident Russell M. Nelson og ældste Enrique R. Falabella fra De Halvfjerds bydes velkommen til et foredrag i Lima i Peru.

i Chico Stav i Californien, der omfatter to enheder fra Paradise, der blev ødelagt i en skovbrand. »I har erfaret, at alle har udfordringer,« sagde han. »Hvis I gerne vil få det bedre, så glem jer selv og tjen andre.«

I **Arizona i USA** indbød præsident Nelson en skare på 65.000 medlemmer, der var forsamlet i et sportsstadium, til at »hjælpe med at indsamle Israel på begge sider af sløret«. Præsident Nelson skrev også en gæsteklumme, der blev udgivet i avisen *Arizona Republic*, hvori han opfordrede folk til at »se hen til [Herren] og gør ham til kernen i jeres liv«. Han blev interviewet i en udsendelse på statens tv-stationer, afholdt flere receptioner med ledere i lokalsamfundet, for uddannelsesinstitutioner og andre trosretninger, og han afholdt et spørgsmål-og-svar-møde med unge voksne.

Siden præsident Nelson blev ordineret den 14. januar 2018, har han besøgt 5 kontinenter, 16 lande og territorier og 24 byer og har rejst næsten 90.000 kilometer. ■

Inspireret vejledning

Hidtil, mens Russell M. Nelson har været præsident:

- Præstedømmekvorummer er blevet omstruktureret.
- Omsorg har erstattet hjemme- og besøgsundervisning.
- Et nyt program for personlig udvikling for børn og unge er under udvikling.
- Nye udgaver af salmebogen og *Børnenes sangbog* bliver forberedt.
- Nye retningslinjer for de unges interview med biskopper er etableret.
- Fremhævelse af at kalde Kirken ved dens fulde navn.
- Missionskaldelser sendes online i USA og Canada.
- Mormontabernakelkoret er omdøbt til Tabernakelkoret på Tempelpladsen.
- Hjemmebaseret og kirkestøttet studium af evangeliet er begyndt, herunder et skift til to timers møde om søndagen.
- 27 nye templer er blevet bekendtgjort.
- Kun tre af Kirkens større festspil fortsætter. Alle andre ophører.
- Oprykning i Primary og hos de unge, unge mænds præstedømmeordination og de unges tempelbefalinger sker nu i januar i stedet for på deres fødselsdag.
- Søstermissionærer kan nu gå i pæne bukser.
- Detaljer i forbindelse med tempeltjeneste er blevet justeret.
- Nye missioner er dannet, og grænseændringer har fundet sted. Antallet af missionærskoler er blevet beskåret.
- Børn af LGBT-forældre kan nu blive velsignet og døbt, og retningslinjen om vielser af personer af samme køn er afklaret.

Og præsident Nelson har lovet, at der kommer mere, når Herren vejleder dertil. ■

Seminars læseplan skal følge *Kom og følg mig*

Seminar studium rundt om i verden vil snart følge programmet og læseplanen i *Kom og følg mig*, en ændring der vil understøtte den hjemmebaserede og kirkestøttede tilgang til evangelisk studium gennem et forenet studium i hjemmet, Søndagsskolen og seminar.

Fra 2020 vil seminarklasser studere den samme bog med hellig skrift, der bruges til *Kom og følg mig* hvert år. I stedet for at følge et skoleår, vil seminar kurset følge et kalenderår.

Selvom seminarstudier fortsat vil være baseret på skrifterne, vil læseplanen være mere baseret på lærdomme og vil bidrage til at styrke, beskytte og forberede unge til mission, ægteskab og tjeneste i Kirken. ■

Læs en mere detaljeret artikel – som indeholder et link til en video med kirkeledere, hvor bl.a. ældste Holland gennemgår ændringen – på [ChurchofJesusChrist.org/go/519122](https://www.ChurchofJesusChrist.org/go/519122).

Indvielse indikerer en »fremtid uden fortilfælde«

»Kirken vil få en fremtid uden fortilfælde, uden lige,« sagde præsident Russell M. Nelson ved indvielsen af templet i Rom i Italien i marts 2019. »Vi er kun ved at danne grundlaget for det, der kommer.«

Ved indvielsen var alle medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum for første gang samlet på ét sted uden for USA. »Som Jesu Kristi apostle i vore dage,« sagde præsident Nelson, »bringer vi det samme budskab i dag, som apostlene fortalte for længe siden – at Gud lever, og at Jesus er Kristus.«

Ud over at indvie templet talte præsident Nelson til unge i tempeldistriktet og mødte Pave Frans. Det var første gang, en af Kirkens præsidenter har haft en officiel audiens med overhovedet for den romerskkatolske kirke. ■

Læs kommentarer om templet i Rom i Italien og se billeder fra Rom på [ChurchofJesusChrist.org/prophets-and-apostles](https://www.ChurchofJesusChrist.org/prophets-and-apostles)

Nye retningslinjer, procedurer og ressourcer

Udtalelse om templer. Det Første Præsidentskab udsendte en udtalelse den 2. januar 2019, hvor der blandt andet står: »Gennem disse mange århundreder er detaljerne i forbindelse med tempeltjeneste med mellemrum blevet justeret, herunder sproget, byggemetoder, kommunikation og registrering. Profeterne har lært os, at der ikke er nogen ende på sådanne justeringer, hvormed Herren vejleder sine tjenere.«

Oprykning af børn og unge. Børn bliver nu færdige med Primary og de unge rykker op sammen fra en klasse eller et kvorum til den næste som en aldersgruppe i januar i stedet for på deres fødselsdag. Det betyder også, at de unge kan modtage en tempelanbefaling med begrænset anvendelse første gang i januar det år, de fylder 12, og de unge mænd kan blive ordineret til Det Aronske Præstedømme i januar det år, de fylder 12.

Flere muligheder for at tjene. LDS Charities har bekendtgjort deres samarbejde med JustServe.org for at lancere initiativet #YouCanDoSomething, der opfordrer folk til at tjene lokalt og donere til gode formål verden over for at være med til at forandre verden. Kom i gang ved at gå ind på siden »How to Help« på LDSCharities.org.

Nye ressourcer til omsorgsindsatsen. Hjemmesiden This Is Ministering (ministering.ChurchofJesusChrist.org) er blevet opdateret med flere artikler og videoer. Ressourcer på siden kan hjælpe læserne til at række ud i medfølelse, opbygge flere meningsfulde forhold, forbedre deres evne til at lytte med mere. Nyt indhold omfatter artikler om principper for omsorg, der er blevet udgivet i tidsskriftet *Liahona*, links til generalkonferencetaler om

omsorg samt videoer, citater og skriftsteder, der kan deles.

Håb og helbredelse til ofre for mishandling eller misbrug. En ny kirkehjemmeside abuse.ChurchofJesusChrist.org tilbyder ressourcer og praktiske værktøjer til ofre for mishandling eller misbrug og dem, der ønsker at være med til at forhindre mishandling eller misbrug. Det Første Præsidentskab udsendte også et brev den 26. marts 2019, hvori de opfordrede Kirkens ledere til at række kærligt ud for at hjælpe dem, der lider på grund af mishandling eller misbrug. Sammen med brevet var der et dokument med opdaterede retningslinjer om, hvordan biskopper og stavspræsidentskaber rådgiver ofre for seksuelt misbrug, og hvordan de foretager interview med kirkemedlemmer. Kirken har også udsendt en video »Protect the Child« og opdateret artikler om misbrug under Gospel Topics.

Nye funktioner og apps. Funktionen Studieplaner i den seneste opdatering af appen Evangelisk bibliotek gør dig i stand til at lave en plan for studium

af det indhold, der findes i appen. Ordinances Ready er et nyt værktøj i FamilySearch, der gør det enklere at finde navne til templet, hvilket giver dig mere tid til at tjene din familie og nyde templets velsignelser. Og FamilySearch har næsten 35 nye aktiviteter, der kan laves derhjemme, såsom »Walk Where They Walked«, der kan hjælpe med at engagere yngre medlemmer i slægtshistorie. Aktiviteterne er tilgængelige på 10 sprog.

Store produktioner frarådes. Selvom lokale kulturelle og historiske fejring kan være passende, fraråder Kirken nu større produktioner som for eksempel festspil. Tre festspil vil fortsætte: Festspillet i Nauvoo i Illinois i USA med støtte fra Kirkens hovedsæde, festspillet i Mesa i Arizona i USA under ledelse af området og det britiske festspil under ledelse af området, og de afholdes hvert fjerde år. Kirken har også afskaffet kulturarrangementet med unge før en tempelindvielse til fordel for foredrag for de unge af besøgende kirkeledere. ■

Børn og unge rykker op sammen fra en klasse eller et kvorum til den næste som en aldersgruppe i januar i stedet for efter deres fødselsdag.

Pionertidens templer, heriblandt templet i Salt Lake City, vil blive renoveret, og yderligere otte nye templer bliver opført.

Otte nye templer og historiske renoveringer bekendtgjort

Præsident Russell M. Nelson afsluttede aprilkonferencen 2019 med at bekendtgøre otte nye templer og renoveringen af fire templer fra pionertiden, herunder flere oplysninger om renoveringen af templet i Salt Lake City.

Nye templer vil blive bygget i Pago Pago i Amerikansk Samoa, Okinawa City i Okinawa, Neiafu i Tonga, Tooele Valley i Utah i USA, Moses Lake i Washington i USA, San Pedro Sula i Honduras, Antofagasta i Chile og Budapest i Ungarn.

Planer for en større renovering af templet i Salt Lake City i Utah vil omfatte en renovering af tempelpladsen og den tilstødende plads nær Kirkens kontorbygning i Salt Lake City i Utah i USA. Templerne i St. George, Manti og Logan i Utah vil også blive renoveret

i nær fremtid. »Disse ombygninger kræver, at hvert tempel bliver lukket i en periode,« sagde præsident Nelson. »Kirkens medlemmer kan fortsat nyde at komme og at tjene i templet i andre nærliggende templer. Når hvert projekt er færdigt, vil hvert af de historiske templer blive genindviet.«

Siden præsident Nelson blev Kirkens præsident i januar 2018, har han bekendtgjort 27 nye templer. Siden sidste generalkonference i oktober 2018 er templer blevet indviet i Rom i Italien, Barranquilla i Colombia og Concepcion i Chile. ■

Se den fulde liste over templer og deres status på temples.ChurchofJesusChrist.org.

Retningslinje for børn af LGBT-forældre, medlemmer i homoseksuelle ægteskaber

Forældre, som identificerer sig selv som homoseksuelle, biseksuelle eller transkønnede, kan nu anmode om, at deres børn bliver velsignet som nyfødte af en værdig bærer af Det Melkisedekske Præstedømme, og at deres børn også kan blive døbt, når de fylder otte år uden Det Første Præsidentskabs godkendelse, bekendtgjorde præsident Dallin H. Oaks, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ved lederskabsmødet ved generalkonferencen.

Desuden vil Kirken ikke længere behandle et homoseksuelt ægteskab i forbindelse med kirkedisciplinering som »apostasi«, selv om det stadig betragtes som »en alvorlig overtrædelse«. »U moralsk adfærd i heteroseksuelle eller homoseksuelle forhold vil blive behandlet på samme måde,« sagde præsident Oaks.

Disse ændringer i retningslinjen »udgør ikke et skift i Kirkens lære om ægteskab eller Guds bud med hensyn til kyskhed og moral,« skrev Det Første Præsidentskab i en officiel erklæring. »Læren i frelsesplanen og vigtigheden af kyskhed ændrer sig ikke.«

Præsident Oaks sagde, at retningslinjerne bør hjælpe de berørte familier, og »desuden bør vores medlemmers bestræbelser på at vise større forståelse, medfølelse og kærlighed øge respekten og forståelsen hos alle positivt indstillede mennesker.« ■

Understregning af det korrekte navn

For at omtale Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved dens rette navn er der ved at blive implementeret ændringer i kommunikationskanalerne.

Ændringer på hjemmesider

- ChurchofJesusChrist.org erstatter LDS.org som navnet på Kirkens officielle hjemmeside.
- Om nogle få måneder erstatter Newsroom.ChurchofJesusChrist.org MormonNewsroom.org.
- ComeUntoChrist.org vil med tiden erstatte Mormon.org, som er under konstruktion for at give sit primære publikum (uden for Kirken) en mere personlig oplevelse.

Ændringer på kanaler for de sociale medier

- Alle Kirkens hovedkonti på de sociale medier er blevet ændret for at understrege navnet på Frelserens kirke.
- Medlemmer kan vælge at komme med i en ny Facebookgruppe ved navn »The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints—Inspiration and News« for at få information om kirkenyheder, blive opdateret og skabe fællesskab og forbindelser i Kirken.

Ændringer i apps til mobiltelefoner

- Sacred Music erstatter LDS Music.
- Applikationen Evangelisk bibliotek forbliver uændret.

Yderligere ændringer kan forventes, efterhånden som vi alle arbejder sammen om at understrege navnet på Frelserens kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. ■

Humanitær indsats hjælper tusinder

LDS Charities er Kirkens humanitære arm. LDS Charities deltog i 2.885 projekter i 141 lande sidste år og samarbejdede med 1.900 humanitære partnerorganisationer. LDS Charities har siden 1985 bidraget med knap 15 milliarder kr. i hjælp – bl.a. kontanter, varer og bidrag i naturallier i 197 lande og territorier ifølge den årlige rapport for 2018 fra LDS Charities, som blev udsendt den 19. februar 2019.

Kirkens humanitære indsats er motiveret af barmhjertighed med og kærlighed til alle Guds børn og lægger vægt på tre vejledende principper – omsorg for dem i størst nød, inspiration til selvhjulpethed og at fremme frivillighed og tjeneste. Disse principper er baseret på tro på Jesus Kristus og styrker enkeltpersoner og familier, uanset race, religion eller nationalitet.

Kirken hjælper med hjælp i nødsituationer (herunder også frivillig

indsats), hjælp til synshæmmede, omsorg for mødre og nyfødte, rent vand og sanitet, vaccinationer, fremskaffelse af kørestole og rollatorer, hjælp til selv at skaffe mad ved hjælp af lokale løsninger og ressourcer samt umiddelbar og langsigtet hjælp til flygtninge. Kirken deltager også i lokale projekter i 43 stater og provinser i USA og Canada i forbindelse med hjælp til hjemløse, flygtningebo-sættelse og andre behov.

»Vi føler stor taknemlighed og fællesskab med hver eneste, der har bidraget til succes for det humanitære arbejde i 2018,« sagde søster Sharon Eubank, direktør for LDS Charities og førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Hun fortalte, at rapporten repræsenterede titusinder menneskers gavmildhed. ■

Læs hele rapporten på ldscharities.org.

En sygeplejerske står ved siden af en nybagt mor. Sygeplejersker på denne fødeafdeling har gennemført et kursus om at hjælpe nyfødte med at trække vejret tilbudt af LDS Charities.

En ung mand i Ghana smiler, efter at en tekniker fra LDS Charities har hjulpet med at tilpasse en kørestol til ham.

Missionærnyheder

Kontakt med hjemmet. Missionærer har nu lov til at kommunikere med deres familie hver uge på forberedelsesdagen via sms, onlinebeskeder, telefonopringninger og videochat foruden breve og e-mail.

Planlægningsværktøj for kommende missionærer. Et nyt online-planlægningsværktøj fra Kirkens Missionsafdeling kan hjælpe kommende missionærer til at være mere bevidste og velovervejede, når de beslutter sig for, hvornår de vil være bedst beredte til at tjene Herren som missionær.

Tjenestemissioner. Fra januar 2019 blive unge kirketjenestemissionærer kaldet »tjenestemissionærer«. Alle unge voksne, der søger om at blive missionærer, gør det på samme måde, gennem en onlineportal, og alle missionskaldelser – hvad enten det er en forkyndende mission eller en tjenestemission – kommer fra profeten. Værdige unge voksne, der af forskellige grunde er undtaget fra at kunne tjene på en forkyndende mission, kan kaldes på en tjenestemission.

Søstermissionærer må have bukser på. Søstermissionærer har nu muligheden for at gå i bukser ved almindelige daglige aktiviteter, selvom søstre fortsat stadig bør have kjoler eller nederdele på, når de tager i templet og under søndagens møder i Kirken, ved lederskabs- og zonekonferencer, dåbsmøder og foredrag på missionærskoler. Ved at bære bukser kan det være med til at beskytte søstre mod sygdomme, der bliver overført af myg, holde søstre varme i kolde klimaer og gøre det nemmere for søstre at cykle.

Missioner oprettet, grænser ændret. Fire nye missioner er blevet

oprettet, og tolv missioner vil blive slået sammen med eksisterende missioner. Sådanne ændringer sker fra tid til anden for at tilpasse antallet af missionærer, der tjener. De nye missioner er Kinshasa Øst i Den Demokratiske Republik Congo, Antigua i Guatemala, Limatambo i Peru og Antipolo i Filippinerne. Forældre til missionærer, der tjener i de berørte missioner – hvad enten, de er blevet oprettet eller opløst – vil modtage yderligere informationer fra deres missionspræsident.

Antallet af missionærskoler justeret. For at gøre bedre brug af missionærskoler verden over vil skoler i Argentina, Spanien, Chile og Den Dominikanske Republik blive lukket. Med disse lukninger har Kirken nu 11 fungerende missionærskoler beliggende

i Brasilien, Colombia, England, Ghana, Guatemala, Mexico, New Zealand, Peru, Filippinerne, Provo i Utah i USA og Sydafrika.

Sikkerhedsvideoer. Den nye videoserie *Sikkerhedszonen* på 12 dele er beregnet til at øge sikkerheden for de 65.000 missionærer, der lige for tiden tjener som fuldtidsmissionærer, såvel som dem, der fremover vil tjene. Den første video er beregnet til at blive set af kommende missionærer sammen med deres forældre, når de har modtaget et kald, og før de kommer til missionærskolen. På MTC vil missionæren se den første video igen såvel som de andre 11. Lejlighedsvis sikkerhedspåmindelser vil også blive givet til missionærerne på deres mission. ■

Kuwait anerkender officielt Kirken

Kirken har modtaget officiel anerkendelse af dens lokale ledere og organisationer fra landet Kuwait. Næsten 300 medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lever og bor i Kuwait; de kommer fra mange lande rundt om i verden. Formel anerkendelse fra regeringen tillader, at lokale ledere bedre kan betjene medlemmers behov i Kuwait.

Biskop Terry Harradine fra Kuwait Menighed i Manama Stav i Bahrain udtrykte tak til Kuwaits regering for at tillade afholdelse af gudstjenester i Kuwait, især for den udenlandske arbejdsstyrke, og for at fremme religiøs tolerance i landet. ■

Forslag til aktiviteter

Der er mange måder at hjælpe medlemmerne til at lære generalkonferencetaler. Her er nogle få eksempler. Du har måske andre forslag, der vil fungere bedre i dit kvorum eller din Hjælpeforening.

- **Tal sammen i grupper.**
Del medlemmerne op i små grupper og giv hver gruppe hver deres afsnit af konferencetalen, som de kan læse og tale om. Lad derefter hver gruppe fortælle om en sandhed, som de har lært. Eller du kan danne grupper med folk, der har studeret forskellige afsnit, og lade dem fortælle hinanden, hvad de har lært.
- **Besvar spørgsmål.**
Bed medlemmerne om at besvare spørgsmål som følgende om den valgte konferencetale: Hvilke evangeliske sandheder finder vi i denne tale? Hvordan kan vi anvende disse sandheder? Hvilke opfordringer og lovede velsignelser kom den med? Hvad lærer denne tale os om det værk, som Gud gerne vil have os til at udføre.
- **Del citater.**
Bed medlemmerne om at dele citater fra konferencetalen, der inspirerer dem til at opfylde deres ansvar i arbejdet med frelse. Tilskynd dem til at tænke over, hvordan de kan dele disse citater for at velsigne andre, deriblandt deres kære og folk, som de yder omsorg over for.
- **Vis en illustration.**
Bed på forhånd nogle af medlemmerne om at tage en ting med hjemmefra, som de kan bruge til at undervise om konferencetalen. Bed medlemmerne under mødet om at forklare, hvordan denne ting har forbindelse til talen.
- **Forbered en lektion, der kan undervises derhjemme.**
Bed medlemmerne om at arbejde sammen parvis om at planlægge en familieaftenslektion ud fra konferencetalen. Hvordan kan vi gøre budskabet relevant for vores familie? Hvordan kan vi dele dette budskab med de folk, vi yder omsorg for?
- **Fortæl om oplevelser.**
Læs sammen flere udtalelser fra konferencetalen. Bed medlemmerne om at komme med eksempler fra skrifterne og fra deres liv, der illustrerer eller understreger den lære, der bliver undervist om i disse udtalelser.
- **Lær om et skriftsted.**
Bed medlemmerne om at læse et skriftsted, der er henvist til i den valgte konferencetale. Bed dem om at drøfte, hvordan lærdommene i talen hjælper dem til bedre at forstå skriftstedet.
- **Find et svar.**
Lav på forhånd nogle spørgsmål, der kan besvares ved hjælp af konferencetalen. Fokuser på spørgsmål, der tilskynder dem til at tænke og anvende evangeliske principper (se *Undervisning på Frelserens måde*, s. 31-32). Giv derefter medlemmerne mulighed for at vælge et spørgsmål og bagefter finde svar i talen. Bed dem om at tale om deres svar små grupper.
- **Find et udtryk.**
Bed medlemmerne om at kigge i konferencetalen efter udtryk, der betyder noget særligt for dem. Lad dem fortælle om disse udtryk, og hvad de har lært af dem. Hvordan hjælper disse lærdomme os til at udføre Herrens værk?
- **Lav noget.**
Bed medlemmerne om at lave en plakat eller et bogmærke, der indeholder en inspirerende udtalelse fra konferencetalen. Giv dem mulighed for at fortælle, hvad de har lavet. ■

Sikkert omfavnet
*(Min eneste søn
var blandt dem),*
af Julie Rogers

*»Der er ingen mangel på lidelse
i denne verden, hverken i eller
udenfor Kirken, så hvor end
I kigger hen, vil I finde nogle,
hvis smerte synes for tung at
bære, og hvis hjertesorg synes
uendelig. En måde »altid [at]
erindre ham« på er at slutte os
til den store Læge i hans uende-
lige indsats for at lette byrderne
for de bebyrdede og fjerne smer-
ten hos de fortvivlede.«*

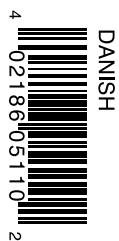
Ældste Jeffrey R. Holland fra
De Tolv Apostles Kvorum,
»Se, dér er Guds lam«, s. 46.

»Når vi taler om vores templer, gamle og nye, må vi da hver især ved vores handlinger vise, at vi er sande disciple af Herren Jesus Kristus,« sagde præsident Russell M. Nelson ved det sidste møde ved Kirkens aprilkonference 2019. »Må vi rense vores liv gennem vores tro på og tillid til ham. Må vi anvende kraften i hans forsoning gennem vores omvendelse hver dag. Og må vi hellige og genindvie vores tilværelse til at tjene Gud og hans børn – på begge sider af sløret.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

4

02186 05110

2

DANISH